

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 19
5 de juny de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 12, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre la situació del sector farmacèutic (tram. 310-00090/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la situació dels menjadors escolars (tram. 310-00091/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 310-00084/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat en el món rural (tram. 310-00085/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre la planificació educativa per al curs 2013-2014 (tram. 310-00087/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre els casos d'espionatge polític (tram. 310-00095/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la campanya d'incendis de l'estiu (tram. 310-00088/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la introducció de millores en la situació dels treballadors del sector públic (tram. 310-00089/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre els agents de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra imputats per actuacions policials (tram. 310-00086/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 310-00092/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la identificació de les persones en les concentracions de masses a la via pública (tram. 310-00093/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre la valoració de les dades de l'atur registrat (tram. 310-00094/10) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a lluitar contra la desocupació i la pobresa i sobre els «minijobs» (317-00052/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu viatge a París i la reunió amb el ministre de Defensa francès (tram. 317-00050/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la pobresa infantil i les mesures per a garantir els tres àpats dels infants a l'estiu (tram. 317-00053/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acord de governabilitat amb Esquerra Republicana de Catalunya (tram. 317-00051/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració del compliment dels objectius de govern (tram. 317-00055/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les previsions per a la formalització del Pacte nacional pel dret a decidir (tram. 317-00054/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les oportunitats econòmiques de Catalunya i llur vinculació amb la generació d'ocupació (tram. 317-00056/10) p. 23

→

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 2013 (tram. 231-00001/10) p. 24

Projecte de llei

de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per a la millora de la protecció de les persones consumidores en les relacions de consum en l'àmbit de crèdits i préstecs hipotecaris i la substitució del Registre de serveis públics de consum pel Directori de serveis públics de consum (debat de totalitat) (tram. 200-00003/10) p. 25

Proposta de resolució

de creació d'una comissió de polítiques de lluita contra la desocupació (tram. 252-00011/10) p. 36

Procediment

relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2010 (tram. 257-00001/10) p. 49

Interpel·lació

al Govern sobre l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics (tram. 300-00053/10) p. 66

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de protecció a les famílies (tram. 300-00057/10) p. 70

Interpel·lació

al Govern sobre les conseqüències de l'aprovació de la disposició addicional segona de la Llei de l'Estat de mesures de flexibilització i foment del mercat de lloguer d'habitatges (tram. 300-00054/10) p. 76

Interpel·lació

al Govern sobre la modificació de l'impost de successions i donacions i la política fiscal i pressupostària (tram. 300-00050/10) p. 79

Interpel·lació

al Govern sobre els resultats de les balances fiscals (tram. 300-00056/10) p. 83

Interpel·lació

al Govern sobre el model dels col·legis professionals (tram. 300-00055/10) p. 85

Interpel·lació

al Govern sobre la política cultural (tram. 300-00049/10) p. 88

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 12.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2013 (tram. 231-00001/10). Mesa Am-pliada. Designació.

3. Projecte de llei de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per a la millora de la protecció de les persones consumidores en les relaci- ons de consum en l'àmbit de crèdits i préstecs hipotecaris i la substitució del Registre de serveis públics de consum pel Directori de serveis públics de consum (tram. 200-00003/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat.

4. Procediment relatiu al Compte general de la Generali- tat corresponent al 2010 (tram. 257-00001/10). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dicta- men de la comissió (dictamen: BOPC 93).

5. Proposta de resolució de creació d'una comissió de polítiques de lluita contra la desocupació (tram. 252-00011/10). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamen- tari del Partit Popular de Catalunya i Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

6. Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències de l'aprovació de la disposició addicional segona de la Llei de l'Estat de mesures de flexibilització i foment del mer- cat de lloguer d'habitatges (tram. 300-00054/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics (tram. 300-00053/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la modificació de l'impost de successions i donacions i la política fiscal i pressupos- tària (tram. 300-00050/10). Pere Aragonès i Garcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre els resultats de les balan- ces fiscals (tram. 300-00056/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre el model dels col·legis professionals (tram. 300-00055/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la política cultural (tram. 300-00049/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Cata- lunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de pro- tecció a les famílies (tram. 300-00057/10). Fernando Sán- chez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la política industrial i el model productiu (tram. 300-00051/10). Grup Parla- mentari de Ciutadans. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre les perspectives del sector turístic (tram. 300-00052/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la formació professional (tram. 302-00042/10). Grup Par- lamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Uni- da i Alternativa. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls d'un contracte programa que garanteixi l'estat del benestar i la recuperació del nivell dels serveis bàsics fonamentals (tram. 302-00043/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a millorar la situació de la justícia i els centres penitenciaris (tram. 302-00044/10). Grup Parla- mentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de col·lapse provocada per la supressió de places de jutges substituïts (tram. 302-00046/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. De- bat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis (tram. 302-00045/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'immigració (tram. 302-00047/10). Grup Parla- mentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la ses- sió plenària.

La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que tenen a mans.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, els comunico que per a aquesta sessió plenària les diputades i il·lustre senyora Alicia Alegret i il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalu- nya, han delegat ambdues el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Pregunta

al Govern sobre la situació del sector farmacèutic (tram. 310-00090/10)

Iniciem la sessió amb el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern.

La primera és sobre la situació del sector farmacèu- tic. La formula l'honorable senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialista.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. President de la Generalitat, honorable conseller, quina és la proposta del Govern per garantir l'abastament de medicaments i el pagament dels deutes, en aquest moment, que pugen a 230 milions d'euros, a les oficines de farmàcia comunitàries de Catalunya?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Molt honorable diputada, el Govern en aquests moments, i ja des de fa mesos, està treballant de manera molt activa, tant al Departament de Salut com al Departament d'Economia i Coneixement, amb el Consell de Col·legis Farmacèutics per intentar apaivagar al màxim possible tots els efectes que té la dependència de la tresoreria de la Generalitat de Catalunya de la dependència de la tresoreria de Madrid.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Nosaltres som molt conscients, el nostre grup parlamentari, de les caigudes d'ingressos, el tancament de mercats, el mal finançament de la Generalitat. Però les oficines de farmàcia són un servei públic essencial, i la prestació del medicament i la cadena de política del medicament, el que permet que sigui una prestació essencial, estan posant-se en crisi.

Avui li volíem donar una raó més per aprovar pressupostos: no serà que no podem anar al Fons de liquiditat autonòmica i els crèdits ICO perquè no tenim un pressupost aprovat? Nosaltres fins i tot hem anat a la Unió Europea. El comissari Rehn, en una pregunta a l'eurodiputada Maria Badia, ens contesta que aquest és un tema de relació entre l'Estat, l'Estat espanyol, i les comunitats autònomes, més enllà de les propostes que fa la Unió Europea de finançament de les finances públiques.

La contesta parlamentària signada per Andreu Mas-Colell, el conseller d'Economia, diu literalment que l'obtenció de finançament per la Generalitat, amb el preàmbul previ del Fons de liquiditat autonòmica, està sotmesa als condicionants d'aprovació pressupostària i al compliment de l'objectiu de dèficit pactat. Aquest és un element molt important, conseller. Nosaltres, sap que estem totalment immersos en la necessitat de revisar com paguem els medicaments, tant la innovació de medicaments com, per descomptat, el canvi de model de finançament de les oficines de farmàcia, que haurà de ser en el futur, probablement, mixt: de medicaments i de serveis prestats. Però vostès han de governar, i han de prioritzar. Estan tancant oficines de farmàcia, la distribució està patint, la indústria farmacèutica no pot subministrar medicaments..., això és el que es-

tà passant, i aquest és un element molt important. Els acompanyem, per descomptat, però per què no han habilitat, a la Comissió d'Afers Econòmics i Fiscals, les partides necessàries per fer front a elements essencials? Nosaltres entenem que un element essencial és, per descomptat, l'abast als medicaments i la continuïtat sobretot en un sector que ha baixat la factura farmacèutica un 23,56 per cent –i vostè ho sap, conseller– els tres darrers anys.

La presidenta

Senyora diputada...

Marina Geli i Fàbrega

Per tant, si us plau, concreció... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Honorable diputada, des del punt de vista de l'accés al FLA, nosaltres tenim pressupost; tenir una pròrroga pressupostària és tenir pressupost. No estem sense pressupost, eh?, tenim un pressupost prorrogat.

Però, dit això, el nostre accés al FLA té les dificultats que té, però no podem simplement pensar que el problema del sector farmacèutic és un problema exclusivament de les dificultats de tresoreria. El sector farmacèutic ha patit una reducció de preus, dels preus dels medicaments; en segon lloc, és objecte, com no pot ser d'una altra manera, dels efectes de l'ús racional del medicament, d'augmentar el percentatge de genèrics, dels projectes de desmedicalització, que coneix molt bé, que també fan que minvi la demanda al sector farmacèutic d'oficines de farmàcia. I, per altra banda, la mateixa estructura empresarial del sector el posa en una situació de feblesa davant d'aquest canvi del mercat, que no solament és una qüestió de tresoreria: és una qüestió de baixada dels preus dels medicaments i desmedicalització sanitària en el conjunt de Catalunya.

Amb independència d'això, hem intentat preservar els pagaments a les oficines de farmàcia en termes de seixanta dies; seixanta dies és el que estem pagant en aquests moments a les farmàcies, que significa una situació bastant més avantatjosa que altres proveïdors del sector, perquè així és volguda pel Govern. I, per altra banda, estem buscant la màxima solució possible per al deute que tenim dels dos mesos de novembre i desembre de l'any 2012, i a veure si podem accedir als fons de l'ICO-FLA que ens ho permetin.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació dels menjadors escolars.

Pregunta

al Govern sobre la situació dels menjadors escolars (tram. 310-00091/10)

La formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, presidenta. Consellera, la setmana passada vam tenir una cimera per començar a defensar-nos davant aquest atac sense precedents al nostre model d'escola que suposa la LOMCE, una llei, senyora Sánchez-Camacho, que vostè deu saber que, excepte per vostès i poder la Conferència Episcopal, genera un enorme consens: comunitat educativa i tots els grups polítics volem la seva retirada.

Però, a part de defensar-nos d'això, també hem de defensar-nos davant atacs menys cridaners potser, però que estan minant també el nostre sistema educatiu. És el cas, per exemple..., quan el ministre Montoro va apujar l'IVA al 21 per cent als serveis educatius, com el menjador escolar, o als serveis d'acollida. I ha estat l'acció coordinada, política, que hem fet des d'aquest Parlament, des del Congrés dels Diputats i des del Parlament Europeu que ha obligat al ministre Montoro a rectificar una barbaritat com aquesta.

Avui ens agradaria fer servir el mecanisme democràtic d'aquesta sessió de control perquè vostè, consellera Rigau, també rectifiqués en un tema que no és greu, que és molt greu, que són les beques menjador. Vostè no només no augmenta la partida davant d'un augment de necessitats, sinó que no paga el que deu. La situació en els diversos consells comarcals és diferent; si vol, en parlem després, a la rèplica, però és greu per a tots els nens i nenes de Catalunya, i és greu perquè és el mínim que s'ha de garantir a l'escola.

I, per tant, li demanem si vostè es pot comprometre a pagar les beques menjador aquest juny, abans que s'acabi el curs escolar.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Sí, senyora diputada, certament, el tema dels menjadors escolars és un tema que ens preocupa, i per això vam reaccionar també ràpidament envers la imposició del 21 per cent de l'IVA. Es va actuar parlamentàriament i a nivell europeu per tal que els serveis educatius fossin considerats, com també ho permet la directiva europea, de caràcter educatiu, exempts d'aquest IVA. Però, bé, aquest problema ja se'ns presentava els darrers anys, i la negociació amb el sector, no només a les instàncies, va fer possible contenir aquest preu.

Pel que fa al creixement de beques, n'hi ha hagut, i després li ho puc explicar amb més detall, però el que sí que és cert és que, per qüestions de finançament,

el pagament als consells comarcals està retardat. Però anem seguint el calendari previst i aconseguirem, doncs, iniciar el curs amb una millora substancial en el seu pagament.

La presidenta

Per pregar la paraula la il·lustre senyora diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. A veure, consellera, l'acció coordinada dels parlaments l'hem explicat –en el Parlament de Catalunya, al Congrés dels Diputats de Madrid, a Europa–, però per aconseguir que Montoro rectifiqui en el tema dels menjadors escolars; cert. Però vostè des del Govern no rectifica, diu: «Aquest tema ens preocupa», però no els ocupa.

Escolti: Pallars Sobirà, l'últim pagament, octubre; Baix Llobregat, deuen 2.214.791 euros, només n'han pagat 800.000; a l'Alt Empordà, el primer trimestre, o a la Selva, no han pagat res en tot el curs 2012-2013. I, per tant, consellera, com creiem que és un tema greu i a l'estiu en vindran de més greus, creiem que aquest tema l'ha de solucionar d'una vegada.

Vostès es passen el dia, el senyor Homs es passa el dia, cada dimarts, dient que no farem uns pressupostos perquè serien molt greus per a Catalunya, minarien l'estat del benestar a Catalunya. I els que tenim? I els que tenim, que estan solucionant algun problema, que estan solucionant aquesta línia vermella d'alarma absoluta?

La presidenta

Senyora diputada... Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè diu que hi ha menys beques. Miri, el 2008-2009, 56.995 alumnes se'n van beneficiar; enguany, 64.000. Aquest és el nombre exacte de beques que estem gestionant; per tant, això és així.

Però el tema del finançament, i sobretot del pagament, és el tema que estem tractant aquests dies precisament amb cada consell comarcal: ahir va ser el Tarragonès, avui estan reunits a Via Augusta altres consells comarcals per gestionar bé això.

Però la clau dels menjadors escolars no és només aquest endarreriment en les qüestions de tresoreria, sinó que el que és important és el treball que estem fent de coordinació amb els serveis socials. I nosaltres estem seguint de prop les experiències per poder generalitzar un protocol de coordinació, perquè el centre és qui detecta la necessitat, però qui l'ha de complementar són els serveis socials. I en aquesta coordinació estan sortint iniciatives molt bones.

Li'n posaré un exemple: el novembre vam detectar a Barcelona 2.100 casos de nens que el centre deduia que

podien tenir problemes; d'aquests 2.100 en van quedar 740; aquests 740 van tenir un complement de beca. Així està passant arreu del territori, així està passant a moltes poblacions on, des dels serveis socials s'està complementant la beca.

Perquè vostè sap que una cosa és la beca i l'altra és la gratuïtat total. Aquesta gratuïtat total per lluitar contra la desnutrició infantil detectada per les escoles serà a més utilitzada, aquest mecanisme escolar serà més bé encara utilitzat per un protocol que generalitzarem a partir de l'inici de curs.

La presidenta

Senyora consellera...

Pregunta

al Govern sobre l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries
(tram. 310-00084/10)

La pregunta següent és sobre l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries. La formula la il·lustre senyora Dolors López Aguilar, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Dolors López Aguilar

Sí, gràcies, presidenta. Honorable conseller, quins plans té sobre el futur de l'IRTA?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el Govern de la Generalitat, amb relació a l'IRTA, té els plans d'aplicar la llei que vostès també van votar a favor i d'intentar seguir tenint l'IRTA com un centre de referència des del punt de vista de la recerca, de la innovació, de la transferència tecnològica aplicada a les necessitats de les empreses del nostre país d'avui, per ser més competitives en aquest mercat internacional.

La presidenta

Per pregar la paraula la il·lustre senyora diputada.

Dolors López Aguilar

L'anunci del tancament de l'edifici que l'IRTA –Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries– té al campus de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Agrària, així com el trasllat de la línia de genètica i millora animal, han generat indignació. I no és d'estranyar, perquè aquesta decisió debilita Lleida en un sector bàsic i fonamental per a la seva economia.

Vostè, conseller, en la seva doble condició de lleidatà i de conseller d'Agricultura, hauria de saber que la capitalitat agroalimentària de Lleida és una vella i constant reivindicació, com ho és també la facultat de veterinària. És una qüestió de reequilibri territorial, però també per especialització, per la fortalesa dels investigadors, per la seva escola d'agrònoms i perquè permet enfortir la nostra economia donant suport a un sector estratègic per a Catalunya, però molt especialment per a aquest territori.

Hauria de saber, conseller, que la línia de genètica animal és l'única d'investigació animal que hi ha a Lleida; sense ella, el grau de salut perd gran part del seu pes. Hauria de saber, conseller, que també es debilita el campus d'agrònoms i que perjudica les sinèrgies que es poden establir entre docència i investigació. I sé que vostè és conscient del que li estic dient, i malgrat això n'ha permès o, el que és pitjor, n'ha decidit el trasllat.

Ho justifiquen per les restriccions pressupostàries i per estalviar despesa. Quines restriccions pressupostàries, si no tenim ni tan sols pressupost, si no han estat capaçs, en més de cinc mesos de legislatura, de presentar-ho? I, per cert, el Consell Assessor de l'IRTA no s'ha reunit mai –mai. I aquesta no és una qüestió de pressupost, sinó que és una qüestió de voluntat política.

Encara, conseller, és a temps d'aturar aquest despropòsit i evitar una punyalada a la capitalitat agrària de Lleida. Li ho demano, conseller: no busqui excuses, busqui solucions, aturi aquesta proposta, no desmantelli els estudis agroalimentaris de Lleida.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, miri, jo no puc permetre que s'instrumentalitzï l'IRTA amb finalitats polítiques; espero que aquesta no sigui la seva intenció, i la ignorància en el que vostè acaba de dir i moltes vegades en moltes de les seves afirmacions jo crec que és molt greu, no? En aquest sentit, jo crec que és molt pobre que es qüestionin les decisions que es prenen en funció d'un projecte que –hi insisteixo– vostès van votar a favor i que estan orientades, com deia abans, a impulsar la competitivitat de les nostres empreses.

L'IRTA neix l'any 1985. Fa uns quants mesos l'Ajuntament de Lleida li va donar la medalla d'or de la ciutat pels vint-i-cinc anys de presència a Lleida. S'ha consolidat, com deia, en aquesta matèria de recerca, la innovació i la transferència tecnològica als sectors agropecuari i agroalimentari, una funció que és essencial. Vostè fa referència al trasllat del grup de genètica porcina de l'IRTA i, en aquest sentit li he de dir que en aquests moments aquest grup no té cap projecte con-

junt amb el grup de recerca animal de la Universitat de Lleida des de fa deu anys, i no hi ha cap proposta conjunta en preparació. La col·laboració entre ambdós grups científics és inexistent i, en aquest sentit, tampoc té contactes amb empreses de genètica de Lleida; no hi ha demanda local a Lleida en l'àmbit de la genètica.

I, en aquest sentit, vostè, quan fa la demanda sobre el sector productor..., la té amb relació a una cosa que no marxa de Lleida, que segueix estant a Lleida, que és l'Estació Experimental d'Alcarràs i també el BDporc, que són les bases de dades del porcí, que continuaran ubicats a Lleida ciutat. L'IRTA i la relació amb aquest sector es fa a través d'aquests dos instruments que li acabo de referir.

Sobre la validesa de la marxada de l'IRTA de Lleida, que vostè insinua, és absolutament falsa –absolutament falsa–, hi insisteixo, i vostè..., quan segurament té informació sobre el Fruitcentre, que ha de ser un referent europeu en l'àmbit de la recerca en l'àmbit de la fruita..., traslladarem a Lleida: de fora a Lleida. En tretze ocasions, s'han fet trasllats d'aquestes unitats: de tres persones de Lleida a dotze que n'hi ha a Barcelona, on hi ha les empreses multinacionals de genètica, que no estan a Lleida, sinó que estan en un altre lloc de Catalunya..., doncs vostè entendrà que es prengui aquesta decisió amb relació al Fruitcentre, com deia, i al trasllat del programa de fructicultura, del programa d'ús eficient de l'aigua i del programa de postcollita, i en aquest sentit, el compromís amb Lleida és absolut i també espero que vostè sigui conseqüent amb aquesta decisió.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les polítiques de seguretat en el món rural.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de seguretat en el món rural (tram. 310-00085/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, per quines raons ha canviat les polítiques de seguretat en el món rural? Ha desautoritzat les polítiques de l'anterior conseller, el conseller Puig, i ha criminalitzat els pagesos que pateixen robatoris en les seves propietats?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no hi ha cap canvi en l'orientació de les polítiques, el que

hi ha és el suport al món agrari. No hi ha, en absolut, cap mena de criminalització als pagesos que pateixen robatoris. El que hi ha són uns dispositius policials d'acord amb els pagesos, d'acord amb els sindicats agraris, d'acord amb els ajuntaments, per donar resposta a un fet que malauradament es dona i sobre el qual després, si hi tinc ocasió, li donaré xifres dels resultats positius que està donant aquesta estratègia policial.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Miri, conseller, en el darrer Ple vostè va compartir que s'aprovés el següent acord: «Prohibir de manera immediata els sometents.» Ens referim a aquells pagesos que de forma periòdica els roben en les seves propietats i que volen col·laborar amb els Mossos d'Esquadra per evitar precisament això, que els robin.

Miri, conseller, la policia està per enxampar els lladres i evitar els robatoris, i vostè, amb la seva decisió, dedicarà els Mossos d'Esquadra a vigilar els pagesos, que només demanen que no els robin. Tots els grups parlamentaris, excepte el Partit Popular, es preocupen molt de criminalitzar els pagesos però parlen molt poc dels lladres i del que hem de fer perquè aquests vagin a la presó. Ara resulta que els dolents són els pagesos. Miri, el món al revés. Tornen les polítiques de seguretat del tripartit.

Conseller, vostè pren decisions molt ràpidament perquè es vegi que adopta polítiques contràries a les que va impulsar el conseller Puig. Vostè s'apropa a les polítiques del conseller Saura i fuig com gat escaldat de les polítiques del conseller Puig.

Compartim que la responsabilitat de la seguretat és de la policia, que cal incrementar els agents destinats a l'àmbit rural, que és imprescindible una actuació preventiva i no només reactiva, però no compartim, conseller, que els ciutadans no puguin vetllar perquè no els robin. No compartim que no puguin col·laborar amb els Mossos d'acord amb la llei per evitar robatoris. El Partit Popular no dirà mai als ciutadans que han d'aguantar que els robin sense fer res i que s'ho quedin mirant. Direm als pagesos que, d'acord amb la llei, col·laborin amb la policia per evitar els robatoris, i al Govern li exigirem que augmenti els agents que destina a l'àmbit rural, que incrementi les actuacions preventives i que garanteixi la seguretat, que aquesta és la seva responsabilitat.

Mirin, quan han treballat conjuntament dins la legalitat la policia i els pagesos, les coses han millorat substancialment. Per això, la pregunta és clara: per què prohibeixen als pagesos que col·laborin amb la policia per evitar robatoris? Mentre els pagesos els reclamen diàleg –li reclamen diàleg, conseller, a vostè–, vostès els el prohibeixen.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

De fet, si un escolta atentament, senyor diputat, el que acaba de dir, està bastant lluny de la realitat: no me-reixeria gairebé ni que li donés resposta, perquè em sembla que res més lluny de les paraules meves en de-terminades ocasions –a Lleida mateix, o en aquesta cambra parlamentària–, que criminalitzar els pagesos i desatendre'ls; res més lluny de la voluntat del Govern.

El que ha fet el conseller que ara li parla és tibar fins al màxim aquella iniciativa excel·lent que va fer el qui em va precedir, el conseller Puig, del POE del món ru-ral..., d'activar-lo, que està donant respostes molt posi-tives, que consisteix en una col·laboració i cooperació amb les institucions locals i col·laboració i coopera-ció amb els sindicats agraris i amb el món agrari.

I, si m'ho permet, li donaré algunes xifres, perquè, si agafem els primers quatre mesos d'aquest any, s'ha re-duït fins a un 9 per cent en el conjunt de tota la regió policial de Ponent, no només en els cinc municipis; perquè parlem d'aquesta magnitud: cinc municipis on hi ha l'expressió dels «sometents» –en la resta de mu-nicipis de la demarcació de Lleida, que en són fins a 149, o del país, que en són 947, no tenim aquesta ex-pressió–, per tant, tampoc ho sobredimensionem..., en el conjunt de la regió policial de Ponent s'ha reduït un 9 per cent, si agafem els primers quatre mesos i estem a punt de tancar, perquè ho farem el dia 11 d'aquest mes, les dades indiquen –encara provisionals– que la reducció és del 15 per cent dels fets delictius come-sos en aquest camp. Per tant, la resposta policial és eficient, i si és eficient és gràcies al fet que hi ha col·laboració i cooperació; cosa diferent és que nosaltres permetem, i no ho permetrem –i així m'he expressat amb molta claredat–, unes patrulles organitzades sota el nom de «sometents», perquè qui ha de fer de poli-cia en un estat de dret –i això ho comparteixen tots els grups d'aquesta cambra llevat del seu, ho compartei-xen tots els sindicats agraris, ho comparteix una part molt, molt, molt important del món local, i ho com-parteix una part molt substancial del món agrari– és el Cos de Mossos d'Esquadra, que per això l'hem es-collit.

Això no vol dir que no puguem ni vulguem –només faltaria–, doncs, dialogar, parlar, cooperar, ser pro-actius i, sobretot, ser molt propers al món rural, a les autoritats locals i als sindicats agraris, i per això no només despleguem estratègies policials, com el Pla operatiu, doncs, del món rural o el Pla operatiu del metall, per perseguir des de darrere tots aquells cir-cuits que tenen moltes vegades el fruit d'aquests roba-toris..., per això ho compartim; i estem oberts –només faltaria–, i ho farem des del diàleg, a aquesta coope-ració...

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre la planificació educativa
per al curs 2013-2014 (tram. 310-00087/10)

La pregunta següent és sobre la planificació educati-va per al curs 2013-2014. La formula l'il·lustre senyor Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds-Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies. Senyora consellera, a la passada cimera educativa, Iniciativa - Esquerra Unida vam voler parlar també sobre la situació de l'escola pública al nostre país, i el portaveu del seu grup ens va demanar que certs de-bats els tinguéssim aquí, en aquest Parlament. Vostè ha de ser conscient, senyora Rigau, que per tal que els debats del Parlament siguin efectius s'han de respectar els acords als quals arribem, cosa que vostè no ha fet.

Miri, a la moció subsegüent que va presentar el nos-tre grup al mes de març, es va aprovar per unanimitat un punt on se la instava a programar l'oferta educativa escolar, fonamentant-se en el diàleg amb la comunitat educativa, i vostè, tres mesos després, no n'ha fet cas. Estem a les portes del període d'inscripció i encara hi ha famílies amb la incertesa de si els seus fills aniran a la mateixa escola que el curs passat o separaran ger-mans en diverses escoles.

Li podria parlar també sobre resolucions aprovades i no complides per a les escoles, com la Joan Coromi-nes, Els Aiguërols, la Gil Cristià, El Castell de Tona, o Sant Baldri, o del Can Montllor, de Terrassa, que amb inscripcions i pla de viabilitat a la mà, demostra la necessitat d'aquest centre a la localitat i vostè s'en-testa a tancar l'escola.

Per tant, senyora consellera, li voldríem preguntar: tenim la garantia que vostè respectarà els acords d'a-quest Parlament quant a planificació educativa i, per tant, no tancarà les escoles públiques ni línies de P3 sense un diàleg amb tota la comunitat educativa, espe-cialment amb AMPA i ajuntaments?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la progra-mació de l'oferta educativa, com molt bé defineix la LEC, correspon a la Generalitat, però sí d'acord amb el diàleg amb les institucions i a les taules de planifi-cació. Això és el que s'ha fet durant tot l'any en els di-ferents serveis territorials.

Són centenars els grups programats –són milers, de fet– i, per tant, en algun cas és possible que hi ha-gi hagut algun desajustament. Però jo li puc dir que, d'acord amb les resolucions aprovades, allà on se'ns ha demanat que mantinguem obertes les escoles, es-tan obertes –altra cosa és el nombre de grups i de ni-

vells—; allà on se'ns ha demanat que reconsideréssim, ho hem tornat a considerar —per exemple, el que vostè deia: el cas de Sant Baldri, de Lliçà d'Amunt; hi ha hagut la reunió prevista amb tots els afectats en la resolució, però s'ha mantingut l'oferta, un cop valorats tots els elements—; allà no se'ns ha dit que garantíssim d'acord amb la preinscripció, la preinscripció ha demostrat que són suficients els grups programats, doncs s'han mantingut els grups programats. Per què? Perquè la preinscripció és quelcom molt complex, i un cop s'ha fet l'oferta i s'ha fet la demanda, els drets de les famílies són el primer, i jo el que li puc assegurar és que en l'àmbit de cada població i taula de planificació i serveis territorials, es vetlla perquè no hi hagi germans separats en centres i tothom pugui saber quina és la plaça que li toca. En tot cas, en els casos que se'ls ha donat una plaça que no era cap de les sol·licitades..., aquests, que en són molt pocs, perquè tenim un noranta i tants per cent de gent que té la plaça sol·licitada, aquests se'ls tracta personalitzadament, i d'aquí a setembre estem convençuts que trobarem la resposta adient.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies. Miri, senyora consellera, ens temem que al darrere d'aquesta planificació que afecta determinades escoles hi ha la voluntat de beneficiar novament determinada escola privada concertada. Si no és així, com explica vostè que a l'Hospitalet, per exemple, s'hagin derivat setanta-un alumnes que havien sol·licitat escola pública a diverses escoles concertades?, com explica que quaranta-set d'aquests setanta-un alumnes no havien demanat en cap de les seves opcions una escola concertada i no volien que els fos assignada d'ofici cap altra escola? Per tant, en comptes d'ampliar un grup a l'Escola Frederic Mistral, pública, la seva solució ha estat derivar alumnes a l'escola concertada. I no parlem —no parlem— de l'escola concertada amb funció social, que avui també ens ha sorprès la voluntat, sembla, de la conselleria de retirar el concert a la sisena hora d'aquestes escoles.

Per tant, senyora Rigau, vostè aplica un transvasament d'alumnes de l'escola pública a l'escola privada, i el que li exigim és que compleixi els acords d'aquest Parlament, que no tregui a aquesta cambra la legitimitat democràtica que té...

La presidenta

Senyor diputat...

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. La norma és que qui demana escola pública tingui plaça a la pública, qui demana la concertada pugui tenir plaça a la concertada.

De totes maneres, li haig de dir una cosa. Guardi la xifra: 234 grups nous a la pública, vint-i-tres grups menys a la concertada. Aquesta és la planificació final.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els casos d'espionatge polític.

Pregunta

al Govern sobre els casos d'espionatge polític (tram. 310-00095/10)

La formula la il·lustre senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Només a unes hores que Ciutadans demanés novament la dimissió del senyor Martorell en aquest Parlament, finalment hem tingut notícia que ha presentat la seva dimissió i que aquesta li ha estat acceptada, senyor Gordó.

Què ha canviat, de la setmana passada a avui, si totes aquelles informacions que l'assenyalaven com a culpable i protagonista responsable de la creació d'una trama mafiosa d'espionatge polític per fer xantatge eren mentida, segons va afirmar ell mateix? Què ha canviat?

Si això era només, com deia el conseller Espadaler, un conflicte de competències entre el ministeri i la conselleria, en una vergonyosa excusa, què ha canviat perquè avui li hagin acceptat la seva dimissió?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Germà Gordó.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. President, membres del Govern, senyores i senyors diputats, senyora diputada, ha canviat, doncs, senzillament que el senyor Martorell voluntàriament ha presentat la seva dimissió.

I ha presentat la seva dimissió basat en uns fets que, amb un comunicat avui mateix, s'ha enviat a tots els mitjans de comunicació i que explicava el següent. Primer, per motius personals, entre els quals, els de salut. Segona qüestió, ell tenia presa la decisió de dimetir ja fa força dies, però no ho va voler fer fins no haver passat per la comissió i donar les seves explicacions. (*Remor de veus.*) I, tercera qüestió, ell ha dit que de cap de les maneres volia afectar amb la seva situació la imatge de la institució, la imatge del Govern, del Departament de Justícia i de la Direcció General de Serveis Penitenciaris.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, si tot era mentida..., com va dir ell en una vergonyosa actitud a la comissió d'aquest Parlament? El cert és que el senyor Martorell el que passa és que sap massa coses de vostès, i vostès l'han mantingut en el càrrec per pagar el seu silenci, senyor conseller –el seu silenci. I ara l'han fet sortir per la porta del darrere per evitar una nova votació d'aquest Parlament que posés en evidència i que pogués fer, inclús, que algun conseller fos còmplice per mantenir-lo en el seu càrrec.

Vostès es van comprometre a investigar, a aclarir aquest escàndol, i el que han fet és: bloquejar una comissió d'investigació, que des de Ciutadans tornarem a demanar perquè volem arribar fins al final de tota aquesta qüestió; no han donat resposta a cap de les preguntes amb una actitud de menyspreu a aquest Parlament, a cap pregunta, senyor conseller, en comissió, ni el conseller Espadaler, ni el senyor Martorell; no van respondre a cap pregunta dels parlamentaris amb una actitud de menyspreu intolerable per aquest Parlament, i, amb una actitud indigna, tampoc han sabut assumir cap mena de responsabilitat.

Avui es veuen contra les cordes perquè aquest Parlament anava a produir una nova votació en contra i demanar la dimissió del senyor Martorell.

Ara, com pagaran el seu silenci, senyor Gordó? Nosaltres arribarem fins al final. I li recordem que avui vostè acaba de lligar el seu futur al del senyor Martorell.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Senyora diputada, jo he dit el que he dit davant de la pregunta que vostè ha fet. Nosaltres hem respost... –i ho ha fet el director general, ho ha fet el conseller, en la comissió de no fa pas gaires dies–, hem respost el que es va preguntar. A vostè li poden agradar o no li poden agradar les respostes, però s'ha respost.

I, senyora diputada, tots tenim lligat el nostre futur als ciutadans i a les ciutadanes d'aquest país, nosaltres i vostè, a ningú més.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la campanya d'incendis de l'estiu.

Pregunta

al Govern sobre la campanya d'incendis de l'estiu (tram. 310-00088/10)

La formula l'illustríssim senyor Dionís Guiteras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Dionís Guiteras i Rubio

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, quina és la voluntat del Govern de dialogar amb el col·lectiu de bombers abans no comenci la campanya d'estiu per tal de garantir l'èxit d'aquesta campanya de prevenció d'incendis?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, sempre –sempre– el Departament d'Interior ha manifestat la voluntat de diàleg per bé que no ha arribat a acords amb una part, doncs, de l'expressió sindical en el si del departament amb relació a la campanya d'estiu.

Ara, només hi ha un supòsit en el qual el Departament d'Interior no s'asseurà a dialogar, que és el que malauradament es va donar el dia –avui fa vuit dies– en què es presentava la campanya i que hi va haver una expressió, que no era representativa del que és el col·lectiu de bombers, ni de bon tros, d'aquest país, aquí davant del Parlament amb una formes que són intolerables. Així, el Departament d'Interior no s'asseurà a negociar amb ningú, d'aquesta manera, no. Si hi ha una voluntat de diàleg, que es reconduïxin aquestes actituds, i, a partir d'aquí, disponibilitat, tanta com convingui.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustríssim senyor diputat.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies. Conseller, estem convençuts que tant el departament com el sindicat de bombers tenen ganes de dialogar; esperem que puguem fer-ho, per una qüestió molt clara, perquè la prevenció de la..., la campanya d'estiu s'hauria de fer, s'hauria de planificar i s'hauria d'acordar, doncs, amb temps, amb voluntat de diàleg per totes les parts, perquè, si no, estem depenent, únicament i exclusivament, de si plou o no plou aquest any, i al final les coses no es poden fer tan bé com segur que, tant el Cos de Bombers com els ADF, els agents rurals, els ajuntaments i la mateixa conselleria, voldrien.

Per tant, els proposem dues coses, conseller. La primera, estem aquí també –i així ens hem ofert als sindicats i als diferents col·lectius– per intentar «mediar», i negociar, i coordinar amb el Govern, doncs, aquesta voluntat i aquesta necessitat de diàleg que tenim tots com a societat. I els fem un prec: intentem-ho fer ara, abans que no comenci la campanya, i que al setembre, que és quan està previst començar les negociacions, ens dediquem a estudiar, planificar i negociar amb tots –bombers, ADF, agents rurals, departaments implicats, que comprèn molt més que el seu departament, els ajuntaments–, quin model de gestió i de prevenció

d'incendis volem, com ha de ser, com hauria d'estar ben planificat i estructurat perquè no ens passi això que ens passa enguany, que ho hem de fer d'una manera provisional i ràpida, i no haver de dependre de les condicions climàtiques i de la pressa en la negociació i en el temps.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, li agraeixo el bon to i l'oferiment que vostè fa i que atendre; però, en qualsevol cas, sí que vull deixar clares algunes qüestions. La primera, que aquesta no és una campanya improvisada. Aquesta és una campanya treballada i no és una campanya tampoc que surti del caprici d'un director general o d'un conseller, sinó que respon a aquells criteris que els tècnics del mateix Cos de Bombers, que tenen una llarga experiència acumulada al llarg de molt temps i de molt coneixement, han plantejat.

No depenem... –i en dependrem sempre, d'una o altra manera, de la climatologia, però–, no hem fiat la nostra sort simplement a la climatologia. El que hem constatat –em sembla que és una evidència i que podran compartir tots els diputats d'aquesta cambra– és que, a diferència de l'any anterior, que era una campanya de sequera, aquesta és una campanya de calor, perquè tenim una climatologia diferent. Això vol dir que hi hagi menys risc? No. Això vol dir que el risc és diferent. I, per tant, hem plantejat una campanya lleugerament diferent en la qual hem mantingut una aposta ferma per tots aquells mitjans aeris, perquè ens donen celeritat, perquè ens donen seguretat, perquè ens permeten complir allò que és essencial des de la nostra perspectiva, que és garantir la seguretat, en primer lloc, dels professionals, evidentment del conjunt de la ciutadania, i poder-ho atendre amb rapidesa. I per això aquesta aposta, doncs, molt rotunda per garantir i per mantenir aquella capacitat aèria que teníem, doncs, ara fa un any en una campanya que és diferent, en la qual hem de patir per la simultaneïtat. Per tant, aquesta no és una campanya, en absolut, improvisada –no és una campanya improvisada.

Si cal parlar de major dedicació, de complements salarials i això..., estem oberts a parlar-ne. El que no podem és refer-ho tot ara a les portes d'una campanya que comença just d'aquí a quatre dies. I, per tant, hem manifestat i reiterem la voluntat del departament, a partir del 16 de desembre –que, crec, si no vaig errat, que és un dilluns, potser m'equivoco, però em sembla que és un dilluns–, doncs, d'asseure'ns i negociar.

Sempre, hi insisteixo, si per l'altra part...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...les formes són... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la introducció de millores en la situació dels treballadors del sector públic.

Pregunta

al Govern sobre la introducció de millores en la situació dels treballadors del sector públic (tram. 310-00089/10)

La formula l'illustre senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Benvolguda vicepresidenta, a principi de març la Generalitat anunciava, malauradament, i per segon any consecutiu, una sèrie de mesures vinculades a la funció pública entre les quals la més significativa era la retallada d'una paga als treballadors de la Generalitat. Una situació injusta, però malauradament obligada per la situació d'ofec a què estan sotmeses les finances catalanes per part de l'Estat espanyol. Una situació que, cal recordar-ho, simplement posava el comptador a zero. En aquells moments permetia no passar d'una possible retallada de 4.800 milions a 5.500 o, avui, de 3.800 a 4.500 milions, situacions totes elles absolutament inassumibles i injustes que comportarien el tancament dels nostres hospitals, de les nostres universitats o la desaparició del Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers i, malgrat això, encara no quadraríem els comptes.

Pel que fa a la retirada estricta de la paga, el que significa –i, si no és així exactament, corregeixi'm, consellera– una despesa de 420 milions d'euros aproximadament. I en aquest punt és important recordar que 420 milions representen un 2 i mig per cent del nostre dèficit fiscal. I saben què representen aquests 420 milions? Doncs, entre vuit i nou dies d'espòli fiscal per part de l'Estat espanyol. I això és important recordar-ho.

En paral·lel a aquesta malaurada decisió, però, s'anunciaven una sèrie de mesures que pretenien enfortir els serveis públics i minimitzar les conseqüències d'aquests ajustaments deixant molt clar que es tractava de mesures transitòries, aprovant mesures redistributives o cercant mesures de flexibilització que milloressin les condicions laborals dels treballadors i la conciliació familiar.

La pregunta, doncs, va en aquest sentit: em pot confirmar la proposta de deixar fora de la retallada tots els treballadors públics que tinguin un sou per sota de dues vegades el salari mínim interprofessional? Es traslladarà a la mesa de negociació amb els sindicats? Em pot confirmar, doncs, que hi ha la voluntat que els cinc mil sous més baixos de la Generalitat quedin exclosos de la pèrdua d'una paga?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, comparteixo totalment amb vostè aquesta diagnosi de l'ofec al qual ens sotmet l'Estat; un ofec econòmic que té conseqüències socials i que, a més a més, malauradament, doncs, fa massa anys que dura. I és cert que aquest ofec va ser el que ens va obligar a treure la paga extraordinària el 2012 i que també ens ha obligat a fer-ho aquest 2013.

Vostè sap que demà hi ha... –i, si no, l'informo–, demà hi ha reunió de la mesa de la funció..., Mesa General de la Funció Pública, i em permetrà que, per respecte a aquesta, jo avui no li detalli aquells temes, doncs, que hi portarem, des del Govern de la Generalitat, per a la seva aprovació.

El que sí que li puc avançar és que les mesures són positives –són positives– per als treballadors públics, malgrat la situació actual, malgrat les circumstàncies; mesures que, com vostè indicava, van en la línia d'excloure de l'aplicació de la reducció de la paga extraordinària aquell personal que percebi unes retribucions per sota, i, per tant, inferiors al salari mínim interprofessional.

Això què significa? Això significa que, si arribem a un acord amb els sindicats, no hi haurà cap persona, cap treballador a jornada completa a la Generalitat de Catalunya que percebi un sou anual inferior a 18.068 euros, en el qual se li apliqui aquesta mesura, com deia, de reducció de la paga extraordinària.

Però també en la línia de millorar aquelles condicions laborals dels treballadors públics, el que estem fent i que proposarem a la Mesa són una sèrie de mesures en el sentit d'incrementar la flexibilitat, en el sentit d'incrementar també aquelles mesures que permetin conciliar la vida laboral i la vida familiar.

Com deia, totes, mesures que intentem que siguin, malgrat les circumstàncies, el més positives per als ciutadans.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Bé. Moltes gràcies, consellera. En primer lloc, doncs, voldria agrair-li que ens hagi confirmat aquesta voluntat; 18.068 euros són exactament dues vegades el salari mínim, i, per tant, en aquest punt anem molt més enllà del que vam anar l'any passat i deixem fora d'aquesta mesura, doncs, molta més gent; d'aquesta manera aconseguim que aquests sacrificis temporals siguin molt més equitatius.

D'altra banda, i perquè quedi clar, consellera, li demanaria que en aquest segon torn ens pogués confirmar

també... –i crec que és important per als nostres treballadors públics–, que ens confirmi la transitorietat de les mesures preses enguany i que fan referència a la retallada de salaris.

M'agradaria, doncs, confirmar la voluntat de vetllar per tal que els treballadors públics recuperin el poder adquisitiu perdut...

La presidenta

Senyor diputat...

Sergi Sabrià i Benito

...a partir del moment en què la recuperació econòmica... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Diputat, entendre que no és la voluntat del Govern aplicar mesures de reducció de les retribucions als empleats; són mesures obligades pel context econòmic. I sí que hi ha la voluntat, i hi vull insistir, que aquestes mesures són temporals, i, per tant, la voluntat del Govern és que, quan la situació econòmica del país millori, puguem restituir el poder adquisitiu dels funcionaris. Mentrestant, treballarem també en la línia de millorar la qualificació i sobretot la vàlua i el reconeixement de la feina que fan els treballadors públics.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els agents de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra imputats per actuacions policials.

Pregunta

al Govern sobre els agents de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra imputats per actuacions policials (tram. 310-00086/10)

La formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Hola, sóc el Quim Arrufat... *(Rialles.)* Bon dia; bon dia, presidenta.

La presidenta

El senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Bon dia, presidenta. Bon dia, president, consellers, diputats i diputades, presidenta del Partit Popular, que

cobra entre tres-cents i cinc-cents euros el dia, bruts; caldria veure si són nets. Però anem a la pregunta.

Conseller Espadaler, la pregunta es va registrar dilluns, però la rabiüda actualitat ens remet a ahir, a Girona: dues persones ferides en un congrés de seguretat jurídica, paradoxalment la seguretat jurídica que no tenen aquestes dues persones ferides en una protesta contra la monarquia, afectada i infectada de corrupció, i les elits econòmiques, que hipotequen l'economia, malmeten la vida col·lectiva i condemnen les classes populars.

Però, en tot cas, la pregunta és concreta, vigent i exigent; és: quants agents de la Brigada Mòbil estan imputats actualment en causes judicials derivades de la seva actuació en matèria d'ordre públic, quants han estat apartats temporalment del cos, quants han estat condemnats, quants expedients informatius o disciplinaris s'han incoat.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, de la compareixença de l'altre dia a la comissió d'estudi que hem obert per debatre sobre l'ordre públic i fer propostes em sembla que va quedar evident una cosa, que veig que es torna a evidenciar avui en el Ple: que vostè i jo només estàvem d'acord en una cosa, i la reitero, perquè té conseqüències amb el que li vaig explicar, que la policia té per damunt uns responsables polítics. I, per tant, li vaig dir i li reitero ara, en sessió parlamentària en el Ple, que les assumia fins al final, aquestes responsabilitats polítiques sobre el Cos de Policia i el Cos de Mossos d'Esquadra, i molt particularment també sobre el que és la Brigada Mòbil.

Per la resta, és molt difícil que arribem a cap mena d'acord, quan vostè ha fet expressions de l'estil que són els professionals de la violència o que la Brimo és un problema estructural en ella mateixa, o en podria llegir moltes d'altres, no? Per tant, és molt difícil que per aquest camí, doncs, puguem fer algun acord.

Manifesto el que vaig manifestar en comissió, que el Govern escoltarà aquesta cambra; que ha procedit a fer, doncs, modificacions en l'àmbit de la Brigada Mòbil i a ser proactiva des de la identificació dels agents, i després tindrem ocasió de parlar també d'identificacions. Perquè és molt curiós, ara els agents van identificats i alguns manifestants no hi van. En parlarem, em sembla, en una propera intervenció. Però, en qualsevol cas, manifestar, sí, amb rotunditat i amb la solemnitat del Ple, el suport explícit i rotund del Govern a la feina difícil, complexa que fa la Brigada Mòbil.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Senyor Espadaler, dues coses. La més urgent i la més important: que no m'ha respost. Quants agents estan imputats de la Brigada Mòbil en aquests moments? Quantes denúncies ciutadanes per cops i agressions policials, per violència institucional?

I la segona: absolutament d'acord, ja ho vam comentar l'altre dia en comissió, la impunitat rima amb opacitat. I, si no ofereix aquestes dades no sabrem de què estem parlant en la comissió de models d'ordre públic. I jo vull saber els mecanismes d'avaluació, de separació d'aquest grup i de control sobre la violència institucional, qui vigila el vigilant, quan hi ha una percepció més majoritària social del cicle d'impunitat efectiva. No ho diem nosaltres, ho diu el Consell d'Europa, ho diuen organismes internacionals de drets humans. Identificacions a dit de la Brigada Mòbil. Ja veurem com funciona el nou NOP. Però li demanem que també ho faci i ho amplii als 905 agents de les ARRO, que també intervenen.

I, abans de fer-li una segona pregunta, no em deixa de ser avui –denunciar-ho com a CUP– paradoxal que el Parlament i la Generalitat de Catalunya vagin de la maneta amb un sindicat ultradretà com Manos Limpias per portar vint indignats a la Audiència Nacional, que els demanen cinc anys de presó, i que, senyor Espadaler, es van identificar a través de mecanismes cibernètics i telemàtics, dels quals els Mossos disposen àmpliament.

I la pregunta, la repregunta: què diu el conseller a les cinquanta-set persones agredides el 27 de maig a plaça Catalunya, que no poden saber qui els va agredir? Que mai passarà res? Que si és la Brimo qui la fa mai la pagarà?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Cregui'm, senyor diputat, que si hi ha algú interessat que la Brigada Mòbil, doncs, faci les coses d'acord amb els protocols establerts i amb bones pràctiques és el conseller d'Interior i és el Govern de la Generalitat. No s'equivoqui, som els primers interessats.

I vostè em diu: «Qui vigila el que vigila?» Doncs, miri, molts ulls vigilen el que vigila. Aquesta cambra, i ho fa des d'una comissió d'estudi; vostè mateix, des de la seva acta i responsabilitat com a diputat; també des de l'Administració de la justícia. En aquest cas sempre hem manifestat que hi estàvem a disposició, i hi han –i li ho detallo– fins al dia d'avui, des del 2009, nou procediments judicials oberts, en vuit dels quals, doncs, els agents implicats estan defensats pel Departament d'Interior.

I també el vigila, doncs, el conjunt, evidentment, de la societat, per tant, la justícia. I també, i cregui'm que és veritablement així, la Divisió d'Asser Interns, que en molts casos, quan no hi ha imputació o quan després

d'una imputació el que passa és que algun dels agents que ha passat per tot aquest procés ha estat nítidament exculpat, la Divisió d'Afers Interns ha actuat en conseqüència perquè ha entès que, més enllà que no hi hagués cap fet delictiu, potser sí que hi havia hagut una mala pràctica. I en aquest sentit hem estat curosos; ho hem estat i ho serem perquè som...

La presidenta

Senyor conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La pregunta següent és sobre el pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

Pregunta

al Govern sobre el pla hidrològic de la conca de l'Ebre (tram. 310-00092/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, aquesta darrera setmana les Terres de l'Ebre hem rebut una gran notícia: la declaració per part de la UNESCO del nostre territori com a reserva de la biosfera. Com sap i coneix bé, el nostre és un territori amb una gran riquesa natural i també patrimonial i amb una enorme biodiversitat, especialment lligada al nostre riu i al seu delta. Ser reserva de la biosfera ens ha de permetre donar a conèixer encara més el nostre patrimoni natural, aprofitar aquest reconeixement de prestigi internacional, i que esdevingui aquesta una oportunitat important per als nostres ciutadans.

Malauradament, no tot són bones notícies. I de nou torno a intervenir per a denunciar l'amenaça, cada cop més propera, que pateix el tram català del riu Ebre. Sabem que properament l'Estat té la intenció d'aprovar el nou pla hidrològic de la conca de l'Ebre, un pla que entenem que hauria de tenir com a principal objectiu, com a principal prioritat, preservar el nostre riu, aquest valor tan important i tan natural que tenim, el nostre riu, el seu delta i el seu ecosistema.

Però no és aquesta la voluntat de l'Estat. Sabem que no volen respectar el cabal ecològic del riu Ebre, cabal que ha de permetre garantir la pervivència del territori. No volen, per tant, respectar l'acord assolit pel Govern de la Generalitat, l'acord assolit pel territori de les Terres de l'Ebre, per la comissió de sostenibilitat. Sabem que des d'Europa s'ha denunciat l'Estat espanyol pel seu incompliment en els terminis, a la vegada que s'observa també amb molta preocupació la voluntat de l'Estat espanyol de convertir el pla hidrològic de la conca de l'Ebre en un pla que no preservi el delta de l'Ebre, que no garanteixi el cabal ecològic al seu tram final i que sí que tinga com a objectiu repartir l'aigua riu amunt incrementant el nombre de concessions.

Avui, conseller, és el Dia Internacional del Medi Ambient i des del Grup Parlamentari de Convergència i

Unió estem molt preocupats pel que succeirà al riu més important del nostre país.

Per això el que li volem preguntar és quin és el parer del Govern pel nou pla hidrològic que està tramitant l'Estat i què pensa fer davant aquesta manca de voluntat del Govern de l'Estat i de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre de no respectar el cabal ecològic al tram final del riu Ebre.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, juntament amb el corredor mediterrani, segurament la vall i el riu Ebre són les vies que han generat més activitat, més flux de persones, també més flux de vida en el nostre país. Per tant, la primera idea que li vull constatar és que el Govern de Catalunya estarà al costat de les Terres de l'Ebre, del Delta en concret, perquè estem absolutament convençuts que és imprescindible que comptin amb la nostra complicitat.

Dit això, li he de reconèixer que en aquests moments la distància que ens separa amb els plantejaments que fa el Govern de l'Estat i en concret la CHE, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, és molt i molt gran, per no dir ciclòpia. Saben que tenim una sensibilitat diferent, que ho veiem molt diferent. Històricament l'Ebre no ha estat gestionats amb criteris ambientals, sinó amb criteris polítics. I, per tant, creiem que hem de defensar a peu i a cavall que això es revisi. Ningú no entén, per exemple, que en regions tan conegudes per la seva humitat i per la seva pluviometria com Osca, doncs, s'hagin plantat recentment milers d'hectàrees d'arrossars, per exemple, no?, i que, en canvi, posem en risc un cabal que ha de ser necessàriament garantit amb criteris ambientals. Hi ha en joc la regressió del delta, hi ha en joc la seva salinització, hi ha en joc, en definitiva, la seva qualitat des del punt de vista hídric, de nutrients.

I, per tant, nosaltres, tal com vam consensuar a la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, amb criteris científics, amb criteris pactats amb les comissions d'experts, el que farem, sense cap mena de dubte, és defensar un cabal ecològic que els garanteixi aquesta sostenibilitat. En aquests moments, lamentablement, però, ho subratllo, la distància és gran. Hem presentat alegacions –les vam presentar al novembre–, i, en tot cas, doncs, intentarem que aquestes alegacions finalment, per la via del diàleg, com no podria ser d'una altra manera, siguin acollides.

Expliqui vostè, però, al territori que el Govern de la Generalitat estarà al seu costat i que, per tant, considerem que aquí no només hi ha en joc els interessos de l'Ebre, sinó els interessos del conjunt de la nació, de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la identificació de les persones en les concentracions de masses a la via pública.

Pregunta

al Govern sobre la identificació de les persones en les concentracions de masses a la via pública (tram. 310-00093/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, l'objecte d'aquesta pregunta, d'aquesta qüestió, fa referència a l'exercici dels drets individuals, de forma específica en l'àmbit de l'espai públic.

Els conceptes de seguretat i llibertat estan íntimament relacionats, íntimament vinculats, i des d'aquesta perspectiva l'interès d'aquest grup parlamentari es centra a conèixer quins són els mecanismes que fan compatibles l'exercici d'aquests drets en l'espai públic, l'exercici del dret a la llibertat, de la llibertat religiosa, de la dignitat de les persones, de tot el que és l'exercici de determinats drets en l'àmbit públic, i quins són els mecanismes que assegurin que aquests drets es desenvolupen en condicions de seguretat i en condicions de tranquil·litat, hi insisteixo, en un espai vital per a la convivència, que és l'espai públic.

Des d'aquesta perspectiva, voldríem preguntar-li quin és el capteniment del Govern, quins són els objectius del seu departament respecte a aquesta qüestió i quines són les mesures que es prendran de forma ràpida en els propers mesos.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, de fet, en la darrera comissió d'estudi, que vàrem començar la setmana passada, sobre ordre públic, vaig poder traslladar en aquella comissió, i ho faig ara també aquí, en el plenari, la voluntat del Govern d'impulsar la legislació d'una futura llei catalana de l'espai públic.

Al fil d'una pregunta que ha fet el Grup Mixt anteriorment, doncs, he manifestat una qüestió que des de la perspectiva del Govern és important. Certament, l'espai públic és un espai de tots, és on s'expressa, doncs, amb més nitidesa la nostra democràcia. Però hi han algunes expressions, doncs, que darrerament, aquests últims anys, ens preocupen. Val a dir que són minoritàries; vaig donar algunes xifres del conjunt de manifestacions que hi havien hagut aquests darrers dos anys, més de tretze mil, i que el que era excepcional tampoc ho havíem d'eleva a categoria, que eren aquestes expressions i manifestacions amb aques-

ta violència, però això no ens priva d'atendre, doncs, moltes vegades que aquesta violència existeix i que existeix de manera organitzada i que existeix d'una manera preocupant. I per donar resposta a això ens hem de dotar de molts instruments, un dels quals, a parer del Govern, molt, molt important, és tenir aquestes eines legals que ens permetin aquesta identificació, moltes vegades, de persones que, sense tenir a vegades massa a veure amb el contingut de les manifestacions, utilitzen aquestes i s'emparen al si d'aquestes per exercir una violència absolutament injustificable.

I hem mirat una mica què passa al nostre entorn, perquè em sembla que en tenim l'obligació. I al nostre entorn, doncs, hem vist que a Anglaterra i a Galles hi ha una llei d'ordre públic, una llei criminal que atribueix a la policia la potestat de requerir als assistents a les manifestacions perquè es descobreixin la cara. A Alemanya tres quartes parts del mateix, que es prohibeix, doncs, que les persones vagin amb el cap cobert amb el que sigui a les manifestacions. A França el codi penal preveu com a agreujant específic de la pena dels delictes contra l'ordre públic l'ocultació del rostre. A Finlàndia el codi criminal preveu, contempla com a delictes el fet d'anar disfressat amb la intenció d'impedir ser reconegut en una manifestació. A Àustria la llei que regula el dret de manifestació preveu que no hi pot participar el qui ocult el rostre. A Dinamarca la normativa reguladora del dret de manifestació preveu que la gent que van a les manifestacions han d'anar identificats.

I per aquesta raó, perquè això és el que passa en el context en què volem emmirallar-nos i perquè certament tenim un problema, per aquesta raó, doncs, el Govern ha decidit impulsar aquesta legislació que ens doni aquest instrument. Perquè arribem, si no, a la paradoxa, i complint, doncs, un decret que hi havia sobre la taula –per cert, incomplet per part de qui el va fer–, que tenim una brigada mòbil que és identificable amb el número policial, i tenim a davant, doncs, alguns manifestants que...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...van amb el rostre ocult. I això... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la valoració de les dades de l'atur registrat.

Pregunta

al Govern sobre la valoració de les dades de l'atur registrat (tram. 310-00094/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Puig, tots sabem que a Europa vivim una situació de crisi rellevant, una crisi que s'evidencià el 2008, que té el seu moment més dur en destrucció de llocs de treball a l'Estat espanyol l'any 2009, i una crisi que ha portat l'Estat espanyol a una situació d'un elevat índex d'atur.

A Catalunya, si bé l'atur és més baix que en el conjunt de l'Estat, tenim una taxa d'atur del 24,5 per cent, segons l'enquesta de població activa. Aquest fet produeix que l'atur sigui l'element de major preocupació de la ciutadania de Catalunya, ja que la feina, treballar, és un element bàsic per a la persona, la feina és bàsic per tirar endavant –per tirar endavant– els projectes personals i de vida.

És per aquest motiu que, ara més que mai, la lectura de les dades de l'atur, la seva evolució i tendència, són analitzades i avaluades ja no només pels economistes, pels analistes, sinó pel conjunt de la població.

Conseller, ahir es feia públic que aquest mes de maig l'atur ha baixat a Catalunya en una xifra de 14.829 persones. Aquesta és, sens dubte, una dada positiva; però aquest número, aquesta xifra, cal posar-la en context i valorar-la en funció d'aquest: de l'estacionalitat, del que ha passat a la resta de l'Estat, de quins resultats s'havien obtingut en els darrers anys, de quins col·lectius s'hi veuen implicats i beneficiats. I això cal fer-ho de forma acurada i prudent.

De fet, ahir, conseller, en roda de premsa manifestàveu que la situació segueix sent dramàtica, dèieu, i d'emergència nacional. I certament és així. Alhora, però, conseller, parlàveu, davant de la xifra del mes de maig, de dada esperançadora.

És per això, conseller, que volem saber quina valoració fa el Govern de les dades de l'atur registrat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Bé. Com dèiem ahir i avui ens hi reafirmem, és cert que estem davant d'una situació molt greu. És cert que continua sent l'obsessió del Govern la lluita contra l'atur, i ho serà mentre tinguem aquests índexs tan cruixents que afecten milers i milers de persones i de famílies, però també és cert que hem de fer, de les dades d'aquest mes de maig, una lectura, dins de la preocupació, dins de l'obsessió, d'una certa esperança prudent –prudent.

Però hi ha tres dades que m'agradaria destacar i que la lectura d'aquests indicadors del mes de maig ens permeten tenir aquesta perspectiva amb un punt d'optimisme dins la gravetat, que continuem compartint.

En primer lloc, Catalunya ha tancat aquest mes de maig amb la segona davallada de l'atur registrat més important dels darrers dotze anys, en termes absoluts,

només superat pel mes de maig del 2010. Actualment, hi han 642.166 persones aturades registrades, 14.829 menys que les del mes d'abril. És evident que estem contents per tots aquells que han pogut trobar feina, però continuem molt preocupats i tenim com a prioritat aquells que encara no en tenen.

Les dades són positives perquè ha baixat el nombre de persones aturades, a més, en tots els sectors: entre les dones i els homes, entre els menors de vint-i-cinc anys i a totes les demarcacions. Aquesta dada té també, evidentment, un factor d'estacionalitat, però hem d'observar com evoluciona encara aquests propers mesos i, evidentment, molt atents al que pot esdevenir a la tardor. En qualsevol dels casos, són dades relatives que, en relació, fins i tot, amb l'economia espanyola, són millors. Mentre a Catalunya l'atur ha baixat un 2,3 per cent, a l'Estat espanyol un 1,97, i la variació interanual a Catalunya s'ha situat només en un repunt de l'1,8, mentre que a Espanya del 3,75. Per tant, vol dir que l'economia catalana també té elements de creixement diferencial.

Segona dada, cal afegir que aquest mes de maig s'ha arribat a un nivell d'afiliació de 2.896.327 persones, amb un augment, un increment, de 25.763 persones afiliades a la seguretat social. És el millor mes d'increment d'afiliacions des que va començar la crisi. En els darrers cinc anys mai s'havia produït aquest repunt d'increment pel que fa al nombre d'afiliacions.

I, tercera dada, és evident que també els demandants d'ocupació sembla –ho sembla– com si haguéssim començat a tocar sostre perquè, per primera vegada en cinc anys, tenim menys demandants...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...d'ocupacions en el registre. Són bones dades.

La presidenta

Iniciem les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a lluitar contra la desocupació i la pobresa i sobre els «minijobs» (317-00052/10)

La primera, la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt, i és sobre la situació política i social.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia, a totes i a tots. Bon dia, senyor president, el 2012 Catalunya va tornar a liderar el rànquing de desnonaments, més de 25.000, i ja són 90.000 a Catalunya des de principis de la crisi. No sé si liderem, però estem a la franja alta també, de la xifra de desocupats.

Hi ha 650.000 persones inscrites a l'atur, 900.000 persones desocupades. Teresa Crespo, presidenta del Consell Assessor de Polítiques Socials de la Generalitat, del Govern, admetia que la taxa de pobresa severa pujava per sobre del 21 per cent de la població. Deia també: «La pobresa no s'arregla amb maratons.» Jordi Roglà, director de Càritas, assegurava també a la premsa que la pobresa segueix augmentant de forma alarmant i que s'està actuant sobre les conseqüències de la pobresa i no sobre la seva causa real, que és la desocupació.

Creu que la situació social –aquesta és la pregunta– està tocant fons o encara ha d'augmentar més la pobresa, l'atur i la desesperació? Quines mesures per aturar l'hemorràgia davant de tant de patiment està prenent el seu Govern?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, quan s'acabarà tot aquest procés que estem vivint de destrucció d'ocupació, d'increment de la pobresa, com vostè deia, severa, el «quan», això no ho sap ningú. I jo li he de dir amb tota modèstia que tampoc no ho sé.

Si ens atenem a algunes dades que estem veient en aquest moment, doncs, hi ha alguna llum; per exemple, aquest mes de maig s'ha creat ocupació, hi ha hagut més afiliació a la seguretat social. Ara s'ha comentat per part del conseller Puig. Això és llum. Ara, això no és garantia que això segueixi sent així en els propers mesos; no ho sap ningú.

Per tant, del que es tracta és..., davant d'aquestes incerteses, que les té tothom, per altra banda, no hi ha cap savi, ni cap setciències que pugui dir amb exactitud i amb pulcritud quan s'acabarà tot aquest procés que estem vivint de recessió, el que sí que s'ha de fer és treballar cada dia amb totes les eines disponibles per intentar millorar la situació precària de moltes persones. I això és el que fa el Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. La pregunta era: i quines són aquestes eines? Però, en tot cas, deixi'm dir-li una cosa: a més aposta pel turisme més estacionalitat, i veurà llum, probablement, cada mes de maig. Cada mes de maig hi haurà una certa llum, perquè, òbviamment, a més aposta pel turisme més pobresa durant l'any, però més treball durant l'estiu.

Ens preocupen especialment que les directrius donades pel Banc Central europeu, aquella institució que ningú escull, que ningú controla i que no obeeix a cap mandat democràtic, però que ens controla tota l'economia, va recomanar a l'Estat espanyol prendre la me-

sura d'instaurar els «minijobs», aquells treballs que no fixen un salari mínim, sinó que –després de tants anys de lluita dels treballadors– fixen un salari màxim, un salari de misèria màxim perquè ningú pugui cobrar més de 450 euros per fer treballs a mitja jornada. Tenim..., no volem els «minijobs».

Li demanem quina és la seva posició, també, davant d'aquesta proposta que ha assumit com a proposta pròpia el Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica, el Consell Assessor del Govern sobre economia, format, entre d'altres, per IESE, per ESADE, per les elèctriques, per Abertis i per «la Caixa»; és a dir, per aquells pocs que estan guanyant diners amb aquesta crisi, que augmenten beneficis malgrat que estan destruint ocupació dins de les seves empreses, i li ho demanem perquè només ens faltarien «minijobs» per acabar de contribuir als nostres minidrets laborals, als nostres minisalaris, als nostres maxihoraris, a la nostra maxiservitud, que és el que realment amaga i entranya l'ocupació temporal que projecta vostè amb aquestes dades del mes de maig...

La presidenta

Senyor diputat... Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Em fa moltes preguntes al mateix temps, per tant, eines en el tema de lluitar contra la pobresa..., doncs, miri, n'hi parlaré d'una concreta, que són els recursos. En aquests programes de lluita contra la pobresa no s'han disminuït els pressupostos. Es fan mans i mànigues, tot el que es pot, per intentar mantenir aquests programes, i quan no hi arriba el Govern, doncs, anem a buscar altres tipus de col·laboracions. Aquesta és la principal eina. Això i la feina immensa que fan moltíssimes entitats i moltes persones –moltes d'elles voluntàries en aquest país– per ajudar a sortir d'aquest pou moltes persones que es troben en situació de gran precarietat.

Sobre el tema dels «minijobs». Jo els demano que es llegeixin l'informe sencer del CAREC, perquè si només critiquen això vol dir que estan d'acord amb tota la resta aleshores. No deu ser així, en el seu cas... (*Veus de fons.*) Bé. Doncs, aquest és un consell assessor que..., escolti, que jo crec que té un gran valor, respectem-lo; respectem-lo vol dir «llegim els seus documents íntegrament», jo ho he fet. A partir d'aquí, no cal estar d'acord al cent per cent en tot, ni tan sols el Govern ho ha d'estar, malgrat el prestigi de la gent que pensen aquestes coses.

I, finalment, quan només en dues o tres línies es parla en tot aquest document, que en té moltes, de propostes i, per cert, molt bones, i valdria la pena que tothom se'l llegís bé..., quan es parla d'aquest tema dels «minijobs» es fa referència en condicional i, sobre-tot, es relata quan això es va crear: va ser a Alemanya bastants anys enrere per part d'un govern socialdemòcrata, és a dir, socialista.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu viatge a París i la reunió amb el ministre de Defensa francès (tram. 317-00050/10)

I la formula l'illustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, li volíem preguntar pel seu viatge, nou viatge, a França, a París, i per com va anar la reunió amb el ministre de Defensa.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Va anar molt bé aquest viatge, ha tingut un ressò important. Vaig tenir ocasió de participar en una conferència global promoguda per la UNESCO sobre economia verda: *Les Ateliers de la Terre*. Li recomano que faci seguiment d'això perquè té un interès gran. I no hi va haver reunió amb el ministre de Defensa, entre altres coses, perquè jo no l'havia demanada.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Bé. Senyor Mas, no sé si riure o plorar... Digui al senyor Homs, el ministre de propaganda, que llavors es quadrin una mica, perquè ens ha estat venent una reunió amb el ministre de Defensa que era falsa, que ha enganyat a tothom. Per tant, té vostè un problema amb el ministre de propaganda, el senyor Homs, que només fa propaganda, i governar governen vostès poc.

Miri, senyor Mas, ens preocupa moltíssim la situació a què està arribant... –i ara parlant seriosament, perquè ens sembla que alguns dels seus viatges i la seva propaganda no són seriosos–, ens preocupa molt la situació a què està arribant aquesta legislatura. Vostè està gestionant un fracàs: està gestionant el fracàs del 25 de novembre. Però això s'esgota, senyor Mas: el fracàs dura..., la gestió un temps..., poder pot, vostè, convocar una cimera, dues cimeres, tres cimeres, quatre..., en porta cinc, però això s'esgota.

Si vostè no governa ni porta els pressupostos s'acaba la legislatura. Perquè un parlament, bàsicament, el que fa és controlar el Govern, formular pressupostos,

aprovar-los i gestionar l'Administració pública. Vostès ni gestionen, ni governen, ni presenten pressupostos; es dediquen a la propaganda i a fer viatges fent el ridícul per mig Europa.

Senyor Mas, vostès no estan governant. Vostè gestiona el fracàs del 25 de novembre i els catalans no podem ser hostatges del seu fracàs polític i personal. I dic «personal» com a president. Perquè, senyor Mas, vostè va fracassar convocant aquelles eleccions, i avui els catalans estem pagant amb el desgovern i amb el no-pressupost i amb la situació econòmica que tenim el seu fracàs personal. No podem ser hostatges de la seva fugida endavant.

Jo li demano, senyor Mas, que rectifiqui. Té diverses sortides: pot marxar, pot ser que al seu partit algú, des de dintre, d'una vegada per totes, no només en privat, sinó en públic, li demani que marxi; aquest Parlament pot triar un altre govern o un altre president, o vostè, fins i tot, pot fer allò que més li agrada, allò a què s'ha aficionat últimament, que és convocar eleccions anticipades cada any, any i mig. Però tenim un problema, senyor Mas, que és que l'atur, la lluita contra la corrupció, l'economia, els pressupostos, la situació no s'arregla amb viatges, amb propaganda, ni amb cimeres fracassades. I el fracàs és l'adjectiu principal del seu Govern.

Senyor Mas, només li queda una solució, o reconèixer l'error, rectificar, demanar disculpes als ciutadans per aquesta fugida endavant i aquest desgovern, presentar pressupostos, buscar aliances en aquest Parlament, i, si no vol fer tot això, vostè ha de plegar, senyor Mas, perquè aquí es ve a legislar, aquí es ve a fer pressupostos, aquí no venim, en definitiva, a perdre el temps ni a fer perdre el temps als ciutadans.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo crec que el ridícul el fa vostè, perquè, a més a més, és que no es llegeix ni les coses. I quan algú no llegeix les coses, aleshores comet errors molt grans. I el seu error gran quan valora aquest viatge és pensar-se que jo havia demanat una reunió amb el ministre de Defensa, i no és veritat: la reunió la va demanar el president de la Conferència de Regions Marítimes i Perifèriques, que és el ministre de Defensa de França. I la va demanar per fer-la a Barcelona, concretament a Catalunya, bastants mesos enrere. (*Veus de fons.*) I no vagin dient que no, perquè tornaran a fer el ridícul. Està per escrit, la van demanar ells. No es va poder fer aquí, perquè a mi no em va anar bé aquella vegada, i se li va oferir, a aquest president de la Conferència de Regions Marítimes i Perifèriques, de la qual Catalunya forma part, que en un desplaçament que jo pogués fer a França, concretament a París, per altres motius, jo cortèsament l'aniria a veure. I així va ser, així es va fer, es va acordar amb ell d'aquesta manera. I a l'hora de la veritat, doncs, a ell, aquest cop no li va anar bé.

Quin ridícul hi ha, aquí? No, no, no assenyalin amb el dit. El ridícul el fan vostès a base de fer demagògia i populisme del més barat del món, que és al que ens tenen acostumats: demagògia i populisme. (*Remor de veus.*) Si això vostè considera que és un...

La presidenta

Un moment..., un moment, si us plau. Deixin parlar el president –deixin parlar el president.

El president de la Generalitat

Demagògia, senyor Rivera, i populisme. Perquè, si vostè a més a més té tan interès que nosaltres prenguem decisions i considera que no hi hem de ser, faci una cosa: presenti una moció de censura; vostè, aquest mecanisme, el té. Aleshores potser el ridícul el farà vostè. Però faci-ho. Escolti'm, això ho té vostè a la seva mà. Faci-ho, i veurem què passa. I si després d'aquesta moció de censura resulta que vostè no se'n surt i la majoria d'aquesta cambra reafirma que el que ha de continuar és aquest Govern, que per altra banda deu tenir una mica més de suport que no pas el seu grup per part dels ciutadans de Catalunya, aleshores potser a qui li haurem de demanar responsabilitats és a vostè, per aquest populisme continuat.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la pobresa infantil i les mesures per a garantir els tres àpats dels infants a l'estiu (tram. 317-00053/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, moltes gràcies, presidenta. President, li vull preguntar sobre pobresa, i sobre pobresa sobre la infància. Amb una demanda: llegeixi's també els informes del Capsif, el consell assessor de benestar, perquè explicarà la tragèdia i llegirà la tragèdia –i facin-ho públic, per cert– que representa avui la política d'ajustos. Li vull parlar d'infància, perquè tingui present el que diu la Creu Roja quan parla d'urgència humanitària, o que tingui present el síndic quan parla que no han reforçat i no han preservat les prestacions en la infància.

Aquests dies hem pogut llegir com l'escola s'erigeix en el primer dic de contenció per evitar la fam infantil; ahir podíem veure com els casals contra la fam infantil..., un cop les escoles tanquin. I jo li vull preguntar, concretament –concretament–, què pensen fer de cara a l'estiu, quan hi hagin infants a qui no se'ls garanteixin els àpats, i si poden fer el que fan altres. A Andalusia han aprovat un decret, a Andalusia la meitat dels

nens estan becats per menjar a l'escola, a Andalusia se'ls garantirà aquest estiu, sí, els tres àpats. I jo li vull preguntar què pensa fer vostè (*remor de veus*), concretament... –no s'esverin–, concretament, per garantir que els infants a Catalunya puguin fer els tres àpats.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, en primer lloc dir-li que els informes me'ls llegeixo tots, també els del Consell, concretament, de Polítiques Socials. No només em llegeixo els informes, sinó que de tant en tant assisteixo a alguna reunió d'aquest consell; en tinc prevista una de cara als propers dies. Per tant, els escolto molt atentament.

Segon, amb el síndic hi he parlat i hem valorat totes aquestes conseqüències que vostè diu.

I tercer, se'ls ho ha dit abans: en aquest moment s'estan donant moltes més beques menjador que no pas uns anys enrere, quan també hi havia recessió econòmica, i pobresa i atur. Se'n donen més –se'n donen més. I les xifres, senyor Herrera, canten. I no es tracta de fer una competició de beques menjador, però tampoc es tracta de presentar ara les coses com si aquí no hi hagués cap mena de sensibilitat en aquest sentit.

I, és més, els serveis socials que hi ha a Catalunya, a tot arreu, i també en els ajuntaments, fan una feina excel·lent i magnífica en el dia a dia. I aquesta és la gent que, d'acord amb el Govern, en coordinació amb el Govern, estan salvant moltes situacions a nivell familiar i personal.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, els informes se'ls llegeixen, però no en fan cas. Del que li diu el síndic vostè en parla, però no li fa cas. Quaranta-dos milions, 2009-2010; enguany, l'última partida que teníem, 27 milions, i a més aquests 27 milions no els paguen, senyor Mas.

Miri, jo no dic que no facin res; el que dic és que tenen poca sensibilitat. I el que li demano, el que li exigeixo és audàcia política i que trobem solucions. Nosaltres n'hi hem donat: retirem el concert de les escoles d'elit que segreguen nens i nenes; i li ho diem des de l'autoritat d'haver-ho demanat des de fa una pila d'anys i des de l'extrema urgència del moment.

Avui, les escoles –ho explica avui el director de l'Escola Antaviana, ho explicava en Martínez-Celorio– són les que detecten la malnutrició. I resulta que a partir del mes vinent es tanquen les escoles, i aquells que prestaven serveis no podran donar aquests serveis.

Això és el que li demanem: que doni respostes i que es comprometi, concretament... A altres llocs ho fan; facin-ho vostès. D'això se'n diu «audàcia» i d'això se'n diu «respondre als problemes de la gent».

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, no es pot penjar sobre les escoles, i només sobre les escoles, tot el problema que tenen els infants i les famílies, perquè això és excessiu, sobre les escoles. Per tant, li ho torno a dir: allà on no arriben les escoles i el Govern, d'acord amb les escoles, que és durant els mesos lectius del curs –que són molts, per cert–, normalment hi arriben els serveis socials. No em digui que això és com si no hi fos, perquè els serveis socials funcionen a tot arreu: funcionen per part de la Generalitat de Catalunya, i funcionen bé, i funcionen per part de tots els ajuntaments d'aquest país, i molts d'ells, a més a més, agrupats en els consells comarcals; tot això està funcionant. No donin la impressió que quan s'acaba el curs tothom queda penjat, perquè això és fals!

Una altra cosa –i en això tenen raó, i aquí coincidíem– és que la situació de conjunt és molt complicada. I l'altra cosa en què també podem coincidir és que, dissortadament, no tenim els recursos necessaris per arribar a tot arreu, que és el que desitjaríem tots plegats. I, a més a més, no tenim una maquineta per fabricar bitllets; no depèn de nosaltres.

I aquesta és la situació; duríssima. Però ens hi estem enfrontant, i ens hi estem enfrontant, senyor Herrera, amb la màxima sensibilitat. I vostè veurà com les properes setmanes en aquest país hi haurà un pacte per la infància. Vol dir que està en el frontispici de les nostres preocupacions i sensibilitats més profundes. Ara, no es pot arribar a tot arreu si no hi ha els recursos suficients i disponibles. Aquesta és la realitat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acord de governabilitat amb Esquerra Republicana de Catalunya (tram. 317-00051/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, quin és el balanç que vostè fa després del seu acord de governabilitat amb Esquerra Republicana, d'ençà del dia de la signatura fins al dia d'avui, en benefici dels catalans?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, miri, jo en faig un balanç correcte, atenent les circumstàncies i condicions en què ens trobem, i a més a més tinc confiança que aquest acord de governabilitat, a mesura que vagi passant el temps i que es vagi desenvolupant la legislatura, anirà donant bons fruits.

La president

Té la paraula, per repreguntar, l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ens ho imaginàvem, senyor Mas: vostè no té el resultat positiu ni un balanç positiu d'aquest acord. Vostè diu que aquest acord li ha semblat correcte. Correcte per a qui? Per als catalans, que no tenen pressupostos? Correcte, per a qui? Per als catalans, que veuen com el seu Govern està paralitzat? Miri el DOGC d'ahir: és la primera vegada d'ençà que estic en aquesta cambra que veig un DOGC només d'un full; per cert, un que presenta un recurs d'inconstitucionalitat i un altre que apella a l'edicta i publicació d'una sentència.

Catalunya està ingovernable per culpa de l'acord de governabilitat, mal dit, amb Esquerra Republicana. Sap quin és, únicament, l'abast positiu? Que vostès han fet tot allò que els demanaven per a l'impuls de la transició cap al dret a decidir i cap a la independència: les declaracions de sobirania, les cimeres que els han demanat, no sé si abans del 30 de juny vostè dirà si es tanca la data del referèndum il·legal... Però jo, senyor president, crec que aquest acord és totalment negatiu per a Catalunya, crec que a vostè l'està portant a la paràlisi del Govern. I, malgrat dades positives, com les d'ahir i aquests dies, de l'atur a Catalunya, amb la reducció de catorze mil catalans que han trobat ocupació, crec que això ha estat malgrat el seu Govern, un govern que no està atenent les peticions del Govern d'Espanya.

Vostè em podria dir avui aquí si, ja que no hi han pressupostos i ja estem convençuts que no hi hauran pressupostos i estaran prorrogats, perquè ho diu el senyor Junqueras, vostè em pot dir què li remetrà al senyor Montoro en sol·licitud d'un programa d'estabilitat per a reducció del dèficit que s'ha demanat a les cinc comunitats incomplidores? Per què en l'informe de reducció de l'Administració pública Catalunya no ha enviat l'informe i estem per sota de la mitjana del compliment del 103 per cent de la mitjana global de reducció de l'Administració pública a la resta de comunitats autònomes?

President, jo vull parlar-li en positiu, perquè la incertesa que vostè i el seu Govern estan donant als catalans és molt greu. Catalunya no es mereix la inestabilitat econòmica, social i política que vostè li està donant.

Atengui les peticions del Govern d'Espanya. Parli del dèficit, d'un dèficit raonable, que li permeti seguir reduint la despesa, i no gastant com hi estava acostumat Esquerra Republicana en el tripartit. Parli de la millora de la Llei d'educació, que vostè pot proposar propostes. I parli d'una millora del model de finançament, que és el que necessita Catalunya, propostes reals. Deixi de viatjar en la ficció.

Per cert, li agraeixo...

La presidenta

Senyora...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

...la bandera d'Espanya en els viatges. Espero que en faci més i que la posi al davant.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Ja em semblava a mi que el que li preocupava era el final, a vostè. (*Remor de veus.*) Sempre es deixa per al final allò que és més bo.

Miri, a la reunió del Govern d'ahir es va aprovar el Pla estratègic de turisme de Catalunya. No deu ser cap «tonteria», això, m'imagino, si no és que vostè pensa que el turisme, doncs, no té cap importància en aquest país, cosa que podrien fer entendre les seves paraules anteriors.

Segon, jo li he dit que el balanç que jo en faig, ateses les condicions i circumstàncies que estem vivint, que per a tots són complicades, és un balanç correcte. Si li hagués de fer el balanç de la relació amb el Govern espanyol li diria que és incorrecte. Aquí és correcte i aquell és incorrecte... (*Veus de fons.*) Sí, però ara jo li responc el que jo crec que li he de respondre. Aquell és incorrecte i aquest és correcte. Ja veu vostè que hi ha una diferència substancial.

Tercer, si tan malament ho fem aquí i tan bé ho deuen fer a fora, que ens hem de fixar tant en el Govern espanyol, com pot ser que l'atur, que s'ha incrementat a Catalunya el darrer any, s'hagi incrementat la meitat que a la resta d'Espanya? És a dir, a Espanya, que ho fa tan bé, amb el Govern del Partit Popular amb majoria absoluta, l'atur puja el doble que a Catalunya. Evidentment, si aquí hi ha alguna dada positiva, no és mèrit del Govern de la Generalitat. Tot allò que passa en negatiu, culpa del Govern de Catalunya; tot allò que és positiu, mèrit del Govern espanyol.

I, evidentment, ens donen lliçons: lliçons sobre com s'han d'administrar els dèficits, etcètera, no? I resulta que aquí, senyora Sánchez-Camacho, tenim el coratge, per un costat, i l'obligació, per un altre, de deixar de pagar una paga extra a més de 200.000 persones

que estan treballant per a la Generalitat de Catalunya, quan a la resta de l'Estat, inclòs l'Estat central, paguen les dues. I la pregunta és: no n'hi ha prou que la Catalunya productiva hagi de pagar una sola paga extra i l'Estat, subsidiat i subvencionat, en pugui pagar dues?

(*Veus de «Molt bé!» Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent... (*Persisteix la remor de veus.*)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració del compliment dels objectius de govern (tram. 317-00055/10)

La pregunta següent és sobre la situació política. I la formula l'illustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, aquesta setmana es compleixen sis mesos del seu Govern, i és evident que han sigut sis mesos de dificultats i és evident que vostè em dirà que la crisi econòmica és molt dura, però això no justifica la paràlisi del seu Govern. Segurament em dirà que ha fet tot el possible i que ha fet tot el que pot fer. Doncs, jo li dic: en sis mesos –en sis mesos–, no han aprovat ni una sola llei; en sis mesos han sigut incapaços de portar una proposta de pressupostos a aquesta cambra. Per cert, sembla que tenia un pacte amb Esquerra Republicana, però sembla que aquest pacte no li serveix per presentar aquesta proposta de pressupostos. En canvi, en sis mesos, el que sí que ha fet ha sigut, sorprenentment, parlar diverses vegades d'eleccions anticipades.

Senyor president, digui'm sincerament si creu que ha fet el que tocava en aquest temps.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, jo crec que estem fent el que podem fer, i el que sabem, i com que fem el que podem i el que sabem li admeto, doncs, que en aquest saber hi pot haver errors, i segurament hi ha alguns encerts. Però, dintre d'això, hi posem la màxima voluntat perquè les coses vagin el millor possible. I no em posi l'exemple de les lleis, perquè jo recordo un anterior president de la Generalitat, que es deia president Maragall –que es diu president Maragall– que el que deia era que poques lleis i de qualitat. I això és el que intentarà fer aquest Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. El president Maragall va fer avançar Catalunya molt més que en els vint-i-tres anys del seu Govern i molt més que en els dos anys i mig que vostè porta de president, senyor Mas. (*Remor de veus.*)

Però, miri, sap què passa? (*Persisteix la remor de veus.*) Vostè i el seu Govern tenen una malaltia, una malaltia...

La presidenta

Un moment; un moment, senyor Navarro. Disculpi. Un moment. (*Pausa.*) Continui.

Pere Navarro i Morera

Vostè i el seu Govern tenen una malaltia, i aquesta malaltia es diu «paràlisi política». I aquesta malaltia està provocada per un virus, que es diu «enfrontament», «confrontació», «conflicte», «internacionalització del conflicte».

Però jo li donaré el medicament; el medicament és treballar, governar, dialogar, pactar, entre altres coses també amb el Govern d'Espanya, i sabem que tenim un govern del Partit Popular que no escolta gaire, però potser vostè tampoc parla prou. Un govern que ha de negociar, per exemple, que ha de negociar, un nou model de finançament per a Catalunya, més diners. Vostè ha de negociar també l'increment del límit de dèficit –també més diners–, i ha de negociar, ha de desenvolupar l'Estatut d'autonomia de Catalunya, més autogovern. I sobretot, negociar la via d'Escòcia i no la via de Kosovo.

I, miri, a més a més de fer una cimera cada setmana per temes que no són urgents, que no són essencials per a la població de Catalunya, el que convé és que reunixi els agents econòmics, els agents socials, que reunixi els partits polítics i que doni solucions a la malnutrició infantil, que doni solucions a les famílies, que ajudi les empreses, que creï ocupació, això és el que necessitem, un govern que dialogui, un president que dialogui, que acordi, que pacti, perquè el poble de Catalunya no viu de conflicte, el poble de Catalunya viu de polítiques solidàries i de polítiques de creixement econòmic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, vostè ens reclama que parlem, i jo crec que precisament aquest és un govern altament dialogant, també amb el Govern espanyol; no parem de parlar amb el Govern espanyol, o d'intentar-ho, i li ho ben asseguro. Precisament per això encara no hem portat els pressupostos aquí. Miri vostè l'exemple de diàleg i de negociació, perquè estem intentant que d'una vegada per totes sapiguem quin dè-

ficit tindrà Catalunya. Desgraciadament, això s'imposa més que no pas es dialoga, però la voluntat de diàleg del Govern català és absoluta, total; la del Govern espanyol, doncs, ja ho veurem. En alguns temes, gens. Amb la Llei Wert, que jo sàpiga, de voluntat de diàleg, cap ni una. I miri que ho hem intentat. La consellera Rigau ho ha intentat i ho ha intentat molt. Cap ni una, ni una sola possibilitat de diàleg.

Bé, dit això, per nosaltres no quedarà el diàleg, senyor Navarro. Després, aquí, de diàleg n'hi ha molt, però vostès, quan es convoquen determinades trobades entre nosaltres o determinades cimeres, també les critiquen, i això està fonamentat en el diàleg. Per tant, escolti, voluntat de diàleg, tota. Amb els sindicats i amb les organitzacions empresarials, tenim uns mecanismes de diàleg, oberts, per veure a quins acords arribem en les properes setmanes i propers mesos, no?

Darrera cosa. Coincideixo plenament amb vostè en la línia d'Escòcia. Jo li ho signo ara mateix. No cal parlar-ne més. Estem plenament d'acord. Vostè ha dit clarament: «Agafin el model d'Escòcia.» Li compro al cent per cent. El model d'Escòcia, què vol dir? Que hi ha un govern britànic que accepta la consulta, que es defineix una pregunta, que s'acorda amb el Govern escocès, que el Govern escocès i el Govern britànic es comprometen amb el resultat d'aquesta consulta, i que tot es fa amb un esperit de diàleg i de fonament democràtic. Comprat, senyor Navarro, al cent per cent. Benvingut al club.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les previsions per a la formalització del Pacte nacional pel dret a decidir (tram. 317-00054/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Bon dia, senyor president. La difícilíssima situació econòmica i social que viu el nostre país ens obliga a fer tot el possible per evitar noves retallades i també tot el possible per ajudar la nostra econòmica productiva, entre altres raons perquè més retallades posen en perill la nostra capacitat de creixement futur, i el nostre creixement futur és indispensable per disposar dels recursos que ens estalviïn les retallades.

En el curt termini, en el termini més immediat, això ens obliga a buscar nous recursos i al mateix temps també ens obliga a intentar redefinir la despesa per fer-la el més justa i el més eficaç possible.

Malauradament, aquests dos camins, buscar més recursos i intentar ajustar la despesa per fer-la el més eficaç i justa possible, tenen límits manifestos, i són

ben coneguts, i cada dia ens hi trobem, i a més a més ens hi trobem des de fa molts anys molts dels partits que hem tingut la responsabilitat de govern al nostre país.

Per tant, convençuts d'això, Esquerra Republicana està segura que el que ens cal és disposar de les millors eines possibles, que són les eines d'un estat. Malauradament, és evident que hi ha altres grups que amb això no hi estan d'acord. Però sí que és veritat que hi ha una majoria amplíssima de grups en aquesta cambra que creuen que el que cal és posar el futur de Catalunya en mans dels ciutadans de Catalunya, i per tant que els ciutadans de Catalunya han de poder decidir: si el model d'Esquerra Republicana és un estat i disposar de les millors eines per disposar de tots els recursos per ajudar la nostra gent, per ajudar la nostra econòmica, per ajudar la nostra societat, altres, com a mínim, estan d'acord amb consultar. Molt bé.

En aquesta línia, vostè i el seu Govern la setmana passada convidaven els grups parlamentaris a suggerir entitats i associacions que s'incorporin a aquesta eina, a aquest instrument, al Pacte nacional pel dret a decidir, que és un lloc de trobada, que és un lloc de diàleg amb el conjunt de la nostra societat i amb la majoria dels grups d'aquesta cambra i amb la immensa majoria dels diputats d'aquesta cambra.

El que voldríem saber és quina previsió té el Govern a l'hora d'implementar, a l'hora de formalitzar aquest pacte nacional, convençuts també com estem que la nostra societat, gran part de la nostra societat, com ho demostren cada dia i cada setmana, doncs, el que tenen és ganes, precisament, de participar, de col·laborar, d'ajudar i de participar en aquest procés de trobada i de diàleg que el pacte nacional ha de permetre.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Vostè sap, senyor Junqueras, que el Pacte nacional pel dret a decidir, doncs, està avançant. La prova és la que vostè acaba de manifestar, en el sentit que el mateix Govern s'ha adreçat als grups parlamentaris demanant suggeriments d'entitats, societat civil, teixit associatiu que puguin formar part d'aquest pacte nacional, d'aquest gran Pacte nacional pel dret a decidir.

Tenim alguna resposta, però encara en falten algunes més; per tant, esperarem als propers dies que tothom manifesti les seves, diguem-ne, preferències, o la seva tria. A partir d'aquí anirem configurant, anirem configurant el grup més ampli possible d'entitats, que, conjuntament amb els grups parlamentaris que hi participen, conjuntament amb institucions, el mateix Govern, etcètera, doncs, anirem configurant aquest gran estol de gent a Catalunya que vagi clarament en aquesta línia que vostè deia que era compartida.

Sobre el tema, diguem-ne, dels ritmes de tot això, no?, que crec que és el que vostè poc o molt també pregun-

tava. Doncs, miri, jo li diria: quan abans millor tot plegat —el tema del dret a decidir, consulta, etcètera—, quan abans millor, i quants més siguem millor. Aquest seria el resum.

Passa, a vegades, que, perquè siguem tots els que hi hem de ser, els ritmes no poden ser superaccelerats, perquè la nostra idea, la del Govern i la meua, és: quan abans millor tot plegat i quants més siguem millor. I això requereix, crec, la feina que estem fent conjuntament en aquest moment.

La presidenta

Senyor Junqueras, té quinze segons.

Oriol Junqueras i Vies

Sí, sí; molt breument, recordar que aquest és el procés de participació política més intens que es viu a Europa en aquests moments, que hi participaran més del 70 per cent dels ajuntaments del nostre país, per posar tan sols un exemple, i, per tant, que és molt important que això es formalitzi al més aviat possible, convençuts com estem que ja hi ha moltíssima gent.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les oportunitats econòmiques de Catalunya i llur vinculació amb la generació d'ocupació (tram. 317-00056/10)

I la formula l'illustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, malgrat l'allau de notícies, no sempre positives, amb algunes excepcions, que en l'ordre econòmic i de la crisi global fa temps que ens arriben cada dia, lluny de caure en el derrotisme, o en el «no hi ha res a fer», o a esperar que des de fora algú ens tregui les castanyes del foc, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió creiem que Catalunya disposa d'unes realitats i d'uns potencials que, ben aprofitats, poden convidar-nos més a l'esperança que al derrotisme.

L'altre dia en una conferència davant de molts representants del món econòmic, vostè, president, va destacar aquells factors, aquells potencials que té Catalunya, que en el marc de les noves realitats i dels canvis que s'estan produint com a conseqüència de diferents crisis regionals, poden ser més vistos com una oportunitat que com un problema, si, com va dir molt bé, tenim un projecte sòlid i un lideratge suficient.

En aquest sentit, va fer referència al bon comportament de les exportacions catalanes, a la capacitat d'atracció d'inversions estrangeres, a la progressiva re-

industrialització del nostre país, al turisme, així com també a les diferents potencialitats en matèria d'investigació, recerca, emprenedoria o logística que té Catalunya.

A més a més, per la seva dimensió i pel seu nombre d'habitants, Catalunya és comparable amb molts dels països, com Suècia, Finlàndia i Suïssa, que estan entre els primers en el rànquing global de competitivitat, o també amb d'altres, com Dinamarca, Àustria, etcètera, la situació econòmica dels quals és molt millor que la d'altres, d'estats bastant més grans; països aquests petits però amb un alt nivell de competitivitat i de qualitat de vida, que també tenen, com Catalunya, unes economies marcadament més obertes que les de molts altres estats, i que justament això, tenir una economia molt oberta, ara com ara i en el context actual, és un factor favorable a l'hora d'aixecar i enfortir econòmicament i per tant també socialment el país, i tot això pot ser molt clarament un motor de generació d'ocupació.

I és per tot això, president, que li volem preguntar quines creu que són les oportunitats que té Catalunya i que ha de saber aprofitar i liderar per aixecar econòmicament el país en un moment tan complex, en un món tan canviant i amb tantes incerteses en molts ordres, i quina vinculació té això o pot tenir amb la disminució de l'atur, o amb el que és el mateix, amb la generació d'ocupació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, senyor diputat, certament jo vaig tenir ocasió ara fa uns dies de fer una valoració d'alguns aspectes positius de la nostra economia, que no té tots els aspectes positius, certament; n'hi ha alguns que, ja ho sabem, doncs, que no van prou bé, però n'hi ha d'altres, que es subratllen poc, que realment estan orientats en la bona línia, i aquests també s'han d'anar recordant.

I concretament em referia a una idea central, que és la que jo tinc, que és que Catalunya se'n pot sortir millor, dintre de tot el sud d'Europa, perquè és l'economia més oberta i amb més projecció internacional de tot el sud d'Europa; no en trobarà cap altra –no en trobarà cap altra. Inclosa Madrid, que, de llarg, no té el grau d'obertura que té l'economia catalana; té més poder, però té menys projecció des del punt de vista econòmic a nivell internacional. Això és així.

Li donaré una dada concreta que és molt evident, no? L'exportació catalana dintre del conjunt de l'espanyola representa el 26 per cent, 26-27 per cent; la de Madrid no passa del 12, i la d'Andalusia tampoc, que són les dues altres que continuen, junt amb València, que està més o menys a l'11 per cent.

Però li'n donaré una altra. Resulta que Catalunya, dintre d'un estat que és una gran potencia turística en

el món, l'Estat espanyol, Catalunya és el primer territori de recepció de turistes estrangers, el primer, més que qualsevol altre, més que els grans territoris turístics, més que aquells que només viuen pràcticament del turisme. Doncs, Catalunya està per davant d'això.

Li'n donaré una altra. Segons el *Financial Times*, concretament la regió de Catalunya, comparada amb les altres regions europees, va ser, després d'alguna d'Irlanda i d'alguna britànica, per tant, de tota l'Europa continental, la que va rebre més projectes d'inversió estrangera –fora d'Europa– concretament l'any passat. I tot això passa, a més a més, en ple procés de Catalunya pel seu dret a decidir.

Per tant, hi ha molta gent que aprecia el que som capaços de fabricar aquí, el que som capaços de vendre des d'aquí, el que tenim aquí i el conjunt dels atractius d'un país que no ho té fàcil, però que, com sempre, s'està fent a si mateix. I tot això de tant en tant es pot traduir en una mica de llum, encara que només sigui una mica, en el tema de la reducció de l'atur. En aquesta línia seguirem insistint.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Designació

dels diputats interventors per al període pressupostari del 2013 (tram. 231-00001/10)

El segon punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2013.

Prego al secretari tercer, il·lustre senyor Josep Rull, que doni lectura a l'acord de la Mesa Ampliada que proposa els diputats interventors.

El secretari tercer

Gràcies, senyora presidenta. «La Mesa ampliada, en sessió tinguda el 30 de maig de 2013, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, ha acordat de proposar al Ple la designació de Joan Morell i Comas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; de Josep Lluís Salvadó i Tenesa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i de Jordi Terrades i Santacreu, del Grup Parlamentari Socialista, com a diputats interventors per al període pressupostari de 2013.»

La presidenta

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queden designats diputats interventor per al període pressupostari del 2013 els senyors Joan Morell i Comas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Josep Lluís Salvadó i Tenesa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Jordi Terrades i Santacreu, del Grup Parlamentari Socialista.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per a la millora de la protecció de les persones consumidores en les relacions de consum en l'àmbit de crèdits i préstecs hipotecaris i la substitució del Registre de serveis públics de consum pel Directori de serveis públics de consum (debat de totalitat) (tram. 200-00003/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per a la millora de la protecció de les persones consumidores en les relacions de consum en l'àmbit de crèdits i préstecs hipotecaris i la substitució del Registre de serveis públics de consum pel Directori de serveis públics de consum.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. President, membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats, el Govern presenta aquesta modificació, aquest projecte de llei de modificació del Codi de consum de Catalunya amb la voluntat de millorar la protecció de les persones consumidores en les seves relacions de consum en l'àmbit dels préstecs i dels crèdits hipotecaris, una iniciativa treballada des del Departament d'Empresa i Ocupació i el Departament de Justícia i que esperem que es pugui tramitar amb la màxima celeritat possible.

Una de les imatges més fosques de la crisi que estem patint ha estat la de la gent que ha perdut la seva casa per incapacitat de pagar la seva hipoteca. Davant del degoteig constant d'aquests drames personals i familiars, era lògic que es produís una important reacció social com la que hem viscut i estem vivint aquests darrers mesos, i hem de reconèixer que la manca general de reflexos per comprendre l'abast del problema i trobar-hi solucions equitatives i eficaces ha contribuït de manera notòria a una part del descrèdit de la política, en aquests moments. Les institucions han fallat. Es va fallar durant el període del *boom* immobiliari, quan no es van prendre les precaucions necessàries per evitar sobreendeutaments privats ni es van fixar unes garanties suficients perquè tothom fos conscient dels compromisos que contreia en contractar un crèdit hipotecari, i s'ha fallat quan la punxada de la bombolla immobiliària i la recessió econòmica conseqüent han provocat situacions d'indefensió de massa famílies, que no tan sols han perdut la casa en què vivien, sinó que, a més, s'han quedat amb un deute que collarà la seva possible recuperació econòmica.

Malauradament, la capacitat d'intervenció efectiva d'aquest Parlament i del Govern de Catalunya és molt marginal, en aquesta matèria. Ja des del primer moment es van posar en marxa iniciatives de mediació,

d'ofertament d'habitatges socials alternatius, tant des de la Generalitat com des de molts ajuntaments catalans. Legislativament, però, els camins estaven tancats. Esperem que algú entengui els plantejaments que està fent el país en general i aquest Parlament per aconseguir instruments per ser un país normal, per atendre i entendre les problemàtiques que té un país normal i que requereix instruments que avui no descansen en la sobirania d'aquest Parlament ni en el nostre autogovern. Tant que ens reclamen alguns que ens preocupem pels problemes reals de la gent, i ho fem, però cada vegada ens passa el mateix: topem amb una capacitat molt petita d'intervenir en alguns problemes i en l'arrel d'aquests problemes. Aquest ha estat el cas de les hipoteques. Aquesta és una altra prova que preocupar-se dels problemes de la gent passa ineluctablement per augmentar la capacitat legislativa d'aquest Parlament i la capacitat executiva del Govern català.

De totes maneres, dins d'aquest marc limitatiu, hem trobat finalment una petita escletxa en la protecció dels drets dels consumidors, i ja en la passada legislatura el Govern va elaborar un projecte de modificació del Codi de consum per reforçar alguns elements d'aquests drets davant de la contractació d'hipoteques. L'avançament de les eleccions va impedir la tramitació del projecte i per aquest motiu ara, ja des de l'inici d'aquesta legislatura, es van reprendre els tràmits i tornem a presentar-lo.

No està totalment a l'abast competencial de la Generalitat canviar aquestes situacions jurídiques, deixem-ho clar. I és que depenen de modificacions a nivell de legislació estatal, fins i tot, en determinats aspectes, també de les normes comunitàries. Ara bé, si es poden fer actuacions per mitigar aquests efectes o bé, sobretot, per preveure'ls, és aquest el motiu d'aquesta modificació. D'aquesta manera, el Govern entén que en la base de tota contractació amb consumidors, també la hipotecària, hi ha la informació adequada, completa i entenedora cap a la persona consumidora, una informació que és essencial perquè la persona pugui prendre decisions fonamentades i racionals sobre la contractació d'un crèdit hipotecari, que conegui el seu abast i les conseqüències que comporta. Aquest aspecte, que és cabdal, es tracta també en la proposta directiva sobre contractes de crèdit per a béns immobles d'ús residencial, de la qual aquest projecte de llei s'avança a la transposició estatal.

Aquests aspectes, juntament amb la millora d'alguns aspectes essencials en la contractació hipotecària, són la limitació dels tipus d'interès de demora, el dret del consumidor d'aportar peritatges propis, el foment de sistemes extrajudicials, de resolució de conflictes en casos d'impagament o d'execució hipotecària, tots aquests aspectes fan d'aquest projecte de llei una eina important per a la protecció de les persones, que segurament faran que sigui la hipoteca de l'habitatge la transacció comercial més important de tota la seva vida.

És per tot això que aquest projecte que avui presenta el Govern té uns objectius bàsics. En primer lloc, millorar, incrementar i aprofundir en la informació que cal oferir a les persones consumidores abans que con-

tractin un préstec o un crèdit hipotecari, de tal manera que la informació sigui clara i que no pugui generar confusió o error. En segon lloc, augmentar les garanties de la persona consumidora en la contractació de crèdits o préstecs hipotecaris. En tercer lloc, integrar aquest règim de protecció de les persones consumidores que realitzen aquesta mena de contractacions en l'àmbit del dret del consum; i en quart lloc, introduir en la normativa catalana les noves tendències i propostes recollides a la normativa comunitària que està en aquests moments preparant-se, referents a la protecció de les persones consumidores en aquest tipus de relacions contractuals, crèdits o préstecs hipotecaris. Informació, garanties, dret de consum, tendències europees.

Les modificacions que proposem abasten essencialment els aspectes següents. En primer lloc, es regula el contingut mínim que han de tenir les comunicacions publicitàries i la publicitat dels préstecs, les quals han de ser clares, objectives, transparents, no enganyoses, llegibles i, si escau, audibles, i en cap cas poden generar falses expectatives a les persones consumidores sobre la disponibilitat o el cost del crèdit o préstec que estan a punt de signar. En segon lloc, s'incrementen i es reforcen les obligacions de transparència amb relació als preus, que inclou també les comissions i les despeses repercutibles a les persones contractants. En tercer lloc, s'intenta regular el contingut que ha de tenir la informació prèvia, informació que s'haurà de lliurar a les persones consumidores i on s'inclouï la necessitat d'advertir-les, entre d'altres, de la possibilitat d'increment dels tipus d'interès, del risc de perdre l'habitatge en cas d'incompliment dels seus compromisos derivats del contracte, dels serveis accessoris que està obligat a contractar i de les clàusules contractuals que els generin més risc.

També aquesta proposta recull la possibilitat que les persones consumidores puguin escollir lliurement el fedatari o fedatària públic, i alhora es reforcen les obligacions d'aquests fedataris d'informar-les convenientment dels drets i obligacions que comporta la subscripció del contracte, les seves conseqüències jurídiques i econòmiques, i també el dret a disposar, amb antelació de tres dies hàbils a la formalització, de l'escriptura pública del contracte de crèdit o préstec hipotecari. A més, s'estableix la possibilitat que les persones consumidores aportin elles mateixes informes de taxació per part d'altres entitats diferents d'aquelles vinculades a l'entitat amb la qual volen formalitzar el corresponent crèdit. També es promou l'ús de la mediació i arbitratge per a resolució de conflictes els quals es puguin arribar a plantejar, amb especial incidència en casos d'execució hipotecària de l'habitatge habitual. I finalment, i d'acord amb els criteris de simplificació administrativa, se substitueix el Registre de serveis públics de consum i es crea un directori que gestionarà l'Agència Catalana del Consum, on la ciutadania podrà obtenir informació dels serveis públics de consum més propers.

Finalment, vull indicar que el Govern de la Generalitat és conscient que aquest tema està evolucionant també normativament aquests darrers mesos. D'una

banda, s'ha de tenir en compte l'aprovació per part de les Corts Generals, fa pocs dies, de la Llei 1/2013, de mesures per reforçar la protecció als deutors hipotecaris, reestructuració de deute i lloguer social. Això significa que durant la tramitació del projecte convindrà potser introduir algunes esmenes que s'ajustin i que millorin les noves condicions. D'altra banda, l'Administració central ens ha fet saber la seva preocupació pel conjunt d'aquest projecte de llei, que, segons ells, afecta la normativa bàsica de l'Estat. Concretament, sembla que veuen afectada una ordre de l'any 2011 de transparència i protecció dels clients als serveis bancaris, i també la llei de l'any 2009 per la qual es regula la contractació amb consumidors de préstecs i crèdits hipotecaris i de serveis d'intermediació per a la celebració de contractes de préstec i crèdit. Ja ho veuen: podem fer poc i encara el poc que podem fer i volem fer ens ho volen qüestionar. Siguem conscients que s'inicia, doncs, un procés legislatiu en el qual el poder central no vol que intervinguem de cap manera. Però estem disposats a fer-ho.

En definitiva, aquest projecte de llei suposa, crec sincerament, i el Govern així també ho defensa, una fita important en la legislació catalana del consum, a fi de dotar els ciutadans, els consumidors, les persones consumidores de Catalunya, d'una legislació que les protegeixi millor en la contractació dels seus crèdits i préstecs hipotecaris.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. A continuació té la paraula per fixar la seva posició en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per un temps límit de deu minuts, la il·lustre senyora Gemma Calvet i Barot.

Gemma Calvet i Barot

Bon dia, vicepresidenta, consellers, vicepresidenta, diputats, diputades. Li agraeixo al conseller que hagi iniciat la seva intervenció amb aquesta expressió tan clara de «s'ha fallat». És una obvietat, però és de reconèixer que es parteixi d'aquesta premissa per poder presentar aquesta reforma legislativa. Jo diria que s'ha fallat i potser arribem tard. També és veritat que mai s'arriba tard. Gandhi deia que es participa de la injustícia si no s'actua per aturar-la, per tant, no tenim més remei que acceptar que, tot i haver arribat tard, tot i haver fallat, des de la política, en la tutela dels drets dels consumidors, s'ha de reaccionar.

Aquesta reacció ens ha vingut imposada per una sentència del Tribunal Europeu que ha estat aquí debatuda, i motor, segurament, també, al marge de la voluntat política, d'aquesta reforma del Codi de consum.

Hem d'esmentar la necessitat de mirar cap a Europa per reconèixer que en el text de la directiva de l'any 93 ja s'establien tots uns mecanismes de protecció i de tutela dels drets dels consumidors vinculats als contractes, també als contractes hipotecaris, i un desplegament importantíssim del concepte clau que perfila

aquesta relació que s'ha d'establir, d'igualtat, entre prestatari i consumidor, que és el de garantir el dret a la informació, el de garantir el tracte des de la dignitat del consumidor i, sobretot, de garantir el dret a la informació i a la negociació individualitzada de les clàusules.

Quan a l'annex vinculat a la directiva de l'any 93 es despleguen de forma molt taxada totes i cadascuna de les clàusules que poden ser considerades abusives en els contractes, ens trobem que des de l'any 93 fins fa pocs dies no s'ha parlat, en termes legislatius, del que implica aquest concepte material de la clàusula abusiva, i del que això implica des del punt de vista de l'escenari hipotecari en l'Estat espanyol i també en el català: el drama i segurament també podem dir, des del punt de vista de la cruïlla jurídica, l'abús que hi ha hagut, existent, en les pràctiques contractuals que s'han imposat als consumidors de contractes hipotecaris.

Això, dit en termes de premissa i de context, no treu valor a la necessitat que aquesta reacció legislativa sigui tan rigorosa com sigui possible, que impliqui la transposició més ferma de la mateixa directiva i, evidentment, en el marc de les competències pròpies.

Estem totalment d'acord –estem totalment d'acord– que l'àmbit de competència transferida en matèria de tutela de consum és un àmbit limitat. No tenim una eina com un banc públic, no tenim una capacitat legislativa per impulsar reformes directes del Codi civil o de la Llei d'enjudiciament civil, però tenim aquesta capacitat d'impulsar aquesta legislació. Estem en un tràmit embrionari. Vostès han fet aquest projecte, nosaltres n'estem satisfets en part, li ho he de dir –en part–: es garanteix el dret a la informació i hi ha aquest perfil d'intervenció notarial, que ja avancem que ens preocupa que no encareixi els costos al consumidor; creiem necessari incorporar en la reforma que vostès han plantejat elements nous; valorem positivament els límits al sobreendeutament i els límits a la clàusula sòl, però no estem d'acord a excloure un aprofundiment de la capacitat sancionadora que té l'Agència Catalana de Consum, i que és també una interpellació de la sentència del tribunal europeu.

Com ho hem d'abordar? Jo penso que tenim ara el procés legislatiu en marxa, però a més a més tenim també feina feta de diversos sectors de Catalunya: uns sectors jurídics que estan reaccionant amb coratge, amb rigor jurídic, amb interpretació jurídica que garanteix al màxim els drets dels consumidors i que estan sent capdavaners d'aquesta creació de discurs tècnic i impuls legislatiu, també. Hem de mirar aquí.

Hem de treballar amb el sector bancari. Mirin, si no es treballa des de la sinergia amb el sector bancari i les entitats financeres no comprenen que el panorama ha canviat radicalment, el que es desprèn de la sentència del Tribunal de Luxemburg és que totes i cadascuna de les hipoteques vigents, dels contractes hipotecaris vigents, poden ser potencialment revisables. I com que aquest és el diagnòstic jurídic final d'aquesta sentència, el que millor poden fer les mateixes entitats bancàries –i em consta que algunes ho estan fent– és afavorir al màxim aquestes revisions i afavorir al màxim també la

tutela dels consumidors, en unes pràctiques que durant uns quants anys –massa anys– s'han fet de forma generalística, sense respectar la individualització i sense garantir el compliment d'una directiva que és dret vigent a l'Estat espanyol.

Per tant, creiem que aquesta reforma és l'oportunitat per poder inserir algunes mesures que nosaltres proposarem en el seu moment que van vinculades a aquests principis de tutela màxima dels drets dels consumidors. Perquè la feblesa de la posició d'aquests davant de les entitats financeres és una situació que perdura. Per tant, el drama del sobreendeutament, els criteris d'incorporació en els arxius de deutors, els costos judicials que esdevenen del mateix procés d'execució hipotecària, la possibilitat que un informe previ, per exemple, de l'Agència Catalana de Consum, pugui ser vinculant en termes, doncs, de suspensió si es presenta en un procediment judicial. Hi han molts mecanismes –molts mecanismes– que, ben fets i amb la dotació de recursos suficients, òbviament poden plantejar aquesta tutela *a priori* per evitar que els casos acabin tots saturant i generant un col·lapse judicial, que aquesta és la gran preocupació que estan transmetent, com vostè sap, els sectors jurisdiccionals de Catalunya, civils i penals.

Ens trobem en un moment d'oportunitat democràtica privilegiada. Aquesta és una lectura optimista i l'hem d'aprofitar –l'hem d'aprofitar–, per imperatiu legal, per imperatiu democràtic, perquè només mirant el voltant veiem que els canvis van molt ràpid i que la ciutadania està sent subjecte actiu d'aquest canvi, des del punt de vista de la tutela dels seus propis drets.

L'any 2013 és l'Any Europeu dels Drets de la Ciutadania, no per casualitat –no per casualitat. Europa, enmig del seu gran desgavell sobre quin model vol, i enmig d'aquest desastre sobre l'economia especulativa com a 80 per cent, per sobre del 20 per cent de l'economia productiva, i d'una certa incapacitat de model propi des de la política, atès el fraccionament institucional i la manca de sobirania comuna en algunes matèries i la mateixa legitimitat democràtica d'algunes institucions..., tot i així té esquerdes. L'europeisme ens presenta unes esquerdes positives, i aquesta n'ha estat una. N'és una que és transcendent, està vinculada amb el dret a l'habitatge, està vinculada amb el dret a la seguretat jurídica dels contractes, està vinculada amb els drets dels mateixos consumidors davant de les entitats financeres, i també està vinculada als drets de les entitats financeres a treballar dintre d'un marc normatiu amb una regulació que els pugui donar una certa legitimitat i credibilitat davant de la ciutadania en uns moments en què, lamentablement, aquests vincles estan en un estat d'extrema fragilitat.

Per tant, s'ha de treballar per afavorir aquesta credibilitat vers el mateix sistema, i aquesta eina modesta, com vostè diu, ateses les competències que tenim, però potent des del punt de vista de la garantia d'una reacció política aquí a Catalunya respecte dels drets dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya com a consumidors, jo penso que, com li deia, és la gran oportunitat d'aquest moment per poder reaccionar d'una forma

legislativa potser una mica més potent que el projecte que vostès han fet.

Entenc que el procés que ara s'engega, doncs, és aquest espai d'oportunitat legislativa que aquest Parlament té; hem de treballar i aprofundir sobre mesures que puguem plantejar que permetin aquestes sinergies entre aquests sectors, però sobretot amb gran determinació política, amb gran determinació democràtica i, sobretot, eludint les pors que ens pot representar incorporar el sector financer en aquestes sinergies i en aquestes necessitats de canvi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades, conseller. Bé, doncs, em sembla que sí que podem coincidir tots, en aquesta proposició de llei que ens fa el Govern, que arribem tard; però arribem tard tots, no aquest Govern. Jo crec que, en aquest sentit, tots els partits polítics i els que hem tingut responsabilitat de govern, doncs, hem d'acceptar que probablement no hem sigut prou àgils i prou eficaços a respondre a una necessitat clau i a un dret clau com és el dret dels usuaris i els consumidors a estar ben informats, a estar ben respectats, a ser dignes, com deia la diputada Calvet. Crec que, en aquest sentit, doncs, ens podem exculpar tots, perquè crec que probablement això hauria d'haver arribat abans.

Però sí que és cert que arriba quan arriba i, per tant, hem d'intentar, doncs, que aquesta llei sigui el màxim de rigorosa possible i que puguem resoldre tot aquell mal que hàgim pogut fer no havent-la posat en marxa molt abans per defensar aquests drets dels consumidors.

Cal dir que el préstec hipotecari és el més destacat compromís dels consumidors, és a dir que justament aquest és l'element que més afecta la majoria dels consumidors. Hi han moltes associacions d'usuaris que defensen aquests drets, que han posat sobre la taula moltes xifres i molts abusos que s'han fet en aquest àmbit. Deien algunes de les xifres, per exemple, que el 92 per cent de les persones hipotecades no coneixen la majoria de les seves clàusules, i la majoria d'ells no han estat informats a l'hora de signar una hipoteca; probablement també per una certa deixadesa dels mateixos consumidors, de nosaltres mateixos, no? Però és cert que hi ha hagut poca informació, mala informació i que moltes vegades desconexíem les clàusules a l'hora de signar les nostres hipoteques.

També és cert que això ha fet que els bancs, que les entitats financeres abusessin més d'aquest perfil de consumidor, i per exemple podem dir en aquests moments que en aquest país hi han 4 milions d'afectats, per exemple, per les clàusules sòl, unes clàusules que han fet molt mal a tants consumidors. I per tant,

doncs, és evident que hem de posar remei, d'alguna manera, a aquesta situació. I és cert que nosaltres, des del Parlament de Catalunya, no tenim totes les eines, perquè el que caldria és una reforma important a nivell legislatiu a qui té la màxima competència, que és l'Estat. I per tant, doncs, des d'aquí també un crit, perquè és veritat que la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea posa negre sobre blanc, justament, quin és l'estat de la nostra llei hipotecària, una llei hipotecària que fa vint anys que no ha transposat aquesta directiva de l'any 93. I, per tant, en aquests moments no defensem els drets dels consumidors, tot al contrari: aquesta llei els vulnera en molts casos, tal com diu aquesta sentència.

Per tant, és veritat que és a l'Estat a qui tocaria ser molt més conseqüent i molt més contundent i ferm en aquest àmbit, però crec que la Generalitat també té eines; i és veritat que, en aquest sentit, l'Estatut, en el seu article 123, estableix com a competència exclusiva la defensa dels drets dels consumidors i els usuaris i, per tant, aquí hi tenim un filó i, per tant, cal aprofitar-lo. I en aquest sentit, doncs, agraeixo al conseller i al Govern, doncs, que presentin aquesta proposta, una proposta que segurament podrem millorar en el procés d'esmenes. Està clar que tothom hi està força d'acord, perquè no hi han esmenes a la totalitat, però crec que sí que en el període d'esmenes en podrem millorar alguns aspectes, alguns aspectes lligats, doncs, sobretot –en això coincideixo amb el Grup d'Esquerra– als temes sancionadors –crec que, en aquest sentit..., aquí penso que podríem atacar i ampliar i millorar aquesta llei– i també en tot el que fa referència a la proactivitat amb les activitats financeres: elles n'haurien de tenir i nosaltres probablement hauríem de treballar molt més conjuntament.

De fet, al passat Ple, si no ho recordo malament, vam aprovar una moció sobre la banca pública, i hi havia una esmena que va posar –i que es va aprovar– el Grup Socialista, en la qual establíem que el Govern de la Generalitat hauria de desenvolupar campanyes a les entitats financeres per afavorir la banca ètica. Bé, podríem també treballar, justament amb les entitats financeres, aquest aspecte: que siguin elles..., no cal esperar una llei perquè comencin a revisar algunes clàusules que ja sabem que vulneren alguns drets i que són totalment abusives. Per tant, penso que les entitats haurien també de fer aquest esforç, i si no el fan per elles mateixes, doncs, que sigui el Govern que insti a començar a treballar en aquesta línia, perquè, en tot aquest procés, en tot aquest temps que puguem guanyar, doncs, es puguin revisar aquelles que siguin possibles.

Aquest és un tema clau. Em sembla que l'actualitat, a més a més, posa de manifest que anem tard i que s'hi han de començar a posar solucions. La seguretat jurídica, els drets dels consumidors, la dignitat, el dret a la informació són clau en l'àmbit del consum. I per tant, doncs, nosaltres estem a favor d'aquesta proposta de llei, estem a favor que això avanci, i el que sí que creiem és que farem una lectura molt més acurada per presentar unes esmenes que aportin, si cal, més seguretat i, sobretot, que enfoquin aquest aspecte de la capacitat sancionadora que té la Generalitat.

És cert que hem d'anar amb compte amb tot el que significa els costos que pot portar, doncs, la defensa jurídica dels consumidors; i, per tant, aquí estarem molt a l'aguait perquè, si no, al final sempre són els mateixos consumidors els que acaben, doncs, pagant doblement els costos d'un abús per part de les entitats financeres. Per tant, en aquest sentit, ens hem de posar al seu costat i intentar resoldre aquest risc que moltes vegades es pot córrer.

Per tant, doncs, d'alguna manera, felicitar el Govern que porti aquesta iniciativa; sabem que arribem tard tots i, per tant, aquí la culpa l'hem de repartir, i esperar, doncs, que aquesta llei pugui aprovar-se ràpidament per tal que defensem d'una manera molt més ferma els drets dels consumidors i els usuaris.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, vista la manera com ha acabat la seva intervenció, ens ha quedat molt clar el diàleg a què es referia el president de la Generalitat fa uns minuts. Ha estat exemplificador, claríssim, sobre què entenen vostès per diàleg. Llàstima que el seu concepte de diàleg, tal com ha demostrat en la seva intervenció, no tingui re a veure amb el diàleg constructiu que nosaltres defensem. Perquè, a part d'una actitud victimista... Miri, ja ens comencem a cansar quan vostès, quan han d'abordar un problema, només sàpiguen parlar de conflictes de competències i s'oblidin realment del que és el substancial, que és resoldre problemes. Vostès són un govern, i han de resoldre problemes. No s'han de limitar a parlar de conflictes competencials, que és l'única cosa que vostès saben fer, com s'ha demostrat en la seva intervenció.

Perquè, miri, aquest projecte de llei precisament té per objecte la protecció dels consumidors quan subscriuen crèdits i préstecs hipotecaris. I la primera constatació, i ho diria amb tota claredat, és que arriba tard, arriba *molt* tard. I hem de recordar que és la Generalitat de Catalunya qui té les competències en matèria de consum. I ara no podem dir que la responsabilitat és d'un altre, que és de Madrid. Qui té les competències en matèria de consum és la Generalitat de Catalunya. I, per tant, la Generalitat era qui tenia l'obligació en primer lloc d'adoptar les mesures necessàries per protegir els ciutadans en els casos que les entitats financeres no actuessin correctament quan oferissin aquests préstecs hipotecaris. No podem mirar cap a una altra banda. Hem de mirar cap a l'exercici de l'autogovern.

Per tant, la gran pregunta que ens fem és: què va fer la Generalitat per protegir aquests consumidors durant tots aquests anys? I la gran pregunta és: si s'hagués actuat abans, quantes pèrdues d'habitatge hauríem pogut evitar? És evident, conseller. D'això, parlem.

Per tant, la conclusió és clara: l'actuació de la Generalitat en matèria de consum s'ha caracteritzat per la nul·la actitud preventiva, i només ha reaccionat de forma palliativa afavorint certa intermediació entre les famílies i les entitats financeres.

Es diu, ara: «S'ha fallat.» I alguns, per justificar la seva incapacitat, diuen: «No, hem fallat tots.» No. Ha fallat el Govern de la Generalitat, els governs anteriors de la Generalitat, que són els qui tenien les competències per abordar aquestes qüestions en matèria de consum. Per què no ho van fer?

Li posaré un exemple, conseller, i després hi entrarem: vostès per presentar aquest projecte han necessitat trenta mesos. Per presentar aquest projecte de llei. Trenta mesos –trenta mesos– per presentar aquest projecte de llei. I això ha deixat ben clar quina ha estat la prioritat de la protecció dels consumidors per part del Govern de la Generalitat.

No deu recordar, ja, que en la Moció 74/IX de l'anterior legislatura, impulsada pel Partit Popular, ja parlàvem d'aquestes qüestions i ja parlàvem de la necessitat d'impulsar mesures concretes per protegir les famílies. Però també en la moció que també va impulsar el Partit Popular, en la 90/IX, precisament en una sessió de l'11 d'abril del 2012, què dèiem, què exigíem al Govern? Que exercís les seves competències en aquest àmbit, tant en l'àmbit del consum com en l'àmbit de l'habitatge, i que les exercís a favor de la protecció dels consumidors; que presentés en el termini de dos mesos un pla d'actuació on es detallassin les mesures legislatives i els plans d'actuació en aquest àmbit. I no el van presentar. Aquesta és la gran preocupació, la gran prioritat. Incomplir mandats del Parlament que ja fa més d'un any que es van adoptar, que anaven en aquesta direcció. Aquesta és la gran preocupació del seu Govern, conseller. I, finalment, en aquesta moció dèiem que es presentés el projecte de llei que avui analitzem. Trenta mesos per poder-lo presentar! És que és absolutament indignant, conseller, que vostè vingui aquí i ens digui que es preocupa pels problemes de la gent quan han tardat trenta mesos per presentar aquest projecte de llei! I, realment, és indignant pel patiment de la gent que vivim. I, a més, quan ja d'aquesta afirmació se'n fa la derivada en les seves tesis independentistes ja és absolutament llastimós. Tot ho vinculen a l'independentisme i tot és problema que vostès no són independents. Realment, quan veiem aquest patiment colpidor de la gent és absolutament llastimós. I em frenaré, perquè més val, a vegades, callar. Sí, conseller, més val callar, perquè és absolutament indignant que es puguin fer determinats discursos quan la gent pateix d'aquesta manera.

Per tant, aquesta és una qüestió que ja la dèiem fa un any i uns mesos, en què afirmàvem: «Es parla molt i s'ha fet ben poc» –«es parla molt i s'ha fet ben poc.» Miri, contraposem, i s'ha dit. En la meitat de temps el nou Govern d'Espanya ha fet molt més abordant aquesta qüestió. Ha fet una profunda transformació de la normativa que regulava tot aquest àmbit, en un sentit molt més ampli i no només situat en l'àmbit de la protecció dels consumidors, perquè té les competències per fer-ho. I s'han aprovat dos decrets lleis, i

un ha derivat en l'aprovació de la Llei 1/2013, del 14 de maig. La gran pregunta és: què van fer els governs socialistes en aquesta qüestió? Què van fer? No re. Per tant, aquí hi han uns responsables. Alguns no van fer res quan podien fer-ho, i altres en setze mesos han abordat una profunda transformació legislativa, que s'hi pot estar més d'acord o menys d'acord, però el que és difícil d'entendre és que aquells que podien fer-ho i no ho van fer ara ens pretenguin donar lliçons o pretenguin dir que la culpa és de tots i aquí ens exculpem tots. Exculpar-nos de què? Exculpar-nos de què, si tenim una responsabilitat i ens escullen per resoldre els problemes de la gent?

Per tant, escolti, queda molt clar que alguns necessiten trenta mesos per presentar un projecte de llei molt concret en l'àmbit del consum i altres en la meitat de temps aborden profundes transformacions legislatives que adequen el nostre marc jurídic a la sentència del tribunal europeu. Però no ens equivoquem: la sentència del tribunal europeu aborda una qüestió molt concreta de tota la problemàtica hipotecària de casa nostra, i algú pretén fer entendre que tot neix a partir d'aquesta sentència. No és cert. Ho diem aquí: no és cert. Molt abans el Govern d'Espanya ja actuava, i la sentència té un àmbit molt delimitat, un àmbit molt concret del problema, i el problema és molt més complex i molt més ampli. I el Govern d'Espanya actua en el conjunt del problema, i amb més efectes des de la recent aprovació d'aquesta legislació. Miri, hi ha 600 famílies que ja han reestructurat el seu deute hipotecari, 300 famílies més han accedit a la dació en pagament, 260 famílies més ja gaudeixen d'un lloguer social i les entitats financeres han paralitzat 700 desnonaments. La xifra és molt petita. Parlem dels primers impactes des de l'aprovació de la normativa. Però saben què? Estem d'acord, és molt petita, i això s'incrementarà al llarg del temps, però el que diem també és que alguns no van fer res, i aquestes xifres, amb les modificacions que van fer alguns, haurien estat zero.

Per tant, aquesta és la situació que nosaltres volem abordar. I nosaltres anàvem amb aquesta voluntat constructiva, a abordar aquest projecte de llei, sent conscients de la necessitat d'aquest projecte de llei, conseller. Però després del discurs que vostè ha fet..., ens fa replantejar moltes coses. Si vostè en comptes d'abordar aquesta qüestió per protegir els consumidors la vol utilitzar com a excusa per desestabilitzar el Govern d'Espanya, doncs, escolti'm, nosaltres no estem per aquesta tasca; a nosaltres ens preocupa la protecció dels consumidors.

I, per tant, nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat, perquè entenem que cal modificar i cal millorar aquesta protecció. Una qüestió diferent, que ja l'advertim al conjunt de la cambra, és que nosaltres entenem que hi han certes qüestions que cal analitzar i que cal veure el seu encaix i la seva complementaritat amb les mesures que ja estan aprovades, que ja són llei per part de les Corts Generals. I jo crec que si hi ha una voluntat real de diàleg i si realment l'objectiu és la protecció dels consumidors ens entendrem fàcilment. Si la qüestió és, de nou, utilitzar aquesta qües-

tió com a element de confrontació, com a element de victimisme i com a element només de reduir el diàleg polític a un conflicte competencial, evidentment, conseller, ja li adverteixo que no ens entendrem. Per tant, si el que es pretén és aquesta protecció trobaran una voluntat constructiva del Partit Popular. Si volen la confrontació, escolti, aquí tenen la paret i vagin vostès fent-se cops de cap sols, que nosaltres no hi serem.

I acabem. Creiem que la moció que nosaltres vam promoure i va aprovar aquest Ple del Parlament està plenament vigent. I no ens podem quedar... Seria un error pensar que només iniciant la tramitació d'aquesta aprovació, d'aquesta modificació del Codi de consum, ja n'hi ha prou. Queda molt camp per recórrer en l'àmbit de l'habitatge, de l'habitatge social, de la intermediació, de com millorem també els processos de col·laboració amb la justícia. Per tant, queda un ampli camp per recórrer, on el Govern de la Generalitat té competències, i nosaltres l'interpelem perquè les exerceixi, com fèiem en aquella moció.

Per tant, el més fàcil per poder fer un debat amb profunditat i amb rigor seria que el Govern pogués presentar, tal com demanàvem en aquella moció, un pla de treball on pogués concretar quines mesures pensa impulsar, i sobretot un calendari, perquè veient que necessita trenta mesos per presentar aquest projecte de llei nosaltres dubtem molt de la seva eficàcia.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el nostre grup tampoc ha presentat cap esmena a la totalitat, perquè estem d'acord que cal que Catalunya desenvolupi, en el marc de les competències de consum, i també, per què no dir-ho, en el marc de les competències en dret civil, i també de les competències en matèria d'habitatge, les mesures per protegir els consumidors i els usuaris en matèria de préstecs hipotecaris.

El debat ha començat, i així s'ha situat, respecte al perquè estem aquí i les possibles, o no, omissions o responsabilitats del que ha passat, no? La senyora Alícia Romero s'hi referia com si hagués sigut un fenomen natural.

M'obliga a dir tres o quatre coses. Primer, a recordar que quan la crisi hipotecària es va començar a desfermar i va començar la crisi, 2007, el 7 de desembre del 2007, les Corts Generals aprovaven, amb el suport del PSOE, que estava al Govern, PP i Convergència i Unió, una llei que se'n va dir «de reforma del mercat hipotecari», instada per totes les entitats financeres, que volia la «hipoteca de màxim», la «hipoteca recargable», la no-notificació al deutor hipotecari de les cessions de les hipoteques... En aquest tràmit es

va escarnir el Grup d'Esquerra Unida i Iniciativa per Catalunya per les esmenes que va presentar, que deien que es posés fre al poder de les entitats bancàries. La finalitat era ampliar el negoci hipotecari i disminuir les garanties dels ciutadans. Per exemple, limitant les clàusules que s'havien d'inscriure en el registre, amb indignació dels registradors de la propietat, respecte a les condicions que es posaven als usuaris.

Per tant, no és allò de: «Ai!, no ho sabia.» Sí que ho sabien. El que passava és que en aquell moment no hi havia encara la pressió ciutadana, no s'havien manifestat encara els problemes que s'han posat de manifest en aquestes dos últims anys, i, per dir-ho d'alguna manera, la por estava del costat dels ciutadans i el poder estava del costat del sector financer, que tenia la capacitat d'incidència sobre grups polítics, que eren perfectament conscients que feien el llit al sector financer, i els va sortir malament.

O oblidem que Catalunya en aquell moment, desembre del 2007, al mateix moment, aprovava una llei del dret a l'habitatge en què hi havien mesures com les que ara aplica l'Ajuntament de Terrassa per fer front a aquest problema. L'Ajuntament de Terrassa acaba d'aprofitar un article de la Llei del dret a l'habitatge que diu molt clarament que és una condició de mala utilització de l'habitatge tenir-lo buit. No anem a buscar Andalusies. Ho apliquem a Terrassa. Valent-nos de què? Del dret a l'habitatge, de la Llei del dret a l'habitatge, a Catalunya. I no podem aplicar altres mesures, com l'expropiació de l'usdefruit, i ho sabem, perquè es va derogar amb la llei òmnibus.

Per tant, d'acord: responsabilitats compartides, però diferenciades. Com amb el canvi climàtic, eh? Diferenciades. Compartides per tots. Tots en som conscients. Però no oblidem que això se sabia i que la situació era una altra.

Dit això, totalment d'acord a tramitar aquesta modificació de la nostra Llei de consum. També hi fem referència: aquesta modificació ve gràcies al treball d'una ponència conjunta que hi va haver en aquest Parlament, que va aprovar la Proposició de llei de mesures contra l'endeutament personal i de protecció davant de procediments d'execució..., que afectaven persones naturals, en què temes com el sobreendeutament, la mediació en el procediment d'execució hipotecària prèvia, etcètera, es van plantejar, i es va dir que el Govern, i es va aprovar per unanimitat, les portaria a la legislació catalana.

També diguem-ho clar: aquest projecte, des del nostre punt de vista, es queda molt curt. Molt curt, perquè, malgrat que el conseller ho ha dit indirectament, no desenvolupa i no agafa totes les possibilitats de la Directiva del Parlament Europeu i del Consell sobre els contractes de crèdits relatius a béns immobles d'ús residencial, que el mes que ve s'aprova al Parlament Europeu, que ja està consensuat entre tots dos, i que es va presentar en aquest Parlament la legislatura anterior per l'eurodiputat senyor Antolín Sánchez Presedo, precisament ponent d'aquesta llei, de la qual podem extreure encara moltes possibilitats, perquè tenim capacitat de transposició de directives –ha estat recone-

gut per la jurisprudència–, capacitat de transposició de directives en matèries com el consum, com l'habitatge, i en temes que afecten els consumidors. Per tant, tenim possibilitats de fer-ho.

Temes que ens agradaria veure més desenvolupats: el tema dels intermediaris, el tema dels «xiringuitos» financers. Des d'aquí vull fer una denúncia pública que cal una intervenció ràpida de l'Agència Catalana del Consum..., i un suport per part de la Generalitat al que serien els carronyers, els que s'aprofiten d'aquesta situació per acabar d'enfonsar la gent. Tenim damunt de la taula la denúncia de desenes de famílies de Catalunya que han denunciat davant de la fiscalia i davant dels tribunals AFV Unión Hipotecaria y Asesoría Financiera Vicmar SL –ja podria dir Victimar SL–, que s'han aprofitat de famílies que estaven en situació desesperada per oferir-los segones hipoteques fora del circuit de les entitats financeres, cosa que avui en dia és possible, que en diuen «de refinançament» i que han acabat sent una autèntica estafa. Els feien firmar que els donaven els diners, els deien que amb això els els sanejarien i que després ho substituirien per una nova hipoteca. Miri si tenim feina, i miri si podem fer..., i ho podem fer amb les competències sobre consumidors i usuaris: prohibir els «xiringuitos» financers, prohibir aquestes intermediacions indegudes.

El mateix podem dir respecte al tema de la regulació del procediment extrajudicial de liquidació de deutes. Aquí, en el projecte, es parla de fomentar la mediació. Per què no transcrivim la part que sí que entenem nosaltres que podem fer, que és el procediment extrajudicial previ a l'execució hipotecària, dient, i crec que legalment ho podem fer, que abans d'instar un procediment d'execució hipotecària s'ha de passar forçosament per aquesta comissió que ja es va crear en l'avantprojecte, o almenys està prefigurat en la Proposició de llei de segona oportunitat, perquè es passi obligatòriament per això? Encara que, evidentment, no es puguin imposar els resultats, però sí la necessitat de passar per aquest procediment. Incorporem-lo a aquest projecte.

O els interessos moratoris. Nosaltres, al projecte..., no nosaltres, el projecte del Govern, diu..., 2,5 vegades els interessos..., l'interès legal..., no poden ser superiors als moratoris. El projecte que ha aprovat el Congrés dels Diputats diu tres vegades. Però jo tinc aquí damunt una nota d'un jurista dels que ha intervingut davant de la Comissió Europea, i diu, ens recorda, una cosa. Mirin, la Llei concursal diu que una vegada algú entra en una situació d'insolvència, en aquest cas un concurs de creditors, queda aturada l'acreditació de tota mena d'interessos, excepte aquells hipotecaris, els ordinaris, però no els moratoris. Partint d'aquesta base que qui no paga és perquè no pot, hi ha perfectament la solució de regular un procediment de consumidors que prevegi la suspensió de tots els interessos moratoris derivats precisament..., no que siguin ni de dues vegades i mitja ni de tres vegades i mitja, sinó que si aquesta persona acudeix a un procediment d'aquesta mena pugui demanar la suspensió. En tot cas, aquests interessos moratoris serien un deute subordinat, com passa amb el procediment concursal, d'una forma que,

en definitiva, la persona no vegi incrementats més encara els seus interessos si s'acull a un procediment de liquidació ordenada de deutes. Mirin si n'hi han, de possibilitats.

Una altra possibilitat, perfectament, de consumidors i usuaris, Llei del dret a l'habitatge, etcètera; una mesura que s'aplica en altres països: un habitatge desnonat en procediment hipotecari, en tant l'entitat no té un ocupant per vendre'l, per ocupar-lo, l'ocupant anterior s'hi pot quedar temporalment en tant no trobi substitució per al problema de l'habitatge. Aquesta és una altra mesura que perfectament es pot aplicar, perquè és una mesura de consum. No entra en la propietat. Diu simplement: tenim una Llei del dret a l'habitatge que diu que els habitatges no poden estar desocupats; si aquesta persona té necessitat d'habitatge, pot ocupar aquest habitatge en tant hi ha un ocupant efectiu per fer-ho.

En definitiva, fem servir les nostres competències. En aquest sentit, conseller, sí que ens tindrà al costat, el Govern, més enllà de polèmiques que si sobiranisme sí, sobiranisme no. Tenim competències per desenvolupar-les, hem de tenir les ganes per fer-ho, tenim el suport jurídic, i parlamentari, jo crec, també, per tirar-ho endavant, tenim títols competencials, tenim un marc de referència europeu, tenim també, i crec que això hauria d'accelerar-se, una capacitat de desenvolupar el títol sisè del llibre del Codi civil de Catalunya sobre contractes i sobre les modalitats específiques de contractació a Catalunya; això podria i hauria d'estar reforçat i integrat dins d'aquest projecte de Llei.

I donem resposta, en definitiva, a aquesta demanda, que ja hi era el 2007, que llavors no va ser escoltada, i que, efectivament, si ara és escoltada i ningú ens diria el que ens van dir llavors al Congrés dels Diputats és perquè hi ha hagut mobilització ciutadana, perquè hi ha hagut plataformes que s'han mogut, perquè s'ha guanyat la batalla de la legitimitat en l'opinió pública, i perquè hi ha hagut també resposta des del sistema jurídic, des del sistema judicial, des de persones destacades que s'han posat al davant i que han tingut en compte una cosa que està en el frontispici del nostre dret: el dret ha de respondre a la realitat social del temps en què s'aplica. Com sempre, arribem tard, perquè, per desgràcia, a vegades l'acció parlamentària no és suficient –i no va ser escoltada– si no va acompanyada d'una forta mobilització ciutadana i d'una sensibilització que fa que aquesta legitimitat s'estengui a tota la societat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, diputados, diputadas, hoy vamos a hablar, y estamos hablando, de un tema de gran relevancia y un tema sin el cual no se podría entender realmente la crisis finan-

ciera y económica que estamos sufriendo en estos momentos, y es los créditos y los préstamos hipotecarios, y los derechos de los consumidores a la hora de adquirir estos servicios, estos productos, ante las entidades financieras.

Esta es una problemática social de primer nivel, no solo por el gran movimiento social de la Plataforma de Afectados por la Hipoteca, sino porque, realmente, si uno analiza los datos relacionados con este aspecto, pues se da cuenta de la importancia del mismo, ¿no? El 77 por ciento de la deuda de las familias básicamente es la hipoteca. En el año 2012 en todo el país, en toda España, se ejecutaron más de cuarenta mil viviendas, y solo en Cataluña, desde el inicio de la crisis, más de noventa mil personas han perdido su vivienda.

Además, no solo hay que hablar de las personas que han perdido su vivienda, no solo, sino que también hay que hablar de las decenas de miles de familias que cada mes tienen como una losa encima de sus espaldas el pago de la hipoteca y que tienen que priorizar el pago de esta hipoteca antes que dar una comida de calidad a sus hijos.

Este es un asunto complejo, este es un asunto que detrás trae muchísimos dramas personales y familiares, y que desde luego no puede solucionarse únicamente con una medida suelta, ¿no?

Se ha llegado a esta situación por varios factores. Uno es que los intereses que están pagando a veces los ciudadanos son absolutamente abusivos –por sus hipotecas; se ha procedido a realizar tasaciones que están absolutamente desproporcionadas, tasaciones que están muy por encima del valor real de las viviendas; un sobreendeudamiento familiar muy claro, las personas se han sobreendeudado por encima de sus posibilidades, y eso no es solo culpa de los usuarios y de los consumidores, sino también de las entidades financieras que les han concedido los créditos, y yo creo que lo más importante es que prácticamente todo el mundo que ha adquirido una hipoteca ha estado sometido a cláusulas absolutamente abusivas, con, además, una nula capacidad de negociación con la entidad financiera, y además con nula capacidad de utilizar esas cláusulas abusivas para poder cancelar su hipoteca.

Nosotros, desde Ciudadanos, siempre hemos insistido en dos asuntos como los principales orígenes que nos han llevado a esta situación. Uno, evidentemente, es una legislación inadecuada. Y no solo lo decimos aquí, sino que nos lo tienen que decir desde la Unión Europea. El Tribunal de Justicia de la Unión Europea recientemente ha dicho que la normativa española en materia hipotecaria vulnera absolutamente el derecho de los consumidores, porque no les protege lo suficiente ante las cláusulas abusivas de las entidades financieras y además no garantiza una correcta tutela judicial efectiva.

De esta legislación, en esta cámara hay muchos cómplices. Lo digo porque hoy hemos escuchado intervenciones que aquí parecía que todo el mundo pasaba por aquí. Hay muchos cómplices, en esta cámara, de la legislación. No solo en Cataluña, sino en el conjunto de España. Por ejemplo, Convergència i Unió habla de que..., «no, es que en el Parlament de Catalunya

tenemos pocas competencias». ¿Y su representación en el Congreso de los Diputados, cuando han votado en contra de la dación en pago o cuando apoyaron la reforma del 2007? ¿Tenían ustedes margen de actuación? O el Partido Socialista, ¿no?, que esto es un clásico. El Partido Socialista pasaba por allí. Ustedes son el partido que más tiempo han gobernado en España. Si hay un principal responsable de que no se haya cambiado la normativa hipotecaria son ustedes —son ustedes. El Partido Popular, por supuesto, que yo comparto un poco en el fondo su intervención de recriminar al *conseller* que en materia de consumo no hayan actuado, ¿pero ustedes hablan de sufrimiento de familias si son los que tienen la principal llave ahora mismo en su mano para cambiar la Ley hipotecaria? O Iniciativa, ¿no?, que gestionaron la política de vivienda en Cataluña siete años. Algo tendrán que decir al respecto, ¿no?, me imagino. Bueno, pues desde este humilde partido, desde... Luego si quiere lo comentamos, señor Milà. Desde este humilde partido, desde Ciutadans, llevamos años —años— haciendo propuestas, desde nuestras posibilidades en el Parlament de Catalunya, respecto a la dación en pago, por ejemplo, o respecto a las preferentes. Pero, bien, aquí hay algunos partidos que parece que se han olvidado de cuáles han sido sus posiciones tanto en el Gobierno como en la oposición en las diferentes cámaras de España.

Pero después hay algo muy importante, y son los mecanismos de control. Aquí no han funcionado, en España, los mecanismos de control de las entidades financieras. Y los grandes partidos, ¿eh?, estos que ahora parece que no han tenido nada que ver, pues han formado parte de los consejos de administración de las cajas, o han designado a los dirigentes del Banco de España, y esto ha hecho que realmente las entidades financieras no hayan sido controladas.

También habría que hablar de por qué se condonan deudas a los grandes partidos políticos, ¿no? No se condona ni una hipoteca a un trabajador, pero créditos millonarios a grandes partidos políticos sí.

Bueno, bien, ante esta situación, nos encontramos en el Parlament de Catalunya, y se nos propone una reforma del Código de consumo para regular básicamente la información a la que tienen derecho los consumidores que adquieren servicios bancarios. Esto se regula ya en España desde el año 94, y se avanzó relativamente en el año 2011 con una orden del Banco de España. El problema es que esta normativa, que no es muy ambiciosa, no lo es, ni siquiera se ha cumplido. La normativa existente en materia de información de los consumidores no se ha cumplido. No se ha cumplido y no ha pasado nada. Muchos dirigentes de bancos y cajas se han ido a su casa con pensiones millonarias.

Si ustedes, señores del Gobierno, quieren adaptar esta normativa, quieren cambiar el Código de consumo para aumentar las garantías de los consumidores, tendrán todo nuestro apoyo —todo nuestro apoyo—, y en el trámite parlamentario esperemos que se puedan ir incorporando determinadas mejoras.

Pero lo que hay que garantizar no es tanto regular, sino que se cumpla lo regulado. Y aquí en Cataluña te-

nemos una entidad que se llama Agencia Catalana del Consumo, que tiene competencias, según el artículo 123, para defender a los consumidores. ¿Ustedes están contentos con la gestión que se ha hecho desde la Agencia Catalana del Consumo respecto a los consumidores de servicios bancarios?

Además, hoy..., yo, de verdad, señor *conseller*, me sabe mal, pero usted menosprecia reiteradamente sus competencias. El otro día hablaba de que el SOC es «paliativo», y hoy ha dicho que la Agencia Catalana del Consumo, bueno, pues, que en este tema tiene competencias «marginales». Hombre, entre «paliativos», «marginales»... Ponga usted más en valor las competencias que tiene. Las competencias que tiene no solo hay que pedir las, sino que hay que ejercerlas, y cuando uno las ejerce mal pues también hay que asumir responsabilidades.

Lo que está claro es que este es un tema muy importante, que es un tema muy complejo, en el que hay diferentes responsabilidades y en el que todos, todos los que formamos parte de alguna institución pública, tenemos que poner nuestro granito de arena y trabajar en la misma dirección.

Por parte de los señores del Partido Popular, reformen realmente la normativa hipotecaria, hagan ustedes caso a la Unión Europea, hagan ustedes caso a las reivindicaciones masivas en la calle, que piden simplemente cosas tan básicas como la dación en pago, que cuando uno entregue la vivienda quede cancelada su deuda y no siga teniendo, además de perder su vivienda, una deuda de por vida, casi, con la entidad financiera. Coordinen también la labor de las comunidades autónomas en materia de consumo. Coordinen, también, porque lo que no podemos permitir es que esta regulación normativa por parte de las comunidades autónomas al final vaya en detrimento de los propios consumidores. Coordinen ustedes, porque a veces las entidades financieras podrán acogerse a la dispersión normativa y a las incompatibilidades entre una y otra para no asumir sus responsabilidades. Garanticen ustedes que los organismos de control de las entidades financieras no estén gobernados por políticos. Es fundamental, es fundamental para que si algo hacen mal las entidades financieras se pueda corregir. También podríamos prohibir las condonaciones de préstamos a los partidos políticos. No estaría mal.

Y de la Agencia Catalana del Consumo, lo que hay que hacer es dar recursos y hacer un seguimiento para que la Agencia Catalana del Consumo, que, insistimos, tiene las competencias en consumo en Cataluña, ejerza su labor, haga un seguimiento y un control de los consumidores de créditos y préstamos hipotecarios, que se potencie de verdad la mediación. Estamos absolutamente de acuerdo.

Y, en líneas generales, que cada administración pública, cada institución pública, desde el ejercicio de sus propias competencias, adopte medidas para que las familias, para que las personas tengan una segunda oportunidad, que no se vean endeudados de por vida, que no se vean fracasados en sus proyectos personales y vitales, y para, sobre todo, que no se repitan los

miles de dramas, dramas personales y dramas familiares, que tenemos tanto en Cataluña como en el resto de España.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia de nou. Hem estat d'acord amb bastanta part de la introducció que ha fet el senyor conseller amb relació als desnonaments, amb relació a quina ha estat l'actuació dels poders públics. Les institucions, ha dit, han fallat abans, durant i després, en abordar la qüestió dramàtica dels desnonaments generats per la bombolla immobiliària i per, justament, els contractes dispensats pel sistema bancari i una regulació molt baixa que mirava cap a un altre lloc.

És clar que dir que les institucions han fallat abans, durant i després és un punt de vista, diguéssim, parlant des de la justícia, des de la part social, des de la societat. Però hi ha algú que ho mira des d'una altra banda, diguéssim. El sistema bancari, els bancs, si es miren aquest error, aquest «les institucions han fallat», òbviament, ho veuen completament diferent: les institucions han lubricat, han estat lubricant per poder fer el negoci que han fet, han brodat la resposta, les institucions, l'han clavat, les institucions, per poder generar un sistema bancari d'enriquiment per enriquiment i que li és igual la misèria que causa. *Laissez faire* i mirar cap a Pequín és el que els bancs demanaven a les institucions, el que demanen les institucions i el que estan fent les institucions. La prova del cotó és bàsicament la llei que el Partit Popular, el seu portaveu, ha defensat tan vehementment, aprovada al Congrés dels Diputats el 14 de març, la 1/2013, que bàsicament deixa el lubricant exactament en la posició de lubricant: *laissez faire* i mirar cap a Pequín una altra vegada. Les solucions que podrà aportar són absolutament ínfimes, i a més es fan sense cap mena de diàleg ni d'atenció a les propostes que des de la societat civil, des dels afectats i les afectades, s'estan llançant a diari.

Aquesta reforma del Codi de consum, aquesta modificació que es porta avui a debat no és la solució, crec que totes les intervencions hi han coincidit, però nosaltres ho volem deixar meridianament clar: no és la solució, ni tan sols una solució, a l'estafa generalitzada del sistema bancari envers el conjunt de la població, el drama dels desnonaments, el drama de l'habitatge, el refinançament forçat i obligat dels bancs per part de les classes populars, no és la solució. La solució, l'única que hi ha ara viable i conseqüent sobre la taula –i ho reiterem una vegada més, perquè quedi clar i no es pensin que l'anem deixant de banda–, és la formula- da per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca: dació en pagament retroactiva, moratòria de desnonaments i lloguer social.

I en el cas que ens pertoca avui, que és el consum i el Codi de consum, segurament la millor proposta que es

podria fer sobre la taula –i per això també, entre d'altres, demanarem que entri a tràmit aquesta proposta de modificació del Codi de consum, per poder-hi fer també les nostres aportacions– és que justament la mediació, és que justament la intervenció, l'acompanyament de les institucions, a través d'aquest Codi de consum, no es faci *a posteriori*, una vegada causat el mal, sinó que, atès que el mal es fa abans, que el contracte és abans i que no ens podem fiar dels bancs, perquè tenen molt clar on van a fer mal i a qui van a fer mal, l'acompanyament sigui gairebé de caràcter obligat, *abans* l'assessorament, la intervenció de les institucions sigui *abans* de signar el contracte, i, per tant, *davant* i en el moment de signar el contracte hi hagi acompanyament i assessorament gairebé obligat davant de l'oficina bancària perquè sàpiga el client què està firmant i en quines condicions ho està firmant.

La primera, com dèiem, consideració que cal fer amb aquest projecte de llei és que versa sobre l'àmbit dels serveis públics de consum, i aquesta consideració òbvia no és menor, perquè incideix directament en la virtualitat i eficàcia real d'aquests serveis de consum. Ho assenyalem, perquè és bo no crear falses expectatives a l'hora de considerar que a través d'aquesta modificació del Codi de consum se solucionaran els problemes vinculats als crèdits o préstecs hipotecaris derivats de l'opacitat de la informació relativa a aquests contractes.

Els problemes sorgeixen quan ens ubiquem en el marc de les potestats sancionadores de l'Administració de consum. Quan l'Administració rep una denúncia, pot resoldre que l'empresa ha actuat contra allò que estableixen les lleis, però, en canvi, no té capacitat per exigir a l'infractor que repari el dany causat, per tal que el perjudicat recuperi la situació original. No només això, sinó que l'Administració tampoc té capacitat per imposar a l'infractor una indemnització per danys i perjudicis al consumidor afectat. Per tant, la sanció administrativa no implica el restabliment de la legalitat i, en conseqüència, no soluciona el problema del consumidor. La jurisprudència ho ha deixat ben clar: la figura del consumidor denunciant *no* es pot considerar titular d'un dret subjectiu o obtenir la sanció dels denunciats, ni tampoc se li reconeix el dret que la denúncia tiri endavant.

També és bo reconèixer, en tot cas, que el Codi de consum de Catalunya ha intentat esmenar aquestes limitacions. El Codi de consum de Catalunya és un instrument merament palliatiu, que resta sotmès a la voluntat de les parts, denunciant i denunciat, la qual cosa limita les possibilitats de resolució del conflicte. Aquesta limitació queda condicionada per un greuge encara més important: massa sovint els codis de consum no s'apliquen, perquè l'Administració no fa ús de la potestat sancionadora que el Codi de consum li reconeix.

Per il·lustrador i per posar-ne un exemple, ens remetem a l'Oficina Municipal d'Informació al Consumidor de Barcelona, una de les punteres del país, donada la dimensió de la ciutat, però que, paradoxalment, només disposa d'un sol inspector de consum, de manera que la normativa recollida al codi queda inaplicable.

La conseqüència immediata d'això és que les oficines de consum fan la feina bruta a les grans empreses; aquestes grans corporacions es limiten a posar a disposició del client un telèfon de reclamacions que mai no contesta o és directament inoperatiu. És a dir..., a més, les empreses de telefonia o les entitats financeres tenen la potestat de decidir si se sotmeten o no a aquests mecanismes de mediació.

El projecte de llei ho palesa així en l'article 132.4, sobre crèdits o préstecs hipotecaris, estableix que les administracions públiques catalanes, i de manera especial els serveis públics de consum, han de fomentar que en els casos d'execució hipotecària de l'habitatge habitual com a conseqüència de l'incompliment de la persona deutora es dugui a terme un procediment de mediació adreçat a cercar acords entre les parts; una idea ratificada a l'apartat 5, que s'afegeix a l'article 133.4 del Codi de consum: «Les administracions públiques» –diu– «i especialment els serveis públics de consum, han de promoure que les empreses que atorguen crèdits o préstecs hipotecaris sobre l'habitatge incloguin en les condicions generals o específiques l'adhesió a l'arbitratge de consum.»

Amb aquesta exposició hem volgut delimitar el perímetre de capacitat punitiva dels codis de consum, perquè és important subratllar que són de naturalesa administrativa, de manera que la incidència real a l'hora de modificar les relacions contractuals entre privats és baixa, escassa i en molts casos anecdòtica. Els codis de consum són una declaració de bones intencions.

Per acabar de reblar el clau, en aquest sentit ens queda remetre'ns a l'informe de 2012 de la *defensora del pueblo* en funcions, que pel que fa al Banc d'Espanya advertia el següent: «El supervisor considera incompatibles la solvència del sistema bancari i la protecció de la clientela, i s'inclina per protegir aquella solvència en detriment dels drets dels consumidors. El servei de reclamacions del Banc d'Espanya quasi mai no es pronuncia» –continua dient la *defensora del pueblo*– «sobre el fons d'aquestes reclamacions, perquè cauen fora de les seves competències totes aquelles qüestions que no estiguin relacionades amb la solvència del sistema bancari.» Una declaració ben il·lustradora i que ratifica totes les advertències fetes fins ara pel que fa a la quasi nul·la efectivitat punitiva dels codis de consum.

És per això que donarem el nostre vot a favor perquè entri a tràmit i farem les pertinents esmenes, i ens guardem per després del debat legislatiu el nostre vot final a aquesta modificació. I recordem i repetim que es tracta d'una mesura d'abast molt limitat, que no soluciona el problema, però que a més a més arriba molt tard, una vegada ja tots aquests crèdits, aquestes hipoteques i tots aquests contractes ja es van signar, han fet forat, han causat la situació que ara patim, i, per tant, aquesta reforma arriba molt tard, i que a més a més –i això cal deixar-ho molt clar– no estableix obligacions jurídiques per a les parts, aquesta modificació, sinó que tan sols posa mecanismes de mediació, d'adhesió pràcticament voluntària.

Per tant, hi votarem a favor, però amb totes aquestes advertències.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Dilmé.

Xavier Dilmé i Vert

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, el Codi de consum va néixer, entre altres objectius, per millorar el nivell de protecció de les persones consumidores i adequar la normativa bàsica i general de protecció de les persones consumidores a la realitat social i econòmica actual. En moltes relacions de consum es produeixen clars desequilibris entre les parts, entre qui compra i qui ven. És obligació, per tant, dels poders públics, en aquests casos o situacions de desigualtat, establir mecanismes d'ajuda i protecció, a fi de proporcionar a les persones consumidores una informació i una formació clares per prendre decisions.

Per tant, la protecció de les persones consumidores, dels ciutadans, a l'hora de contractar crèdits i préstecs hipotecaris és la motivació d'aquest projecte de llei que ens planteja el Govern avui, que valorem positivament des del Grup de Convergència i Unió, perquè entenem que, a part d'imprescindible, és també una clara demanda social.

Entre aquestes decisions de consum que ha de prendre una majoria de consumidors del nostre país, és evident que hi ha la contractació d'un préstec o d'un crèdit hipotecari. Les conseqüències d'aquesta contractació impliquen per a les economies domèstiques que es reforcin la informació i les garanties que se'ls donen quan fan aquestes contractacions, que, recordem-ho, la majoria de les vegades és la despesa més important que faran durant la seva vida.

La crisi econòmica que patim ens ha portat un cúmul d'impagaments d'hipoteques els darrers anys que han creat un veritable drama social, com aquí ja s'ha dit, fins al punt que no només s'està produint el desnonament i la pèrdua, doncs, de l'immoble, que finalment s'acaba quedant l'entitat financera, sinó que moltes vegades continua pendent un deute econòmic amb aquesta entitat; és a dir, el deutor hipotecari acaba respondent amb tots els béns presents i futurs.

Com ha dit el conseller, i alguns no ho han acabat d'entendre o no ho han volgut entendre, no està a l'abast del Govern de la Generalitat ni d'aquest Parlament canviar aquestes situacions jurídiques concretes que provoquen avui situacions socials i personals d'extrema gravetat, ja que depenen de canvis legislatius estatals i fins i tot comunitaris. Tanmateix, el Govern de la Generalitat el que fa és no quedar-se de braços plegats i preveure, preveure, preveure.

Però, clar, preveure, a dia d'avui, no evita desnonaments. La legislació, com he dit, és estatal. En aquest sentit, hi hauria d'haver una pregunta també, que aquí s'ha fet abans per part de la representant de Ciutadans: què han fet els òrgans reguladors estatals en matèria de crèdit i del sistema financer? El Banc d'Espanya. No és una competència, evidentment, del Govern de Catalunya.

I llavors ja em surt una pregunta, una pregunta al representant del PP. Jo li pregunto si es pot qualificar de cinisme polític venir aquí a retreure al Govern si ha presentat un mes abans o un mes després aquest projecte, mentre el seu Govern de Madrid contesta –un govern que vostè diu que no hem de desgastar– que aquest text que aprovarem «seria inconstitucional, al contravenir legislació bàsica en materia de ordenación del crédito y legislació mercantil y civil, contenida en las normas estatales antes mencionadas».

En què quedem? Catalunya ha d'exercir les seves competències, hi ha un moment en què les exercim..., amenaça que el Govern estatal intervindrà. Home, havent escoltat la seva intervenció, ens agrada que en el moment en què presentin aquest recurs d'inconstitucionalitat –que, evidentment, jo crec que ens caurà–..., els tindrem al nostre costat, al costat, diguem-ne, del Govern de Catalunya, al costat d'aquest grup parlamentari, en el moment en què ens hàgim de defensar; per tant, ens alegrem d'aquesta situació. Perquè, senyor Calbó, la paret no és aquí, ni al Govern de la Generalitat, ni al Parlament. La paret la tenim a Madrid, i és una paret que no cal que hi foti cops de cap, perquè no la farà pas caure.

Quines...? Tornant a la llei, recordar també..., i també s'ha parlat diverses vegades del règim sancionador, recordant que aquest règim hi és i es fa servir; vull dir, cal llegir la memòria de l'Agència Catalana del Consum per comprovar-ho. A més a més, un recordatori: el Govern ha aprovat un decret nou, el 151/2013, de 9 d'abril, que precisament va en aquest sentit de dotar de més capacitat sancionadora, de poder restablir situacions, diguem-ne, modificades per un mal ús de la relació de consum, de tornar a la seva situació inicial.

Tornant, com dic, al projecte, volem destacar diverses modificacions que se'ns proposen que nosaltres, diguem-ne, subscrivim més enllà del que és el punt bàsic, que és aquesta informació clara, concisa, absolutament transparent, que hi ha d'haver en tota la informació que rep el consumidor.

Es parla també de la publicitat, element important; una publicitat que ha de ser, també, totalment transparent, i es parla, inclús –inclús–, que la publicitat..., evidentment, de deixar de banda el que és la publicitat enganyosa. Això és un element, diguem-ne, que ha de quedar també aclarit perquè és evident que hem de foragitar, de qualsevol tipus de documentació que es doni al consumidor, qualsevol sospita tan sols de voluntat d'engany, sigui directa o indirecta.

També hi ha un tema de transparència en els preus, que preu és tot el que s'ha de pagar, tot, que inclou també comissions i despeses.

També, evidentment, s'ha de parlar dels riscos; un dels riscos més clars és el de la pèrdua de l'habitatge en cas d'incompliment dels compromisos. També hi ha clàusules de risc. I, a més a més, també hi ha un altre tema que és important, que són els serveis accessoris: què ens obliga..., quan signem un crèdit, què ens obliga l'entitat a contractar a més a més del crèdit.

Un altre element que hem de destacar, i que ha passat una mica desapercebut, pel que he vist, és fixar un

tipus d'interès màxim de demora: 2,5 vegades l'interès legal del diner, amb l'agreujant que, evidentment, si se supera aquesta xifra es declararà que sigui una clàusula abusiva, i, evidentment, una clàusula abusiva, doncs, és nul·la de ple dret.

També hi ha la possibilitat, per part del consumidor, de triar el fedatari públic, i també, en certa manera, hi ha una insistència, per part del projecte, de dir: «Escolti, fedatari públic, vostè ja no és només un espectador passiu i cobrador de l'actuació de consum, sinó que també vostè té un deure, li ho recordem, que és assessorar la persona que signa, explicar-li, diguem-ne, quins són els drets i deures de l'obligació que contrau.»

També hi ha la possibilitat que no sigui l'entitat la que ens obligui a disposar d'una empresa de taxació de la mateixa entitat, que puguem triar l'empresa de taxació.

I, evidentment, també, a destacar i subratllar el fet de la mediació i l'arbitratge. Sabem perfectament que l'arbitratge, doncs, no pot ser obligatori, però sí que ens sembla que, a dia d'avui, s'ha demostrat, doncs, que la Generalitat en el tema de mediació ha fet i ha fet bona feina, i del que es tracta, precisament, és d'incidir en aquest camí, que també l'arbitratge es vegi com un plus de qualitat a l'hora que una persona vagi a contractar un crèdit o una hipoteca.

Evidentment, després hi ha el canvi del registre de serveis de consum pel directori, que també facilitarà més el que és la informació a la ciutadania.

I, per tant, he d'agrair, doncs, el to positiu que hi ha hagut, i esperançador, d'algunes intervencions que m'han precedit. Esperem que d'algun to d'algunes altres en el tràmit parlamentari, doncs, es vagi dissipant. El nostre grup estarà obert a les aportacions que durant la tramitació es puguin fer per millorar el text.

I, a partir d'aquí, doncs, ens sembla que, bé, després veurem el que passa amb aquest recurs d'inconstitucionalitat que, evidentment, ens penja com a espasa de Dàmocles, però, bé, com que no és ni la primera ni serà l'última..., nosaltres a fer la nostra i a complir amb les nostres obligacions, que són donar tràmit a una demanda àmpliament compartida per la majoria de la societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació en la comissió corresponent.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió de polítiques de lluita contra la desocupació (tram. 252-00011/10)

Passarem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt cinquè: el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió de polítiques de lluita contra la desocupació.

Atès que aquesta proposta de resolució ha estat presentada conjuntament pel Grup Parlamentari Socialista, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Ciutadans, iniciem el torn d'intervencions amb aquests grups parlamentaris perquè puguin presentar la proposta esmentada.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. L'atur és la primera preocupació dels ciutadans i les ciutadanes; centenars de milers de persones busquen feina i no en troben, gairebé un milió –902.000 segons l'EPA. Sens dubte, la crisi n'és el principal responsable, tant la del sector privat com la del sector públic, perquè tots dos han fet ajustos en la seva dimensió tant econòmica com en la seva dimensió laboral, i aquests han provocat centenars de milers de llocs de treball perduts.

I, per tant, ens trobem que, en aquests moments, la dimensió social del problema ens posa en relleu el trencament dels nivells de cohesió als quals havíem arribat i havíem conquerit durant molts anys. De fet, un trencament, fruit de la crisi, que genera pobresa; de fet, n'hem estat veient en aquest Ple, darrerament, en aquests dies, és palesa, justament –i els propers mesos–, aquest estiu, sobretot amb la infància, com vèiem. I, per tant, posa en perill el risc d'una vida digna a milers de famílies; i, a més a més, s'ha produït una ruptura laboral. Aquesta reforma laboral del 2012 és la causant també d'aquesta acceleració de reducció de llocs de treball.

Conseller, ja que ens acompanya, i ens alegrem que ho faci, però l'atur expressa la incapacitat d'una societat. I el Govern, el Govern al qual vostè representa, n'és el gestor i n'és el principal responsable.

La incapacitat d'aprofitar totes les potencialitats de les persones a l'atur per a l'aportació i la creació de riquesa. Sens dubte, això és un fet econòmic rellevant, que crec que no ens podem permetre desaproveitar. I avui malbaratem una bona part del nostre principal recurs, com deia, que és una aportació a la nostra economia, el recurs humà en la seva potencial aportació al treball.

Finalment, l'atur també és la principal causa de la reducció del consum; un consum que contrau encara més l'economia i que està produït pel fet que moltes famílies no poden gastar i d'altres contrauen el seu nivell de despesa en veure's, també, amenaçades o en tenir por.

Les dades de l'atur registrat d'ahir, certament, ens donen un respir; un respir que celebrem, en tot cas, amb prudència i de forma continguda, perquè la realitat és que encara tenim i hi ha molta precarietat i milers de persones que no troben feina.

En tot cas, vostè ho deia abans també, moltes persones, doncs, han entrat a treballar aquests mesos i segurament ho han fet al maig, ho faran en els propers, fruit de la conjuntura del període, doncs, de prima-

vera, d'estiu... I ahir, doncs, dèiem que 23.397 persones..., o sigui, s'han creat aquests llocs de treball. De fet, l'atur s'ha reduït en catorze mil. La diferència és que persones que no buscaven feina, de fet, n'han trobat i s'han apuntat, s'han registrat.

Però, de fet, que les dades, com sempre hem dit, eh?, que el llegir no ens faci perdre l'escriure, i el principal tema continua marcat per la crisi, que en el primer trimestre d'enguany ens diu que s'havien destruït, eh? –respecte del principi de la crisi–, 752.000 llocs de treball; i, per tant, l'atur s'ha incrementat en 644.000 persones.

Per tant, les dimensions són importants, molt importants, i el seu Govern ja hi és, en aquest cas..., no hi és des del principi de la crisi, però sí que ja hi és durant força recorregut. I vostès van dir, eh?, que..., a la primera legislatura, que reduïrien l'atur a la meitat, i no només no el van reduir, sinó que, a més a més, s'han destruït 394.243 llocs de treball durant aquest període.

I, a més a més, el Govern en aquests primers sis mesos que portem de legislatura podem dir que no va fer gaire res, ni ha aportat dades ni propostes en aquesta cambra per fer front, justament, en aquest principal problema, que és l'atur.

De fet, Convergència, Esquerra Republicana, han fet en aquesta legislatura l'única proposta per sortir de la crisi..., n'han fet, doncs, la independència, com si no sabessin que a Europa existeix una crisi i que els paràmetres i condicionants no són només a Catalunya, sinó no tindríem països, per exemple, com Grècia o com Portugal o com Irlanda, que són independents i que també els afecta la crisi igual o d'una manera més accentuada que a tots nosaltres.

Per tant, en aquest sentit, el que té sentit és que aquest Parlament porti a debat, a debat exhaustiu i a fons, el que és el principal problema dels ciutadans. De fet, en aquest Parlament hem aprovat diferents mocions –n'hem aprovades del PSC, n'hem aprovades d'Iniciativa, n'hem aprovades del Partit Popular, de Ciutadans, d'Esquerra Republicana– que crec que són un punt..., un bon punt d'inici, justament, per marcar l'agenda política d'aquesta cambra, d'aquest Parlament i l'agenda política del Govern.

I, en aquest sentit, pren totalment sentit que el principal problema dels ciutadans a Catalunya, que és l'atur, conformi una comissió parlamentària específica, ja que –ja que–, doncs, vam tenir la mala notícia que es va desconvocar una cimera –que, justament, era per abordar aquest, entre d'altres, principal problema; ja que no tenim un pressupost que ens digui i que ens marqui quines són les prioritats del Govern en aquesta matèria, i nosaltres no hi puguem aportar la nostra prioritat; ja que no es va voler ni s'ha volgut plantejar de manera urgent un ple específic sobre la reactivació econòmica; ja que encara no tenim aquest ple per a joves, esperem que les properes setmanes puguem fer aquest debat específic sobre la situació dels joves, i ja que també, a més a més, hem aprovat, com deia, cinc mocions sobre polítiques d'ocupació, sobre foment de l'emprenedoria, sobre el suport a la petita i mitjana

empresa, sobre la lluita contra l'atur, sobre el Servei d'Ocupació.

Per tant, en aquest context, com deia, té més sentit que mai que puguem fer una comissió específica, en la qual nosaltres li proposem que faci el seguiment exhaustiu, justament el control de compliment d'aquestes mocions perquè obliga el Govern en molts termes, però també que aquesta comissió cada dos mesos doni compte de la seva gestió aquí, en aquest ple del Parlament, justament, perquè continuem debatent les propostes que s'hi facin; que també tramiti les propostes que sorgeixin amb consens en el marc d'aquesta comissió, i que faci audiència pública, que els ciutadans vinguin a explicar-nos en aquesta comissió –les entitats, els agents socials–, justament, la seva visió dels diferents aspectes del patiment de la crisi.

I, en tot cas, els proposem sis temes concrets a debatre-hi en aquesta comissió: Catalunya i la seva caiguda demogràfica, per què es produeix? Per què ens marxa la gent a treballar a fora i ens baixa la població activa? Perquè això significa pèrdua d'actius a mitjà i a llarg termini. I això és un element negatiu, justament, per a la nostra economia, perquè significa pèrdua de riquesa i d'equilibri social.

També, què passa amb els joves menors de vint-i-quatre anys i el mercat de treball? I per què és una amenaça la seva normal incorporació? És a dir, un atur encobert.

El col·lectiu de vint-i-cinc a trenta-quatre anys. Què passa amb aquest col·lectiu? Els aprenents o els treballadors precaris, la rotació laboral, i l'ajust cíclic, la passivitat a l'atur, o la nova forma d'incorporació de llarga durada i traumàtica; el col·lectiu de trenta-cinc i menors de cinquanta-quatre, com la crisi i l'atur en el cicle els porta a l'exclusió laboral en moltes ocasions, i als majors de cinquanta anys.

I, finalment, també el col·lectiu, com deia, de cinquanta-quatre a seixanta-cinc anys, que encara els queda molt per jubilar-se; però justament és un col·lectiu que el mercat de treball no vol absorbir. I aquest col·lectiu té uns alts riscos d'exclusió social i uns alts riscos de pobresa.

I, finalment, les dones en el mercat de treball, la igualtat i el fre a la seva incorporació amb aspectes d'igualtat. Com la crisi impacta i quines mesures prenem perquè això no passi.

Per tant, per tot això i perquè, a més a més, creiem que, doncs, és un tema..., el més important d'aquest país en aquests moments, hem de tirar endavant aquesta proposta de comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, un cop més, el nostre grup parlamentari, en aquest cas,

acompanyats del Grup Socialista i de Ciutadans, centrem els problemes en allò que és el problema real a Catalunya. El problema real a Catalunya és, sense cap dubte, l'atur, és la crisi econòmica, i, per molt que unes altres formacions polítiques insisteixin que sigui o que és un altre el problema, el problema és aquest.

Per tant, nosaltres insistim una vegada més, i aprofitem aquesta avinentesa que hem tingut per, al final, veure una llum del que nosaltres hem estat fent durant aquest període d'aquesta legislatura.

Vull recordar –vull recordar– que, quan va començar aquesta legislatura, després del fracàs del Govern dels millors, nosaltres ens pensàvem que ens centràriem en els problemes que té Catalunya: la crisi, l'atur i la lluita contra l'atur. I ho vam fer així. I vam voler que aquesta primera legislatura comencés amb una celebració d'un debat general sobre crisi econòmica i financera i els seus efectes. Curiosament va ser rebutjada pels grups que donen suport al Govern, per aquesta societat limitada de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya. És ben cert que el senyor Artur Mas encara no havia canviat el xip, que allò que li va fer anticipar unes eleccions va ser un fracàs i una pèrdua de diputats, i no centrar-se en els problemes reals que avui pateix Catalunya.

Si això no fos poc, nosaltres vam aprofitar el dia 22 de gener, quan totes les formacions polítiques molt especialment les característiques..., aquelles que ja ens tenen acostumats, que van portar al Ple, al primer Ple..., van portar el més important que semblava que era per a Catalunya, que era el dret a decidir. Nosaltres –nosaltres– vam voler insistir una vegada més que la prioritat d'aquesta legislatura havia de ser la sortida de la crisi, la generació d'ocupació, la reducció del dèficit i de l'endeutament. I així nosaltres vam presentar una esmena de modificació a les propostes de resolució de la declaració de sobirania, basada concretament en el que és la crisi i l'ocupació, i un cop més –un cop més– els grups de Convergència i d'Esquerra Republicana, societat anònima, rebutgen aquesta proposta.

Però nosaltres hem continuat amb aquest camí, a centrar en aquest Parlament de Catalunya els problemes reals que té la societat catalana i no els ficticis ni les aventures sobiranistes a què uns altres grups dia sí i dia no ens tenen acostumats.

I vam aprofitar un cop més una moció subsegüent al que és una interpellació que es va fer al conseller d'Ocupació el 14 de febrer per demanar un cop més –un cop més– que se fes un debat específic sobre la crisi, l'ocupació, el dèficit i l'endeutament. I un cop més –un cop més– la parella de ball d'aquest Parlament vota en contra. No els interessa que es parli d'aquests temes, no els interessa que portéssim aquí els problemes reals que pateix la gent al carrer, no interessa; interessa més fer un *picoteo*, com s'ha anat fent, presentant iniciatives i mocions, davant de la impossibilitat d'un govern de governar, que ha servit a fi de comptes per fer un conjunt de coses que alguna diputada d'aquest Parlament pretenia ordenar.

Doncs, bé, avui presentem novament una proposta, conjuntament amb el Partit Socialista, conjuntament

amb Ciutadans, per crear una comissió específica per a la lluita contra l'atur.

La veritat és que tenim l'esperança que això sortirà endavant, ja que són tres formacions polítiques, i també tenim l'esperança que els partits que ens tenen acostumats a votar el que són els problemes reals de Catalunya votin a favor. Me refereixo a Convergència i Unió i em refereixo a Esquerra Republicana de Catalunya, aquests grups que ens tenen acostumats cada dia..., capficats amb un estat propi independent.

Doncs, bé, avui presentem aquesta comissió. Hem escoltat a la diputada, a la senyora Capdevila, que ha fet els eixos més o menys d'aquesta comissió, en què dependrà –també és un tema que entre tots ho hem de parlar i ajustar.

Jo ja el que vull dir i anticipar: que aquesta no serà una comissió per callar boques, que aquesta no serà una comissió d'allò que es diu a vegades que, si vols que una cosa no funcioni, munta una comissió. Nosaltres hem ficat en aquesta comissió i hi ficarem tot l'*empeño* perquè aquesta comissió sigui una comissió activa i dinàmica. Què vull dir, que sigui activa i dinàmica? Vull dir que serà una comissió que no s'esperarà que passin els mesos per convocar-se, una comissió que passi silenciosa entre les altres comissions del Parlament de Catalunya, sinó una comissió que pugui crear opinió, una comissió oberta a la societat, una comissió a on puguin vindre experts en temes d'ocupació, experts del món universitari, experts del món professional, de les empreses, o aquelles persones que hi puguin aportar la seva.

Però també volem que sigui una comissió a la qual puguin vindre entitats socials, com sindicats, o bé organitzacions empresarials, o qualsevol entitat que pugui aportar la seua opinió, la seua consideració o alguna proposta amb temes de lluitar contra l'atur.

I també volem que sigui una comissió en la qual comparegui l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I tindre el gran plaer de poder en aquesta comissió rebre el director general del SOC perquè ens expliqui quines són les reformes que s'estan fent.

Vull dir que, a part que aquesta comissió sigui una comissió activa i dinàmica, també volem que sigui una comissió que creï opinió, que siga capaç que se puguin –entre tots, si pot ser possible, tots els grups parlamentaris– crear iniciatives parlamentàries conjuntes, i, si no, cada grup farà la seva.

Per tant, no és una comissió que volguéssim que solament quedi frenada amb unes compareixences, sinó que també sigui l'impulsor i el motor per poder portar al Parlament de Catalunya iniciatives.

Nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, i el nostre portaveu ahir ho va manifestar, ja hem començat a treballar, ja hem començat a treballar, ja, amb una campanya amb la qual nosaltres oferim a tots els ciutadans i a la societat de Catalunya que s'hi puguin afegir per aportar les seues idees, per aportar les seves opinions i perquè també sigui una correfa de transmissió per poder treballar: contralacrisi@ppcatalunya.com. Vol dir, és obrir-nos a la societat. A alguns els fa riure,

a alguns els fa gràcia, però el que aquí s'ha de veure i hem d'aportar és el sentiment de molta gent que està al carrer, i que hi ha molts càrrecs del Govern que es passen molts dies als despatxos sense veure el que passa a la societat. No em miri així, senyor Felip Puig, que no va per vostè.

Segon punt, el que tractarem és que aquesta comissió sigui una comissió que informi, que debati, que creï opinió i impulsi iniciatives parlamentàries. Aquest és el nostre objectiu, l'objectiu que no sigui una comissió per no fer res.

I vull acabar la meua intervenció dient una cosa. Jo recordo que el conseller Homs, quan se va debatre la reforma de l'Estatut, va fer un símil de la gallina i els ous. Jo vull portar aquí el que és la gallina i els ous. (*Veus de fons.*) Nosaltres volem... Sí, sí, senyor alcalde. Nosaltres farem que aquesta comissió no siga com el salmó, que fica milions d'ous i no se n'assabenta ningú; nosaltres farem possible que aquesta comissió siga com la gallina, que fiqui un ou i se n'assabenti tot el corral.

Moltes gràcies, senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas, pues, hoy podemos hablar de la prioridad de los ciudadanos. La prioridad de los ciudadanos es luchar contra el paro. Esto ya lo sabemos. Pero es que hoy se ha publicado una nueva encuesta del CIS que viene a reafirmar esta preocupación de los ciudadanos y viene a reafirmar que la primera preocupación no es el *dret a dividir*, ni la consulta, sino que es el paro, la economía y, por supuesto, la corrupción.

Por tanto, como es la primera preocupación de los ciudadanos, pues, debería ser la primera prioridad del Gobierno, debería, debería ser, pero parece que no es así. Con casi novecientos mil parados en Cataluña, porque no podemos tener una miopía de los últimos datos positivos del paro..., tenemos casi novecientos mil parados en Cataluña; con un descenso continuo de la población activa, porque hay mucho jóvenes que lo que están haciendo es irse de Cataluña, irse de España, porque no pueden encontrar trabajo aquí; con un continuo cierre de empresas, diario; con una deslocalización de grandes empresas industriales, por lo que alguno, además, afín al Gobierno, pues, está incluso siendo investigado; por unos cierres continuos de comercios, de establecimientos comerciales; por una bajada dramática del consumo, entre otras cosas por el aumento de los impuestos; por la falta de crédito, la falta de financiación de las empresas para mantener simplemente la puerta, la ventana abierta, y con un tema que hemos hablado antes, que hemos comentado antes, que es el drama de las ejecuciones hipotecarias,

que esto lo que hace es alimentar la espiral de desesperación de muchos ciudadanos, que muchos ciudadanos, pues, no pueden hacer frente a su hipoteca, pierden su vivienda, pero además es que adquieren, siguen con un crédito con la entidad financiera y esto les hace impedir que puedan sacar adelante su proyecto vital o personal.

Estar en el Gobierno en este momento, tanto en Cataluña como en el resto de España, es un reto, es un reto muy difícil, y eso yo creo que todos los ciudadanos asumen que es un reto muy complicado.

Pero lo que tienen que hacer los gobiernos es al menos intentar poner soluciones a los problemas reales y no distraerse con otras aventuras y no poner excusas para no afrontar los problemas reales de los ciudadanos.

Y en Cataluña tenemos una ausencia, una ausencia de gobierno, un gobierno que no gobierna, un gobierno que no aprueba ni siquiera los presupuestos, que es la obligación número uno de cualquier gobierno, porque ahí, en ese presupuesto, es donde se marcan las líneas de actuación del Gobierno y donde se indica qué empresas van a cobrar y qué ayudas se van a conceder, etcétera. No han propuesto leyes; no hay una actividad legislativa en el Parlamento digna de mención, porque no se trata tampoco de aprobar leyes porque sí, pero por lo menos aprobar alguna y que sea útil, ¿no? No se ponen en marcha medidas, no se ponen en marcha medidas urgentes para paliar el sufrimiento de tantas personas en Cataluña. E incluso lo más grave de todo, que es que se impide hablar. Se impide hablar y debatir en este Parlamento de exclusivamente soluciones para luchar contra el paro. Y de eso son responsables tanto Esquerra Republicana como Convergència i Unió, que han bloqueado dos veces hasta el momento un pleno extraordinario que se ha propuesto desde Ciutadans con el apoyo del Partido Socialista para hablar única y exclusivamente de la reactivación económica, de la creación de empleo y la reactivación del sector empresarial. Ustedes no quieren ni que se debata, porque ustedes prefieren seguir hablando, pues, bueno, de sus prioridades, que es el camino hacia Ítaca y la consulta y el *dret a dividir*.

Lo decía antes la compañera del Partido Socialista, ciertamente en este Pleno se han debatido mociones relativas a empleo por parte de diferentes grupos parlamentarios: Ciutadans ha presentado la reforma del SOC; mañana haremos una interpelación de política industrial; el Partido Socialista también ha presentado propuestas; el Partido Popular, de emprendimiento; Esquerra.

Pero lo importante es qué está haciendo el Gobierno con esas propuestas, ¿las está llevando a cabo? Si no está llevando a cabo esas propuestas, ¿está llevando a cabo otras que vayan en el mismo sentido? Pues parece que no –parece que no.

Y uno de los objetivos de ese Pleno extraordinario que ha pedido insistentemente Ciutadans, junto con el Partido Socialista, era precisamente que solo se hablara de esto, que todos los partidos únicamente presentáramos propuestas en ese sentido y que los ciudadanos tuvieran también la oportunidad de escuchar a sus re-

presentantes políticos a ver qué propuestas les ofrecen para solucionar el principal problema de los ciudadanos, que es el paro y la economía.

Pero ustedes ante eso no están haciendo, no están haciendo los deberes. Ustedes están con sus aventuras soberanistas. El señor Mas en vez de pasearse por las zonas comerciales donde están cerrando cada día establecimientos, pues, prefiere pasearse por Francia o por Moscú, con la consiguiente inestabilidad e inseguridad jurídica, política y económica que eso genera, y que a lo que viene es a acrecentar, pues, el sufrimiento de los catalanes, porque además de tener un problema que es común al resto de los españoles, que es la crisis económica, que es la tasa descomunal de paro, en Cataluña tenemos otro problema, que es la aventura soberanista del señor Mas y sus miembros del Gobierno. Y además es que se nos presenta una falacia nacionalista como que la independencia va a solucionar todos estos problemas. Mire, es que en Europa hay países muy independientes y que tienen muchos problemas también.

Por tanto, nosotros, desde Ciutadans, desde el Partido Socialista y desde el Partido Popular hemos presentado la creación, a este Parlamento, de una comisión de seguimiento de las medidas específicas para luchar contra el paro, porque nosotros pensamos que son necesarias medidas concretas y medidas urgentes en determinados aspectos. Uno, clave, es la política industrial –y mañana en la interpelación al señor *conseller* Puig, pues, ya tendremos ocasión de comentarle cuál es la visión de Ciutadans–, la formación de los trabajadores, la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, un programa real y eficaz de emprendimiento y, por supuesto, una línea de financiación y de liquidez para las empresas y para los autónomos. También, hacer frente a las necesidades de los colectivos específicos, por ejemplo el paro juvenil, por ejemplo las personas con mayores cargas familiares, que son los que más están sufriendo la crisis. Y para llevar a cabo estas medidas se requieren esfuerzos, se requiere priorizar esfuerzos y recursos. Y este Gobierno, precisamente, va en la línea contraria.

Por lo tanto, desde Ciutadans queremos que en esta comisión de seguimiento se hable de cuáles son las medidas que se han aprobado en este Parlamento, pero, sobre todo, que se haga una labor de impulso para que el Gobierno, que en definitiva es el que tiene la responsabilidad de dar soluciones a los problemas de los ciudadanos, se ponga las pilas y se ponga realmente a hablar de lo que importa a los ciudadanos, y sobre todo a tomar medidas de lo que realmente importa.

A nosotros nos gustaría decir también que esta comisión de seguimiento tiene que servir para que se dé prioridad al debate en materia de empleo. En Cataluña, desgraciadamente, la prioridad no es hablar de la crisis y no es hablar del paro, clarísimamente, porque al Gobierno no le interesa, y por eso prefiere que en todas las televisiones públicas y en todos los debates parlamentarios, pues, se hable del *dret a dividir* y del camino hacia la separación de Cataluña del resto de España. Pero nosotros pensamos que esta comisión puede ser un elemento más que lleve al debate político

diario las medidas para intentar solucionar el problema del paro y para intentar salir de la crisis.

También será bueno para escuchar, escuchar a expertos, porque esta comisión lo que nos dará también la oportunidad es de que no solo hablemos los representantes públicos de los diferentes partidos, sino que pueda venir también gente experta de diferentes sectores a aportar su visión, a aportar sus ideas y a aportar soluciones. Y también nos gustaría que esta comisión hiciera el seguimiento a las medidas que se adoptasen. Y, por tanto, insistimos en pedir al Gobierno y a Convergència i Unió y a Esquerra Republicana que no bloqueen más el Pleno extraordinario que desde Ciudadans y el Partido Socialista le llevamos pidiendo para que se puedan aprobar medidas en ese Pleno y, por tanto, la comisión de seguimiento que nosotros estamos impulsando hoy, pues, también pueda hacer el seguimiento a esas medidas. Porque, claro, una comisión de seguimiento de medidas que no existen, pues, tampoco sirve de mucho. Si es un elemento que sirve para dar un impulso más al debate parlamentario sobre el empleo, fantástico; pero tendrá mucho más sentido si ustedes aprobaran al menos alguna medida para crear empleo.

Por tanto, desde Ciudadans, como uno de los tres partidos, de los tres grupos parlamentarios impulsores de esta comisión de seguimiento, pedimos al resto de fuerzas parlamentarias que den apoyo porque, realmente, el principal problema de los catalanes es el paro, es la crisis y, por tanto, si en algo podemos estar de acuerdo los catalanes, que es luchar contra el paro, lo que tenemos que hacer es trabajar todos juntos.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per posicionar-se té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors i senyores proposants de la iniciativa, dir-los, ja perquè estiguin tranquils d'entrada, que tenim moltes ganes de debatre sobre el que vostès plantegen i que, per tant, doncs, donarem suport a aquesta proposta. Però, és clar, algunes consideracions sí que ens permetran que les fem, eh?

Vostès diuen en aquesta proposta que en aquest Parlament només es vol parlar d'independència. Deia la senyora Capdevila; deia el senyor Luna que el problema és l'atur i no un altre problema –les aventures sobiranistes–, i diu la senyora Arrimadas que hem de parlar *de los problemas reales en lugar de las aventuras soberanistas*, com si les dues coses no tinguessin res a veure. És a dir, vostès sostenen una tesi que ningú més sosté al món. Podria dir, utilitzant el seu llenguatge, que els deliris del nacionalisme espanyol els porten a sostenir una tesi que és que la pertinença a un estat no té influència en una economia. Vostès s'imaginin algun territori del món on l'Estat no tingui un cert pes

en l'economia –en el nostre, doncs, a l'entorn del 40 per cent del PIB, que no és poca cosa? S'imaginin algun territori del món on la pertinença o no pertinença a l'Estat no tingui rellevància en l'economia, no impacti sobre els problemes reals de la gent? Volen parlar de problemes reals o volen amagar els problemes reals que té l'economia catalana i que a vostès no els agrada que se'n parli?

Perquè la veritat és que el text que plantegen jo no sé qui dels tres l'ha escrit. Si em permeten fer una aposta, diria que Ciudadans; estic entre Ciudadans i PP; m'estranyaria molt que ho hagués escrit el Partit Socialista, això, bàsicament perquè és una proposta poc reflexionada, amb un discurs una mica delirant de diferenciar el que són els problemes reals de la pertinença i les relacions amb els comptes públics. Els comptes públics influeixen en l'economia. Primer de carrera, si no abans –si no abans. I dir que els comptes públics no influeixen en l'economia és no assabentar-se de res. I després, és una proposta molt de dretes. El que han escrit aquí, senyora Capdevila, deixi'm que li ho digui, és molt de dretes, i ara li explicaré per què... (*Remor de veus.*) Sí, sí.

Vostès parlen de nova política industrial; el senyor Luna deu estar content, això ja ho entenc. El senyor Lucena no sé què hi fa signant, però, bé. Vostès diuen: «Nova política industrial, competitivitat», tal, tal. I infraestructures? Les infraestructures no hi tenen res a veure? No pot ser un problema real, la mancança d'infraestructures, per exemple? Vostès diuen: «Nova política de formació de treballadors», i només parlen de l'FP dual. Ep, hi estem a favor, de l'FP dual, eh?, ens sembla molt bé. Però és l'única idea, l'únic tema que els preocupa de la formació professional? La formació ocupacional dels aturats, la gent que té menys currículum, els aturats de llarga durada, els de més difícil inserció, això no els preocupa. Només els interessa l'FP dual. Perdonin, aquí es deixen moltes coses. Jo suposo que si votem que sí estaran d'acord que després ampliem el temari, perquè aquest temari és molt escàs, eh?

Tema accés al finançament. Vostès diuen: «El crèdit bancari s'ha acabat i, a partir d'ara, *business angels*.» Bé, escoltin, això dels *business angels* està molt bé –molt bé. De fet, nosaltres tenim una proposició de llei que diu de desenvolupar tot el finançament no bancari. En això segur que tindrem punts d'acord. Però, escoltin, la reestructuració del sistema financer que ha fet el Govern del PP, que ens ha deixat sense institucions financeres, que ha donat un tracte diferencial importantíssim entre Bankia i Caixa Catalunya, per exemple –que els seus creditors els ha tractat de manera diferent, la sortida de rendes que això suposa a Catalunya–, no és un problema real dels ciutadans? El fet que el Govern del PP sigui amic de la cúpula de Bankia i l'hagi tractat molt diferent de com ha tractat les altres institucions catalanes no és un problema real dels ciutadans, de les pimes catalanes, que tenien unes caixes que coneixien i ara no? Això no és un problema real? Sembla que per als proposants això que el Govern espanyol destrossi el sistema financer català no és un problema real dels catalans. Per a nosaltres és un problema real claríssimament.

Foment de suport a l'emprenedoria. Encantats de la vida; saben que ens interessa molt aquest tema. Només els demanem una cosa: que crear una comissió no faci anar més a poc a poc les coses. És l'únic que els demanem.

Reforma del servei públic d'ocupació. Molt poc ambicions el que vostès posen aquí. Pensen en el servei públic només com a element d'intermediació? I l'orientació? Aquest Parlament té aprovada una moció, a proposta d'Esquerra Republicana però amb el suport de tots vostès, que va molt més enllà. Això és molt de dretes. Vostès, de servei d'ocupació, demanen molt poques coses. Nosaltres els demanem que creem drets. Vostès es deixen, per exemple, d'abordar el tema de les agències de col·locació. És clar, deu ser que el PP no vol tocar aquest tema perquè el seu Govern a Madrid ja ha decidit tractar els aturats com a mercaderia. Ens hi oposarem o no? Això és un problema real de la gent, que el Govern de Madrid ens col·loqui les agències de col·locació i ens imposi la seva política? És un problema real la imposició de Madrid en aquesta matèria? És un problema real de molts milers de catalans.

Res de cooperatives, res d'economia social, res d'ocupació juvenil i res de reforma laboral. Senyora Capdevila, gol per l'escaire: res de reforma laboral. La reforma laboral que ens imposa el PP –la reforma laboral que ens imposa el PP. Ciutadans no ho sabem què pensa d'aquestes coses; imagino que hi està a favor perquè cada vegada són més de dretes, però no ho sabem. Però, senyora Capdevila, gol per l'escaire: res de reforma laboral. No és un problema dels ciutadans, tampoc, la legislació laboral que els afecta.

Mirin, vostès fan una mena de teatre en el qual diuen: «La situació política no té a veure amb l'economia» –cosa que ningú més defensa al món i que és incomprendible– «i nosaltres volem que es parli dels problemes reals.» Per exemple, el problema real de la renda disponible a Catalunya. El fet que els catalans haguem pagat el 2010 el 20 per cent dels impostos, tot i ser el 18 per cent del PIB, i haguem rebut el 14,2 per cent de la despesa de l'Administració central, tot i ser el 16 per cent de la població, aquest tracte discriminatori és un problema real per als ciutadans. És un problema real per als ciutadans la discrecionalitat de l'Estat en aquesta despesa. Perquè jo li he dit les xifres incloent-hi la seguretat social, però si traiem la seguretat social, que té un mecanisme de despesa bastant automàtic, i hi fiquem només allò que és decisió discrecional de l'Estat, resulta que la inversió a Catalunya és l'11 per cent, i som el 16 per cent de la població. És un problema real per als ciutadans? I tant que és un problema real. És un problema real que es diu 2.250 euros any. És un problema real que es diu que en els últims vint-i-sis anys cada català ha contribuït netament amb 45.000 euros –46, perdó, em deixava de sumar-hi el 2010. Vol dir que cada família catalana de quatre membres ha posat, com si diguéssim, un apartament a Lloret, a l'Estat, gratis: 190.000 euros en els darrers vint-i-quatre anys –190.000 euros. Problema real? I tant que és un problema real.

És un problema real per a la competitivitat de la nostra economia? Anem a comparar què passa amb d'altres

regions econòmiques amb les quals competim. Per exemple, a Bèlgica, a Flandes, al Canadà, als Estats Units, en tots aquests llocs les diferències d'anivellament causades pels sistemes de finançament es mouen entre el 3,8 i el 4,4 per cent. Catalunya, un impertèrrit 8 i mig, plogui, nevi, faci fred, faci calor; 8 i mig sempre –8 i mig sempre. És clar, pitjor els va a les Balears, pobres: 14 per cent –14 per cent– i, a més, de forma continuada al llarg dels anys. És un problema real? I tant que és un problema real!

És un problema real, per exemple, la dotació d'infraestructures a Catalunya? Home, nosaltres diríem que això sí que és un problema real, no? Anem a analitzar què ha passat o què fa l'Estat pel que fa a inversions reals pressupostades en el sector públic català. Doncs, mirin, de l'any 97 al 2011 ens hem mogut sempre –sempre, sempre– per sota la participació del PIB, per sota la participació de població. No hi ha hagut ni una excepció, mai, cap any. I li he dit una xifra d'anys, un període d'anys que han estat de molt important inversió pública de l'Estat a Catalunya en relació amb anteriors, perquè és quan s'ha construït el tren d'alta velocitat, que, com vostès saben, és una obra bastant cara. I aquest també seria un altre element a analitzar.

Però això són pressupostos. I despesa real, després, de l'Estat. Vegem si això és un problema real dels ciutadans o és un problema fictici. Mirin, analitzant la sèrie del 2001 al 2009, l'execució de la despesa en infraestructures a Catalunya, 78 per cent; al conjunt de l'Estat, 87 i mig per cent; 8,6 punts de diferència en inversió en infraestructures a Catalunya amb el que es compleix. Anem a analitzar, per exemple... Vostès diran: «No, perquè hi ha infraestructures que transferim els fons a les comunitats autònomes i gasten elles.» En infraestructures, què s'ha transferit a Catalunya en la sèrie temporal del 2001 al 2009? El 9 per cent del que s'ha transferit al conjunt d'autonomies. És un problema real per a l'economia catalana? I tant que és un problema real per a l'economia, un problema dels grossos.

Com ho és la falta de credibilitat del Govern espanyol, que incompleix tots els tractes. La credibilitat de les institucions és importantíssima en l'economia. I tot això ha derivat en un estoc públic que, si vostès analitzen l'estoc públic que tenim a Catalunya, a Catalunya representa el 47 per cent del PIB, l'estoc públic. Sap quant representa al conjunt de l'Estat? Vint punts més. Un dèficit d'infraestructures acumulat de 49.000 milions d'euros. És un problema real per a l'economia catalana, això? I tant que és un problema real per a l'economia catalana.

Per tant, escoltin, benvinguts...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Oriol Amorós i March

...a parlar dels problemes reals. Prou de deliris nacionalistes que diuen que la pertinença o no a un estat no influeix en l'economia. Això són deliris nacionalistes del nacionalisme espanyol.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, es proposa una comissió de seguiment per la lluita contra l'atur, contra la desocupació, i ja diem, d'entrada –no pas per tranquil·litzar perquè no intranquil·litsem a ningú, pel que sembla–, que hi votarem a favor; però em permetrà que faci una sèrie de reflexions crítiques i que faci una sèrie de propostes al final d'allò que em sembla que hi hauria d'incloure en els treballs que fes aquesta comissió.

En primer lloc, deixi'm-los dir que ens agradaria que aquesta comissió fos realment de seguiment i que parlés realment de la lluita contra l'atur. M'ha tranquil·litzat una mica el senyor Luna quan ha dit que sí, que volien fer una comissió de treball, perquè la temptació també és pensar allò que quan no saps què fer creem una comissió, i no hauria de ser això. És clar, m'ha tranquil·litzat de paraula, perquè llegint el text no es reflecteixen algunes de les coses que s'han dit; per exemple, sorprèn la descripció que es fa dels objectius d'aquesta proposta de resolució en què no hi apareix, ni una sola vegada, la paraula «aturat» o «aturada», ni una, i una única vegada la paraula «treballador». És curiós, eh? És a dir, una comissió contra l'atur que no parli d'aturats..., difícilment podem fer gaire seguiment de la situació, no sé si és que ens n'hem oblidat o què?

Soprèn una proposta que parla d'empresa però que no parla dels seus treballadors; que parla de finançament de les pimes però que no parla del finançament de l'atur; que s'oblida de parlar, per exemple, de l'economia social com una eina important per defensar-se cooperativament de l'atur. Sembla ben bé una proposta redactada pel Partit Popular, eh? Ho dic perquè són els seus temes, bàsicament. Sorprèn, en qualsevol cas, que l'hagi redactada el Partit Socialista i no parli, per exemple, de persones treballadores o de persones aturades, no?

Si és una proposta redactada o que té origen en el Partit Popular jo agrairia que no fos una proposta més per justificar-se. Parlo d'aquest partit i no dels altres dos expressament perquè el Partit Popular sempre fa servir la cançó enfadada que ells sí que parlen de les coses que preocupen en aquest país, que preocupen a la ciutadania, com és l'atur, i no de derives separatistes, em penso que en diuen, que em penso que és el nom que fan servir. Precisament, perquè el Partit Popular és l'autor d'aquesta reforma laboral que s'ha emportat pel davant milers d'empreses i centenars de milers de treballadors... –centenars de milers de treballadors–, i, per tant, difícilment l'autor d'això ens pot donar lliçons d'eficàcia per lluitar contra l'atur. Perquè aquesta, per a nosaltres, és la principal causa. I si em diuen que el déficit és el culpable, voldria recordar que és el mateix Partit Popular el que va inflar sense límits la bombolla immobiliària en època del president aquell del

bigoti transparent, amb processos especulatius a tot arreu on ha governat. Són les seves polítiques les autèntiques culpables de la situació que viu el país amb l'ajuda inestimable a Madrid de la dreta catalana sempre amatent a afavorir els interessos dels seus empresaris amics.

I segueixen amb la fantasia eròtica, diria jo, que l'única manera de lluitar contra l'atur és afavorir els interessos empresarials. I tant que hem d'afavorir l'empresa i l'empresari! Però no confonguem l'empresa amb alguns mafiosos que s'aprofiten d'aquesta reforma per reduir els costos laborals i que provoquen que s'incrementi la pobresa de la nostra ciutadania. Si, fins i tot, les mateixes pimes estan demanant que no es deixin caure els convenis el proper 7 de juliol, perquè perjudicarà greument la situació laboral del país. Si és el mateix Banc d'Espanya que en el seu informe darrer ens diu: «La reforma del PP no ha servit per frenar la destrucció de llocs de treball, ni per incentivar la seva creació, ni per impedir la dualitat del mercat laboral.» Que van ser justament les excuses per a la seva implementació.

Si està funcionant com una manera d'acomiarar més barat i de devaluar els salaris. I això ho diu l'Institut Nacional d'Estadística. I, a sobre, hem de sentir propostes d'un organisme com el CAREC, que pretén precaritzar encara més les condicions laborals de la gent jove amb els «minijobs», o que vol desregular encara més les relacions laborals, o el contracte únic, que deia fa uns dies, proposat pel president de l'Eurogrup.

Fins a on volem arribar laminant les condicions laborals dels treballadors quan és el mateix CAREC que ens diu que el 2011 hi havia un 58 per cent d'empreses amb beneficis enfront del 41 per cent del 2006, abans de l'inici de la crisi. Que no haurien de servir aquests beneficis per generar ocupació i per consolidar llocs de treball dignes i de qualitat? Que no vam quedar que la crisi la pagàvem entre tots? O determinades oligarquies només seran simples observadors de la destrucció de la nostra societat? En què quedem? No tenim en compte la pobresa? No tenim en compte les desigualtats socials que està provocant aquesta maleïda crisi?

En els objectius de la comissió, escrits, no hi ha rastre, ni rastre, de fer un seguiment de les conseqüències que la crisi està tenint sobre l'economia del país en termes de pobresa, en termes d'exclusió del sistema o en termes de desigualtat. Per sort, i per això hi votarem a favor, diu, entre d'altres..., no, ja ho he dit al començament, diu, entre d'altres, i com que diu «entre d'altres» podrem i haurem de parlar de més coses, més enllà del que està escrit en la proposta. A més a més, resulta que els temes que especifica per escrit, ja s'ha dit aquí, són temes que pràcticament tots els grups hem presentat mocions en aquest Ple amb propostes concretes per a l'ocupació, i, per tant, proposo que el primer que fem en aquesta comissió, si és que arriba a bon port, el primer que hauria de fer és el seguiment de l'inici del compliment de la posada en marxa de tot allò que ja ha aprovat el Ple d'aquest Parlament.

Demanarem que es faci un calendari per valorar el compliment d'aquests acords ordenats, reunits en un

sol paquet de mesures que els incorpori. Però, a més, insisteixo que haurem de parlar d'aturats i d'aturades, de què els ha portat a aquesta situació. Vull recordar novament aquí el que vam acordar sobre revisar aquells efectes negatius que ha tingut la reforma laboral de la qual ja he parlat, a bastament, i proposar canvis. I voldria insistir en l'absoluta injustícia de la pèrdua de la ultra activitat dels convenis el proper 7 de juliol, que jo crec que és l'atemptat més vil que s'ha fet a la negociació col·lectiva des que tenim democràcia, i que requereix un acord imprescindible per mitjançar i per arbitrar en cas que no hi hagi acord. Que, per cert, és una proposta beneïda i alenada per Convergència i Unió en el seu moment.

Jo crec que és molt important que fem el seguiment de les conseqüències que està tenint la reforma laboral en la destrucció d'ocupació. I haurem de fer un seguiment de la capacitat que tenen els nostres aturats per sobreviure. I ho dic així de clar, perquè gairebé dues-centes famílies no tenen cap ingrés a Catalunya, i caldrà fer propostes per assegurar una cosa tan simple com la cohesió de la nostra societat davant del drama que tenim. Caldrà assegurar un mínim vital per garantir una cosa molt senzilla, que no ens trenquem. Per tant, també serà essencial fer aquest seguiment. I és aquí on també els proposo estalviar-nos duplicitats i incorporar de manera immediata en aquesta comissió, si és que s'aprova, els representants i les representants dels agents socials, sindicats i patronals, que han encetat els treballs per arribar a un acord estratègic per l'impuls de la competitivitat, l'ocupació i la cohesió social i que van demanar que el Parlament de Catalunya pugui fer un seguiment dels treballs d'aquest acord.

Per tant, tal com hem dit, donarem suport a la iniciativa, però fem una comissió que sigui útil i no només de pandereta, que reculli el que el Parlament ja ha acordat en primera instància, que incorpori el seguiment dels acords dels agents socials, i, sobretot –sobretot–, que sigui un observatori atent de la situació de les persones aturades per poder proposar mesures legislatives, si cal, per poder-los modificar aquesta situació.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Mentre esperem que el conseller d'Interior ens respongui quants agents de la Brimo estan imputats en causes judicials, mentre esperem també esbrinar si els cinc-cents euros o els tres-cents que cobra la presidenta del PP són nets o bruts, doncs, parlarem, per setena vegada, d'atur. Això és com el conte aquell d'*Esperant Godot*.

I ja anuncio, des del principi, que la CUP - Alternativa d'Esquerres, votarem a favor des d'una lectura crítica i escèptica. I suposo que no serà casual que sigui la tercera persona que diu que «si no vols solucionar un problema, crea una comissió», des de postures ideolò-

giques tan, tan diferents. Crítics i escèptics. Com som tan crítics i escèptics respecte a les sis mocions contra l'atur que ha aprovat aquesta cambra respecte a una comissió, que és la d'Empresa i Ocupació, que prioritàriament també es dedica a la tasca teòrica de la lluita contra l'atur, i, per tant, dubtant de l'eficiència, de l'eficàcia i des del risc raonat i raonable que quedi en un mer espai de gesticulació retòrica i de grans declaracions buides de contingut i d'operativitat pràctica.

Per tant, com que és veritat, per nosaltres, que el primer problema social és l'atur votarem a favor des d'aquest escepticisme. A les sis mocions ens remetem.

Després, és veritat que hi ha profundes discrepàncies respecte als termes en què es justifica la comissió. Per nosaltres, l'atur és el primer problema, però no caurem en la trampa de dir que ho confrontem amb el debat sobre la plena llibertat política d'aquest poble, perquè estan íntimament lligades, intrínsecament vinculades i són indissociables, per tant, sant tornem-hi. Fa trampa qui parla només d'independència per parlar de crisi i fa trampa qui només parla de crisi per no parlar d'independència. I el problema de la lluita contra l'atur avui és l'absència de sobirania política, de sobirania econòmica i de sobirania popular; no només davant l'Estat espanyol, sinó també davant els mercats financers i davant la mateixa oligarquia catalana, que són els tres adversaris que, a parer d'aquest grup, té la majoria social d'aquest poble: Estat espanyol centralista, mercats financers especulatius i oligarquia catalana.

Després, les discrepàncies, coincidim amb el senyor Amorós, que és que les propostes que han fet són profundament de dretes i el plantejament inicial gairebé és l'agenda de la patronal: internacionalització, competitivitat, formació orientada exclusivament a satisfer allò que demanen els mercats; activació del préstec, que és en la que estaríem més d'acord en el nostre teixit productiu; foment de l'emprenedoria o reforma del sou, que no sabem si és per acabar de matar-lo definitivament i donar tot el poder a les ETT o per reformar-lo en un sentit profund de servei públic.

S'han oblidat –se n'han oblidat– del 99 per cent dels protagonistes d'aquesta història, que són els treballadors i les treballadores, els aturats i les aturades, els exclosos i les excloses; no surten enlloc. I això, a nosaltres, ens preocupa: no es parla de sindicalisme, de models laborals, de negociació col·lectiva, com deia en Marc Vidal, com ens carreguem un model que va néixer després de la Segona Guerra Mundial, que no és el nostre, però que ha tingut un llarg camí. I entra una lògica ideològica dura i neoliberal, profundament neoliberal, la situació ja s'ha explicat aquí quin és l'escenari: 24,5 per cent d'atur, 13 per cent de les llars sense cap ingrés, 45,4 per cent dels aturats sense cap mena de prestació, atur juvenil el 57 per cent disparat i un poder adquisitiu que cau, any rere any.

Permeti'm que aquest plantejament, a parer d'aquest grup, és erràtic i no el podem compartir, perquè ens torna un classisme «decimonònic» que destiïa un cop més el darwinisme social i la culpabilització de la persona que està a l'atur, com si no hi haguessin profundes desigualtats socials prèvies, desigualtats territorials, des-

igualtats productives. I lliga perfectament amb aquest discurs que venim patint aquesta setmana de sentir com el Banc d'Espanya ens convida a l'escorxador dels drets socials o com el CAREC demana «minijobs», no?, demana escanyar encara més la classe obrera d'aquest país.

Els teòlegs neoliberals del marquès d'ESADE, els apòstols de l'Opus Dei, de l'IESE, quan no fan propaganda i parlen seriosament diuen les següents coses quan parlen d'emprenedoria: «Liderando» –*Vanguardia*, juny del 2011, Pedro Nueno; llegiré, dedicaré bona part dels minuts a llegir el que deia–; «deberíamos liberalizar el mercado de trabajo, abaratar el despido drásticamente, pero poniendo alguna desgravación de impuestos o seguridad social a la creación de empleo. Evitar el despilfarro sanitario con un nivel de copago y una incentivación del seguro privado. Poner a los jóvenes a trabajar obligatoriamente hasta dos años gratis si tienen carrera y más si no la tienen. Si a quien los emplea le encantan y los quiere retener, tendrá que empezar a pagarles mucho antes. Y si no valen para nada, a alguna institución que los rehabilite con dureza. Al que se le pille haciendo pintadas, a limpiar pintadas. Incentivar todo lo que es renovación y creatividad: creación de nuevas empresas, innovación; son actividades con riesgo y merecen un incentivo fiscal o de coinversión» –sempre els empresaris, òbviament–: «si creas una empresa nueva y levantas cien mil euros de capital, yo, Estado, te doy 25.000 sin intereses. Nos enfrentaremos a la protesta masiva de todos a los que se les acabaría vivir del cuento, incluyendo más de un sindicalista, pero es la única forma de pasar de un país que desaparece del mundo relevante al mejor país de Europa. Habrá que aguantar gritos unos días y meter en la cárcel a alguno que se pasase.» Això ho diu l'IESE, eh?, amb els quals uns quants grups parlamentaris es reuneixen periòdicament.

Hi ha alternatives, òbviament. Per nosaltres, hi ha alternatives. Però la serra elèctrica de les retallades, les patronals, ens volen posar la pistola al clatell. És veritat que venim..., enmig de la financerització de la crisi, de la pitjor crisi social i econòmica des del final de la dictadura. Nosaltres voldríem que aquesta comissió fos operativa, que hi hagués alternatives. Quaranta-quatre en tenim preparades nosaltres –no les puc, no les podem llegir totes–, en tres segments. Aquelles que són gratuïtes, que no costen un duro a la Generalitat, que signifiquen aturar l'hemorràgia, cap més desnonament..., podrien ser moltes: aturada immediata de desnonaments, moratòria en els talls de subministrament de serveis bàsics, canviar la política sobre els ERO perquè se'n reapropriïn els treballadors de les empreses tancades, xarxes comunitàries contra la pobresa, optimització social de la societat del malbaratament –Vic ha passat de recollir tres-cents quilos d'aliments a dotze tones–, exigència també de les transferències pendents, aturar la venda de patrimoni públic, derogació de la reforma laboral. El senyor Luna deia: «El problema principal és l'atur.» I jo dic que el problema principal de l'atur és el problema de la senyora Fátima Báñez, ministra de Treball, aquella que diu que «mobilitat exterior», que expulsar els joves a l'emigració és «mobilitat exterior»; aquella que ha fet la reforma més agressiva contra els drets laborals i que

ha produït la màxima destrucció d'ocupació, o aquella que, sent ministra de Treball, no ha treballat en la seva vida i no coneix el mercat laboral.

Hi ha altres mesures, les intermèdies, les que impliquen gestionar la misèria d'una altra forma, i aquelles que són valentes: un salari únic –un salari únic; per exemple, la senyora Alícia Sánchez-Camacho, un salari únic– i amb topalls màxims; la reordenació i el reajustament de la despesa pública; la reorientació de les polítiques fiscals; el foment, per descomptat, de l'economia social, solidària i cooperativa, la que millor ha resistit la crisi, la que millor està mantenint els llocs de treball; activar estratègies de repartiment del treball –s'ha dit moltes vegades en aquesta cambra; no crearem 900.000 llocs de treball ni en un, ni en dos, ni en tres, ni en cinc anys–; activar nous paràmetres d'emissió de deute confiant en les pròpies forces, en l'estalvi; noves polítiques de preus màxims en l'habitatge; recuperar els pisos del Sareb; posar fi al cicle especulador; guerra oberta i descarnada al frau fiscal; aprofundir en l'aposta per l'I+D, però tenint en compte l'estructura productiva, l'estructura social i l'entorn ecològic; demanar a aquestes empreses que han guanyat 15.000 milions d'euros, empreses de capital català, l'any passat, que aportin solidàriament, eh?, a la causa de l'eradicació de la pobresa.

I després hi ha les de canvi de model, perquè amb pedaços no ens en sortirem, de canvi de model profund, que són prou conegudes, que defensa la CUP: nacionalització de recursos estratègics, creació de la banca pública, no respectar el topall del dèficit, no pagar els interessos del deute –4.300 milions en dos anys– i avançar cap a un model postcapitalista i sortir del cicle de la financerització de la crisi a què ens ha abocat una especulació descarnada.

Finalment, dues reflexions finals, tres. El problema no és de comissions; el problema és de voluntat política, d'acceptar o no la dictadura dels mercats. L'actual Govern l'accepta. No només voluntat política, segurament incapacitat política, perquè no hi ha instruments perquè no tenim sobirania. I també impotència, impotència davant el poder descordat –hi podem estar d'acord– dels mercats financers. Per això cal desobeir.

Dos: de pressupostos n'hi ha, una altra cosa és que estiguin presentats; els pressupostos són els que defineix la troica, els estem aplicant al 0,7, retallades al 0,7 que s'han aplicat, i ara estem amb la discussió. No es preocupin si surt que no, els grups proposants, perquè la política no és només aquesta cambra. Per tant, si s'ha d'habilitar altres espais amb agents socials, sindicals, cooperatius, econòmics, empresarials, ho podem fer. La política són moltes coses.

I, finalment, permetin-me una referència històrica, i és un conte d'Eduardo Galeano que parla sobre la història del món. I a un avi que es deia Josep Verdura, anarquista, el seu nét li diu: «Avi, el món el va fer Déu?» I l'avi li contesta: «No siguis beneit; el món l'han fet els de sempre: els obrers i les obreres.» Ho dic per recordar que aquest 1 per cent que és l'elit i l'oligarquia i els propietaris d'aquest país no són res ni ningú sense el 99 per cent.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, vicepresidenta... Bé, ens porten aquí una iniciativa, i els he de dir que, en principi, quan la vàrem veure, vàrem tenir la sospita de quin era el motiu real que a vostès els impulsava a demanar una comissió com aquesta, una comissió que lògicament té una sustentació real de la necessitat, podríem dir, d'aquesta, i, per tant, nosaltres ens la vàrem mirar amb bons ulls.

Però també els he de dir que, més enllà d'això, els discursos, si és que nosaltres teníem alguna sospita, els discursos que han fet els tres grups proposants, han vingut a reafirmar la nostra sospita que el seu objectiu no és estrictament, per ser ponderada, l'objectiu de parlar de l'atur, de mirar de trobar solucions, de trobar alternatives.

Perquè, de fet, escoltin, parlem estrictament de la seva proposta, la qual diu: «L'objectiu del Govern de la Generalitat de la desena legislatura i d'aquesta cambra ha de ser la lluita contra l'atur.»

Per si tenien algun dubte, avui el conseller, el conseller Felip Puig, els deia en aquesta mateixa cambra: «És aquesta, no és que *hagi de ser*, és que *és* l'obsessió del Govern, la lluita contra l'atur i, per tant, la generació de polítiques actives per poder, doncs, donar sortida a tot plegat.»

Per altra banda, també en l'exposició de motius, vostès diuen que la Generalitat de Catalunya ha de portar a terme tots els canvis legislatius per tal d'afavorir l'ocupació. Podem estar-hi d'acord. Però per què no diuen que de la majoria de canvis legislatius, els àmbits legislatius que verdaderament tenen força i influència sobre tot allò que té a veure amb el món del treball, sobre tot allò que té a veure amb les polítiques fiscals, amb la indústria, amb la capacitat d'incorporar noves empreses en aquest país, no en tenim nosaltres les competències, sinó que és l'Estat espanyol?

Aquest és un tema que a vostès els està bé obviar-lo. Segurament per això no és casual que s'hagin unit a firmar-ho el Partit Popular, el Partit Socialista i Ciutadans. Segurament, això no és casual, com tampoc era casual el que passava fa pocs dies a la meua ciutat, a l'Hospitalet, on s'unien també tres formacions polítiques per votar en contra. Això sí, sempre per mirar d'erosionar.

Nosaltres no hi tenim cap inconvenient, de crear una comissió –per què no?–, però, escoltin, i em sap greu, senyor Luna, aquestes funcions les podríem fer perfectament des de la comissió que vostè presideix. I, per tant, l'impuls de tot plegat hauria pogut venir per aquí; la discussió, el debat, etcètera. Cap inconvenient, fer-ho des d'un altre àmbit.

Però quan parlen de l'objecte, no només dels motius que impulsen aquesta comissió, aquí sí que ja és com a mínim sorprenent tot el que vostès plantegen. Per-

què en allò que plantegen podem estar-hi d'acord, però el que ens ha sobtat més no és tant el que hi ha, que alguns hi feien referència i jo no n'hi faré tanta, sinó allò que vostès no hi han posat, quins són els elements que vostès consideren que no és necessari que aquesta comissió en parli. I, per tant, nosaltres sí que tenim voluntat de parlar-ne, perquè és evident que hi han moltes eines que són clau, que són clau per poder estimular l'economia productiva, que no depenen d'aquesta cambra ni depenen tampoc del Govern de la Generalitat. I aquests àmbits, vostès, lògicament, tant PP, com Socialistes, com Ciutadans, els obvien; aquest és un àmbit el qual no els interessa.

Parlen..., sí, alguna de les propostes també ens ha sorprès, perquè parlen, per exemple, de la formació dels treballadors i parlen d'aprofundir, doncs, el que és la formació professional dual. I a mi m'agrada dir que aquesta és una realitat, que hi ha un gran acord en aquests moments, que és el III Pla de formació professional. I vostès ho saben. I això és un tema que s'ha aprovat pel Govern. Però no només pel Govern, sinó que a més a més ha estat amb diàleg i amb la col·laboració, doncs, dels agents socials. I també dir-ho, segurament ens quedem curts, però a dia d'avui és la comunitat autònoma on hi han més persones que poden gaudir d'aquest sistema de formació professional dual.

Però, és clar, a vostès aquí no els interessa parlar d'altres temes que són absolutament necessaris, com és, per exemple, el finançament de les polítiques actives d'ocupació, en el qual hem tingut, doncs, una retallada –perquè això ho decideix Madrid, per això no els convé a vostès parlar-ho–; ens han fet una retallada de més del 56 per cent de les polítiques actives d'ocupació, i això ho han decidit a través de la conferència sectorial.

O negar la possibilitat de lligar les polítiques actives d'ocupació amb les polítiques passives. Aquest és un àmbit que tampoc vostès veig que hi tenen interès, quan tots els països, lògicament, miren de fer-ho.

O de parlar de les polítiques fiscals, que vostès saben que majoritàriament recauen en l'àmbit espanyol, com és l'impost sobre les societats, el que és l'àmbit de l'IVA, etcètera.

O les relacions laborals –les relacions laborals. Aquí es deia, no? Té una certa gràcia que, clar, aquest tema no es posa sobre la taula però és un tema bàsic. I aquí, doncs, hem tingut mostres de les reformes laborals i la gran entesa que hi ha entre Partit Popular i Partit Socialista. Per això avui ens porten aquesta iniciativa, perquè estan molt d'acord, vostès, amb totes les polítiques que cal fer.

O amb les polítiques de CET, en les quals, doncs, és l'Estat qui decideix el finançament, que els passa del 75 per cent al 50 per cent, però és que a més a més no finança aquest 50 per cent que li correspon.

I, per altra banda, els diners dels catalans, doncs, com aquí s'ha dit, no retornen ni de lluny en la mesura que aquest país paga. I, per tant, ens trobem que no cal..., segurament podem anar a veure altres zones, però veiem quina és l'evolució de l'atur a Catalunya o al País

Basc, a on poden tenir els seus propis recursos per fer front i donar resposta a les necessitats del seu país, que hi ha una diferència de deu punts de l'índex d'atur.

Per tant, escoltin, la creació d'aquesta comissió, doncs, respon segurament a altres motius, no?, perquè joestic segura que el que els uneix no són les polítiques fiscals, els discursos em sembla que no són paral·lels, el del Partit Popular i el del Partit Socialista, quan parlem de quines polítiques fiscals s'han de fer; em sembla que no són mimètics.

I tampoc els uneixen les polítiques laborals. Em sembla recordar que quan el Partit Socialista va presentar una reforma laboral, el Partit Popular s'hi va posar de front, i que, en canvi, quan ha estat el Partit Popular qui ha fet una reforma laboral, el Partit Socialista s'hi ha posat de front. Ara, això sí, la iniciativa conjunta, perquè és aquest l'àmbit en el qual vostès es senten més còmodes.

Què els porta, doncs, a presentar una iniciativa com aquesta?, resoldre la situació de l'atur?, donar resposta a les necessitats dels catalans i de les catalanes? Doncs, no, els uneix una jugada política, em permeto de dir, una estratègia, si em permeten, de baixa volada, per desgastar el Govern. Perquè de discursos, com els deia, n'han fet i ben diversos, no? I en podríem parlar, escoltin. Perquè com a mínim hi han alguns grups que han de tenir un punt de prudència, perquè l'increment del nombre de persones aturades, ara que estem al maig i podem fer la valoració des del mes de març, doncs, l'any 2008 va ser de més de 60.000 persones; el 2009, de més de 200.000 persones; el 2010, de més de 70.000 persones; és a dir, en aquest període, 2008-2010, un increment de més de 330.000 persones. I al període 2011-2012-2013, un increment de 60.000 persones. Ens n'hem d'ocupar? Efectivament, efectivament que ens n'hem d'ocupar, però no ens expliquin vostès sopars de duro.

La seva posició, doncs, no és la coincidència en les polítiques que s'han de dur a terme. Això és obvi. En la reforma laboral, la reforma del SOC, les polítiques fiscals estan ben separats un de l'altre. Avui el que els uneix és una altra cosa, no? Els uneix una altra cosa; segurament, altres obsessions. Per uns, la llengua, que segurament és el que deu donar més llocs de feina, i per això en parlen cada vegada en aquest Ple, perquè verdaderament és el major generador d'ocupació. Per altres, doncs, altres temes.

I malgrat, doncs, amb vostès, en el concret, nosaltres no hi podem estar d'acord, perquè, hi insistim, hi han molts temes que són del tot necessari que vostès no plantegen que ho puguem parlar des d'aquesta comissió, nosaltres creiem que serà bo que aquesta comissió tiri endavant. I nosaltres sí que ens la prendrem d'una forma seriosa, per mirar de donar respostes, solucions, i, per tant, mirar, doncs, de generar, en la mesura del que es pot..., perquè les eines que té el Govern són limitades, majoritàriament estan a Madrid, i aquí tant Partit Socialista com PP haurien de ser-ne ben conscients i un punt prudents, a l'hora de dir certes coses. Nosaltres volem iniciar, doncs, aquesta comissió, amb la voluntat de fer-hi coses positives, però no dubtin, tots aquells que han dedicat aquest debat a parlar d'al-

tres coses, que, malgrat que vostès no s'ho creguin, aquest país fa temps que ja sap que el llegir no té per què fer-nos perdre l'escriure. I això és el que fa aquest Govern: el llegir no ens fa perdre l'escriure.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyor... (*Rafael Luna Vivas demana per parlar.*) Sí, senyor Luna?

Rafael Luna Vivas

Per al·lusions, senyora presidenta. Del senyor Amorós i de la senyora Borràs.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

Miri, senyor Amorós, en aquesta comissió es podrà parlar del que vostè ha parlat i del que durant sis mesos vostès i convergents han prohibit que es parli: dels problemes reals de Catalunya.

Senyora Meritxell Borràs, miri, fàcilment: la seua sensibilitat és que el 2012, polítiques actives, 21,4 milions, i per a protocol, festes i dietes, 33,6 milions. Aquesta és la política del Govern del senyor Artur Mas.

(*Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Per al·lusions. No, al senyor Amorós jo al que el convidaria és que sigui coherent, després de l'explicació que ha fet, i voti que no. Perquè aquí ens ha estat renyant a tots, però al final resulta que vota que sí.

I la segona cosa que proposaria és que... Jo entenc perfectament que fer un discurs sobre una cosa que no té a veure amb la independència, doncs, duu feina, i la prova és que ha sortit i ha dit coses una mica inintel·ligibles. I, per tant, el que suggereixo és que no cal que consumeixi els deu minuts de temps, perquè les aportacions extravagants que fa, en la reflexió sobre política econòmica, el pitjor de tot és que consten en acta.

(*Veus de «Molt bé!» i rialles. Inés Arrimadas García demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Después de escuchar las intervenciones de Esquerra Republicana y de Convergència i Unió, se consolida que uno de los principales problemas de los ciudadanos de Cataluña es el Gobierno, un gobierno secuestrado por Esquerra Republicana, que hundió a Cataluña financiera y económicamente durante el *tripartit* y que tiene una única prioridad, que es separar a los catalanes del resto de españoles, y un gobierno que ha bloqueado tres veces un pleno extraordinario para hablar de reactivación económica. Ese sí que es uno de los principales problemas de Cataluña, el Gobierno, y que es incapaz de hablar de la situación económica de Cataluña sin echarle la culpa al resto de ciudadanos españoles.

Muchas gracias.

La presidenta

Senyora Arrimadas, per a una altra ocasió, això no eren al·lusions. Ha continuat (*remor de veus*)... No, no eren al·lusions. Per tant, controlin si són al·lusions o no.

(*Meritxell Borràs i Solé demana per parlar.*) Senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Meritxell Borràs i Solé

És difícil poder sentir sense immutar-se que se'ns parli de sensibilitat, quan qui ens parla de les retallades en l'àmbit de polítiques actives d'ocupació és el Govern central, el Partit Popular, que ha negat a aquest país un 56 per cent dels diners que teníem per poder fer polítiques actives d'ocupació.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Passem a la votació... (*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Ah!, senyor Amorós, pensava que se n'havia oblidat.

Oriol Amorós i March

No, no, no, i ara! (*Rialles.*) I a més per tres. No, no, no... Tinc..., sí, presidenta?

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Gràcies. Escolti, senyor Luna, agraït que puguem parlar de tot –això és un parlament, d'això es tracta. Aquí podem parlar de tot; el problema és que amb el seu Govern no es pot parlar de res. Nosaltres demanem democràcia, i el seu Govern no vol parlar de res; són vostès, els que tenen molts problemes per parlar.

Senyor Lucena, li semblen reflexions extravagants fer un lligam, establir un lligam entre la pertinença a un estat i el resultat econòmic? Doncs, li deu semblar molt extravagant el que diu el senyor Antoni Castells. O, dit d'una altra manera, el que diu vostè li sembla també molt extravagant al senyor Antoni Castells i a, cada vegada més, exvotants del seu partit.

I, senyora Arrimadas, miri...

La presidenta

Senyor...

Oriol Amorós i March

...ple extraordinari, comissió, el que vulgui –el que vulgui. Però escoltant els altres, i menys altivesa.

(*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rivera, és per una qüestió d'ordre?

Albert Rivera Díaz

Sí.

La presidenta

D'acord.

Albert Rivera Díaz

No, senyora presidenta, volia..., precisament per una qüestió d'ordre i perquè l'ordre sigui igual per a tothom...

La presidenta

No...

Albert Rivera Díaz

Em deixa acabar els trenta segons?

La presidenta

No, jo no li he donat trenta segons. Li he preguntat si era una qüestió d'ordre.

Albert Rivera Díaz

Jo li dic que és una qüestió d'ordre.

La presidenta

I quina és la qüestió d'ordre?

Albert Rivera Díaz

Doncs, la qüestió d'ordre és que el Reglament diu que hi ha un torn per demanar al·lusions, i que li prego a la Mesa que no jutgi les al·lusions d'un grup i no jutgi la d'altres, i que...

La presidenta

Escolti, això no és una qüestió d'ordre, ja no té la paraula, i, per tant, passem a la votació, els agradi o no els agradi. (*Remor de veus.*)

Procedim a la votació de la creació d'una comissió de polítiques de lluita contra la desocupació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Es suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a les quatre i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2010.

Procediment

relatiu al Compte general de la Generalitat
corresponent al 2010 (tram. 257-00001/10)

Abans de començar, em plau saludar l'il·lustre senyor Jaume Amat, síndic major, i a tots els membres de la Sindicatura de Comptes que avui ens acompanyen.

D'acord amb l'article 163.5 del Reglament, s'inicia aquest debat amb la presentació i la intervenció de l'il·lustre senyor Jaume Amat.

El síndic major (Jaume Amat i Reyero)

Bona tarda a tothom, senyora presidenta... Senyores, senyors diputats, comparec davant d'aquest Ple del Parlament per presentar l'Informe de la Sindicatura de Comptes de Catalunya del Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2010, d'acord amb el que preveu l'article 163.5 del Reglament d'aquesta casa. Aquest informe ha estat aprovat pel Ple de la Sindicatura de Comptes de Catalunya el 13 de gener d'enguany, del 2013. El ponent de l'informe ha estat aquest síndic que us parla; el treball de camp s'ha realitzat

amb la col·laboració de tècnics de diferents departaments de la Sindicatura de Comptes.

Es presenta, com cada any, aquest informe en compliment de l'article 39 de la Llei de la sindicatura, que estableix que la sindicatura ha d'elaborar anualment un informe de fiscalització sobre l'adequació de la informació econòmica i financera del Compte general de la Generalitat i trametre'l al Parlament. Amb aquest acte es tanca el cicle pressupostari que es va iniciar ja fa temps amb l'aprovació del pressupost de la Generalitat del 2010.

Respecte als exercicis anteriors, l'informe presenta aquest any un nou format amb un sol volum i un annex digital que permet presentar molta més informació i que inclou el compte general del subsector administratiu, retut per la Intervenció General, i els comptes anuals, la liquidació del pressupost i els informes d'auditoria, lliurats per entitats i empreses que formen el subsector públic no administratiu, que han estat preparats per la Sindicatura de Comptes.

Les conclusions tenen un tractament diferent: es presenten una conclusió general, que és l'opinió de la sindicatura, i trenta-tres observacions, i s'han utilitzat, per poder descriure amb més claredat, crec, les dades de l'informe, diferents gràfics on es veuen les magnituds més destacables.

L'informe inclou, d'una banda, els comptes de l'Administració general de la Generalitat, de les entitats autònomes de caràcter administratiu, de les entitats gestores de la seguretat social, que són formulats, com he dit abans, i presentats per la Intervenció General de la Generalitat. També s'ha d'unir el compte general retut, d'acord amb la Llei de Finances de la Generalitat, als comptes de les diputacions provincials, de les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial, financer o anàleg, de les empreses públiques i d'altres ens de dret públic, els pressupostos dels quals s'aproven en les lleis de pressupostos anuals, i aquestes es reten directament a la Sindicatura de Comptes.

L'objectiu de l'informe és emetre una opinió sobre l'adequació de la informació econòmica i financera presentada als principis comptables que són d'aplicació i sobre el compliment de la legalitat. La legislació vigent, no obstant, no preveu la preparació del compte general com un conjunt consolidat de tot el sector públic de la Generalitat, la qual cosa limita la realització d'un treball de fiscalització de regularitat sobre el conjunt dels comptes que s'han d'incloure en el Compte general de la Generalitat. Resten fora del compte general i, per tant, fora d'aquest informe, perquè tampoc són aprovats en els pressupostos de la Generalitat, les universitats públiques i tots els seus ens dependents.

El procediment i tràmit d'aquest informe han seguit la Llei 18/2010, de 7 de juny, de la sindicatura, i el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya.

Com a conclusió general, la sindicatura manifesta que el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'exercici 2010, elaborat per la Intervenció General de la Generalitat, s'ha presentat d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostà-

ries que li són d'aplicació, i que l'activitat econòmica i financera que s'hi reflecteix s'ha dut a terme d'acord amb el principi de legalitat. La Intervenció General de la Generalitat va presentar dins de termini el compte general amb els estats consolidats i agregats.

Les dades principals que es desprenen d'aquests estats consolidats i agregats inclosos al compte general són les següents. Del resultat pressupostari consolidat, les obligacions reconegudes no financeres el 2010 s'eleva a 29.408 milions d'euros; els drets liquidats no financers, a 24.162 milions d'euros. Aleshores, la necessitat de finançament, el dèficit no financer, s'eleva a 5.246 milions d'euros. El romanent de tresoreria negatiu és de 4.794 milions d'euros. En l'apartat d'endeutament viu consolidat, el llarg termini, és a dir, el deute més el préstec a llarg termini, l'any 2010 es va elevar a 25.300 milions d'euros; el curt termini, a 2.786 milions, és a dir que el total d'endeutament viu s'eleva a 28.096 milions d'euros, un 39,19 per cent més que l'any anterior, que l'any 2009.

Si analitzem –i estan al primer apartat de l'informe– l'evolució els diferents anys, podem veure com a dades probablement significatives que el resultat financer va del 2006, que estava a menys 119 milions d'euros; el 2007, menys 538; el 2008, menys 3.141; el 2009, menys 4.970, i el 2010, menys 5.246. L'endeutament consolidat, del qual abans he donat la data del 2010, el 2006 era 11.060; el 2007, 12.569; el 2008, 16.135; el 2009, 20.186, i el 2010, 28.096.

Respecte al compliment dels objectius d'estabilitat pressupostària, el Pla d'equilibri economicofinancer 2010-2012, aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera el 15 de juny del 2010, preveia per a Catalunya una evolució que anava d'un dèficit al que seria l'àmbit SEC 95, el 2009, de 4.636, que era un 2,37 per cent del PIB, i el 2010, 4.697 milions, que era un 2,39 per cent del PIB.

Finalment, el 2010 les necessitats de finançament o dèficit no financer, d'acord amb la normativa europea SEC 95, com he dit abans, incloent-hi els ajustos aplicats per la Intervenció General de l'Administració de l'Estat, varen situar aquesta xifra, la que estava prevista, de 4.697, a 8.352 milions d'euros, un 4,22 per cent del PIB, molt per sobre del dèficit previst inicialment, d'aquest 2,39 per cent previst.

El gener del 2011, la Generalitat va presentar un pla de reequilibri, ja que va incomplir l'objectiu d'estabilitat de l'exercici 2009, però no ha estat fins al maig del 2012 que el Consell de Política Fiscal i Financera ha aprovat un nou pla per al període 2012-2014, amb les previsions de l'1,5 del dèficit del 2012 i l'1,1 del dèficit del 2013, estimant que el PIB a Catalunya havia de créixer –això és el que es preveia fa dos anys, fa un any i mig– un 1,1 per cent del 2013. Les darreres previsions de l'OCDE sobre el PIB a Espanya del 2013 estimen que no creixerà, sinó que caurà un 1,7 per cent.

Segons la memòria del compte general, el deute financer de les entitats financeres dins del SEC 95 per a l'exercici 2010 ha estat de 31.741 milions d'euros, sense tenir en compte altres formes d'endeutament. El Pla

economicofinancer de reequilibri 2010-2012, del qual he parlat una mica abans, aprovat el juny del 2010, fixava el límit d'endeutament en 31.915, és a dir, una mica per sobre del que es va fer.

L'endeutament de totes les entitats, tant les del SEC 95 com les que estan fora del que seria l'àmbit SEC 95, i afegint a més això als altres instruments financers, eleva el total del deute financer a 43.063 milions d'euros. A 31 de desembre del 2009, el deute financer de les entitats SEC 95 era de 22.514 milions d'euros, i el deute total amb la resta d'entitats era de 34.079 milions d'euros. Per tant, amb relació a l'any 2009, el 2010 s'ha produït un increment del 41 per cent, si parlem del que és àmbit SEC 95, i d'un 26,4 si agafem tot l'àmbit.

Anant directament al que seria el llistat de les conclusions, d'aquestes trenta-tres –que no les llegiré totes, perquè estan en l'informe del compte general, i intentant ressaltar aquelles que hem cregut que, probablement, són més importants–, primer, abans de res, començar dient que moltes de les observacions vénen d'informes emesos en exercicis anteriors, atès que aquesta sindicatura segueix anotant la necessitat de corregir-les i algunes encara es mantenen d'informes anteriors, i perquè es mantenen, doncs, en aquest informe les hem seguit anotant.

A diferència de la normativa estatal i d'altres comunitats autònomes, la vigent Llei de finances públiques de Catalunya no regula uns comptes consolidats, que recullin tota l'activitat econòmica i financera del sector públic de la Generalitat. La Intervenció General prepara uns estats consolidats del sector públic administratiu, però no de la resta d'entitats incloses en la Llei de pressupostos de la Generalitat, que la sindicatura ha d'unir als comptes retuts. No es presenta un estat agregat o consolidat demostratiu de l'evolució i la situació de les inversions amb especificació de la seva incidència comarcal ni l'estat de compromisos de despeses adquirits amb càrrec a exercicis futurs.

Caldria establir un procediment sistemàtic de conciliació dels saldos comptables de l'Administració general de la Generalitat i la resta dels ens del sector públic per evitar diferències en el procés de consolidació. El compte general d'endeutament consolidat no inclou determinades figures d'endeutament, com els censos emfitèutics, *confirming*, el pagament per tercers, els préstecs registrables d'altres administracions públiques i alguns dels crèdits i bestretes concedides per l'Institut Català de Finances i l'Institut de Crèdit Agrari, per un import, en l'any 2010, de 3.318 milions d'euros. D'acord amb la seva naturalesa financera i els criteris SEC 95, creiem que aquests haurien de ser considerats endeutament financer.

La Llei de finances públiques de Catalunya manté en el seu article 80.2 l'obligatorietat d'incloure en el Compte general de la Generalitat els comptes generals de les diputacions provincials. Tanmateix, la disposició addicional quarta de l'Estatut d'autonomia del 79, que establia que els pressupostos de les diputacions s'havien d'unir als de la Generalitat, ha estat derogada amb l'entrada en vigor del nou Estatut, però encara hi és a la Llei de finances públiques. I aquesta és la raó

per la qual s'inclouen en el compte general els pressupostos de les diputacions provincials.

Les necessitats de finançament de l'exercici 2010, d'acord amb els criteris SEC 95, que són els aplicables per avaluar el compliment dels objectius d'estabilitat pressupostària –abans ja ho he dit–, han estat de 8.352 milions, segons els càlculs de l'IGAE, que suposaven un dèficit del 4,22 per cent del PIB català, molt lluny del 2,39 que estava previst.

En els darrers exercicis, la Generalitat –estic parlant del 2010– ha executat inversions que, pel sistema de finançament utilitzat, no han estat imputades als pressupostos en el moment de la seva realització. En l'exercici 2010, la inversió executada i no imputada en el pressupost s'estima en 1.756 milions d'euros, el que representa un increment 11,29 per cent de l'exercici anterior. D'acord amb els criteris SEC 95, la inversió executada i no pressupostada pot ser considerada com a despesa en el càlcul del dèficit no financer, a l'efecte del compliment de l'objectiu d'estabilitat.

S'han detectat criteris d'enregistrament incorrectes en diverses aplicacions pressupostàries, que estan detallats amb més precisió dins de l'informe. Des de l'exercici 2004, l'Administració general ha anat assumint endeutament d'universitats, del CatSalut, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, de GISA, de Regsa, del Parc Sanitari Pere Virgili, Adigsa, per un import acumulat, des del 2004 fins al 2009, de 3.915 milions d'euros. Per a l'exercici 2010, la Generalitat ha assumit l'endeutament de la gestió dels serveis sanitaris de l'Institut Català d'Oncologia i de la gestió dels serveis de salut per un valor –aquest, més petit– de 8,47 milions d'euros.

Pressupostàriament, l'Administració general va reconèixer obligacions al capítol VIII, el de variació d'actius financers del pressupost de despeses, mentre que, d'acord –i aquest és el criteri de la sindicatura– amb els principis comptables públics, aquesta operació s'hauria de considerar de subvenció de capital; és a dir, hauria d'estar en el capítol VII del pressupost de despeses.

Les liquidacions del pressupost de l'Administració general del CatSalut, de l'ICS i de l'ICASS i les d'entitats autònomes administratives no inclouen una part de la despesa realitzada durant l'exercici 2010 per manca de crèdit pressupostari suficient, contràriament al que disposa la normativa. La despesa realitzada el 2010 i no comptabilitzada en aquest mateix exercici ha estat de 1.815,80 milions d'euros, mentre que la comptabilitzada el 2010 i realitzada el 2009 va ser de 320,52 milions d'euros.

De l'anàlisi dels compromisos de despesa amb abast pluriennal s'observa que, per a l'exercici següent, el 2011, aquestes representen un elevat percentatge dels crèdits inicials, que en el cas de l'Administració general de la Generalitat arriba al 25,40 per cent. Els crèdits consignats en els capítols de despesa II, VI i VII són els més afectats pels compromisos adquirits i, en alguns casos, superen el crèdit inicial, la qual cosa limita la capacitat de gestió. La sindicatura ha observat que en el pressupost aprovat del capítol d'inversi-

ons –capítol sisè del pressupost de despeses de l'any següent, del 2011– no podia assumir en el pressupost inicial la despesa ja compromesa per acords presos en exercicis anteriors. És a dir que era més alta la despesa compromesa que el pressupost inicial del capítol VI quan es va aprovar en el seu dia.

Els compromisos de despesa amb càrrec a exercicis futurs han passat de 25.543 milions d'euros, que aportaven un 61 per cent de càrrega al deute financer en l'exercici 2006, a 79.502 milions d'euros en el 2010, amb un 45 per cent de càrrega al deute financer. Els pagaments totals a realitzar a 31 del XII del 2010, vinculats a infraestructures, equipaments públics finançats amb sistemes alternatius s'han incrementat en un 22,10 per cent respecte a l'any 2009. Hi ha operacions de concessions per a la construcció i explotació de carreteres i equipaments a pagar fins a l'any 2041; drets de superfície per pagar la construcció de comissaries, jutjats i centres penitenciaris fins a l'any 2042, i equipaments escolars fins a l'any 2037.

Les dades del balanç de l'Administració general, i altres entitats del perímetre administratiu presenten deficiències en l'àrea d'immobilitzat material i de patrimoni. El sector públic administratiu ha de millorar els inventaris, adequant-los i actualitzant-los, de forma que coincideixin amb els registres comptables.

La memòria que acompanya els comptes anuals hauria d'incloure informació detallada sobre aquests comptes, així com de l'estat de realització dels projectes amb finançament afectat, dels recursos i litigis pendents de les operacions amb derivats financers i d'altres dades que creiem que no hi són i que haurien de ser-hi. La intervenció hauria de presentar una memòria específica per al CatSalut, l'ICS i l'ICASS.

I voldria concloure la meua intervenció manifestant que aquest síndic és conscient que cal per part de tothom, i especialment per a nosaltres, per la sindicatura, fer un esforç per poder presentar l'informe definitiu del compte general en un termini més curt i proper a l'exercici fiscalitzat. En l'informe del compte general del 2010, la sindicatura no ha pogut rebaixar molt aquest termini, atès que el canvi de formats i sistemes de treball han obligat a esmerçar molts més recursos, fent més difícil la reducció en el temps.

També, cal dir que la plantilla real de la Sindicatura de Comptes s'ha reduït en els darrers tres anys en deu persones, tècnics que no s'han pogut substituir, ateses les restriccions pressupostàries del moment. Tot i així, el següent informe corresponent a l'exercici 2011 s'han ajustat més els recursos i els terminis i de ben segur que es podrà reduir i presentar d'una manera més propera en aquest Parlament.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic major. A continuació, per fixar la seva posició en nom dels grups, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair al senyor síndic major per la presentació del Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'exercici 2010, que avui portem a debat aquí al Parlament. Gràcies, també, als síndics que estan presents avui aquí i als serveis tècnics que hi han treballat. Des d'Esquerra Republicana de Catalunya valorem molt la feina que fa la Sindicatura de Comptes. Ara més que mai la ciutadania demana transparència. Volem saber com, de quina manera es destinen els recursos públics i els impostos que paguem totes i tots. El que fins i tot voldríem és que la Sindicatura de Comptes pogués anar més enllà de l'emissió d'informes, conclusions, observacions i recomanacions. En tot cas, el fet de publicar i de debatre aquí aquest informe, va en la línia d'aconseguir màxima transparència, millorable, és clar que sí, i així ho hauréu d'intentar.

Bé. No ens equivoquem gens si diem que del 2010 cap aquí ha plogut molt. El 2010 va ser un any complicat, ja en ple dins la crisi econòmica, una crisi que ja es manifestava dos anys abans, amb tot el que comporta: caiguda dràstica d'ingressos, necessitat d'augmentar la despesa social, és a dir, destinar més fons públics per a aquells a qui la crisi els aboca a una situació molt difícil.

Nosaltres hi afegiríem una cosa: en realitat, més que ploure, el que ha fet és ploure sobre mullat. I ho diem en el sentit que sempre s'ha dit, que vol dir que rep qui menys li tocava rebre: les famílies treballadores que no arriben a final de mes; els petits empresaris o botiguers que s'ho juguen tot al negoci familiar i que han de tancar persiana; les persones amb necessitats especials, que ens hem promès una vegada i una altra que, com a societat avançada, havíem de protegir; el jovent, que, en lloc de veure sortir l'arc de Sant Martí el que veuen és que han de marxar veient que aquí s'inundarà el seu futur.

I tot això mentre en altres indrets..., o, millor dit, per a altres el que han plogut són diners. Diners a dojo per rescatar un sistema bancari espanyol que ens havien dit que era «el millor del món», amb l'excusa que així tornaria a fluir el crèdit per reactivar l'economia. Això és cinisme. Per a altres tampoc ha anat tant malament, aquella aigua estancada plena de diners bruts... S'han pogut drenar per un mòdic preu i sense preguntes han permès netejar la cara d'alguns, tot i que, per nosaltres, mantenen les mans ben brutes.

Mentre, els governs espanyols, d'esquerres i dretes, han estat i estan desconcertats. L'única cosa que mantenen és, com si fos una constant universal, el dèficit fiscal i el mal finançament de Catalunya. Alguns amb promeses, boniques promeses, que són un engany, i que mai s'han complert ni es compliran. I ho diem amb tot el convenciment del món: no es compliran mai, mani qui mani a Madrid. Per un sol motiu: és que no en tenen cap intenció. Els pot més el rèdit polític de la catalanofòbia que pensar en aquella administració, com la catalana, que és la que destina recursos a salut, a educació, a serveis socials, pilars bàsics de l'estat del benestar. Això és un estat? Així es protegeixen les ciutadanes i ciutadans en anys complicats?

El finançament de Catalunya ha estat i és un escàndol. I aquest compte general ho posa de manifest. Si anem a veure què ens mostren les dades del compte general i les conclusions, veiem que, sense entrar en aspectes tècnics, que ha explicat molt bé el síndic major, veiem el següent: l'estabilitat pressupostària és un indicador clau per exercir l'autogovern. Les necessitats de finançament del 2010 van ser de 8.352 milions d'euros, que suposen un dèficit del 4,22 per cent del PIB català. Això indica que es va sobrepassar en un 1,83 per cent l'objectiu d'estabilitat pressupostària marcat. Aquesta estabilitat pressupostària ens obliga a demanar permís a l'Estat per a tot: autorització per concertar operacions de crèdit i permetre deute. Doncs bé, amb l'aprovació de noves lleis d'estabilitat, d'aleshores ençà, se'ns ha tallat tot, absolutament tot. Quin autogovern més fantàstic que tenim! Quines ganes de seguir demanant i que se'ns tanquin les portes quan nosaltres no hem tancat mai –mai!– la porta a res que volgués dir solidaritat amb les persones que viuen a altres territoris de l'Estat espanyol.

Mostra, també, aquest compte general, despeses traspassades d'un any a un altre per manca de pressupost, especialment en salut. El compte general mostra també que es va haver de recórrer a finançaments extrapressupostaris per poder fer front al desplegament de les competències traspassades, principalment Ciutat de la Justícia, amb el desplegament de tots els jutjats arreu del territori, desplegament de Mossos d'Esquadra, i a través de l'ICF Equipaments, el que principalment s'ha finançat són equipaments en el Departament d'Educació.

La Generalitat de Catalunya va assumir les queixes, les demandes del sector educatiu, dels pares i els alumnes perquè aquests deixessin d'estar en barracons i va entomar, també, l'augment de població durant els últims anys. En definitiva, es va donar resposta al que es necessitava.

Cal dir que aquests finançaments són extrapressupostaris, perquè en cap moment s'ha donat el finançament adequat perquè es pogués fer el desplegament de les competències com calia. Aquest finançament surt molt car per a la Generalitat de Catalunya, d'aquí el vot particular d'un síndic, però ha sigut l'opció per donar resposta a aquests ciutadans.

Quan entrem a la crisi el que ens hauria agradat a totes és que la Generalitat de Catalunya no estigués endeudada, però, és clar, perquè això passés s'hauria d'haver donat alguna d'aquestes dues coses: o bé que s'hagués finançat per part de l'Estat espanyol d'una manera adequada la Generalitat de Catalunya per fer front a aquestes demandes i a les competències que té, o bé que no s'hagués fet res per respondre aquestes demandes dels ciutadans. Si no fem res per respondre els sectors productius de la nostra economia o de les entitats locals durant aquests anys... Està claríssim que l'impacte negatiu de la falta de creixement ens afecta molt més que a altres territoris de l'Estat espanyol. El model de finançament actual, que ens podria permetre en èpoques de creixement poder aprofitar aquest creixement per desenvolupar productivament en el nostre territori, en èpoques de crisi el que fa és que ens ofega. S'hauria

d'encetar aquesta revisió del model de finançament ara al 2013, però nosaltres ja no hi creiem, eh?, que el Govern cada cop més centralista de Madrid permeti millorar la situació de vida de les persones; en tenim moltes experiències.

Fa molta gràcia veure les intervencions de l'any passat, aquí en aquest hemicicle, quan es debatia el compte general del 2009 aquí al Parlament, quan diferents grups, d'un lloc i de l'altre, de dreta i d'esquerra, mostren també que teníem un problema de finançament de Catalunya per part de l'Estat espanyol, que és qui disposa dels nostres recursos. Tot just fa un any d'aquell debat, que va ser també a principis de juny, i la proposta de diferents grups a aquest problema era un pacte fiscal. Fa gràcia, doncs, com deia, que en un any el poble de Catalunya ha estat capaç de mostrar als grups d'aquest Parlament que no creu en pactes fiscals amb Espanya. No n'ha complert ni un en tota la seva història; ens ha sotmès sempre a les seves deslleialtats, a la Generalitat de Catalunya, al Parlament de Catalunya, al poble de Catalunya, parli el que parli i hagi nascut on hagi nascut: manca d'inversions, disposició addicional tercera, Llei de dependència... La llista potser no l'acabariem.

Per aquest motiu ens costa moltíssim entendre per què no hi ha una unanimitat en aquesta cambra per defensar les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya. No entenem que vulguin ser còmplices d'aquesta asfíxia premeditada. Només donarem unes xifres –una xifra–: 16.500 milions d'euros. Saben què representa això per a les persones treballadores, autònomes, jubilades, estudiants, per a les empreses, per a tot el territori? Representa una brutalitat i una injustícia; representa no donar resposta a la pancarta que hi ha clavada a la residència d'avis on treballava abans, que diu: «Nosaltres no salvem bancs, cuidem persones»; representa donar l'esquena a totes aquelles persones de qui esperem... –perdó, eh?–, totes aquelles persones que volen viure a Catalunya, treballar a Catalunya, formar famílies a Catalunya, fer amistats a Catalunya, viure els seus últims anys amb dignitat a Catalunya.

És evident que un altre cop el poble va per davant dels posicionaments polítics, és evident, i així ho mostra en reiterades ocasions, que ja no confiem en l'Estat espanyol. Però, bé, amb el convenciment que necessitem un estat per poder tenir eines per solucionar els problemes reals de les persones, hem emprès un camí que no deixarem i que encara esperem que tothom s'hi sumi.

Aquells que sempre hem demanat justícia social no podem girar l'esquena a la llibertat nacional, perquè és la màxima garantia o la primera garantia que podem arribar a tenir una societat més justa, que construïm amb i per a tothom. Per aquest motiu, amb les xifres que tenim d'aquest compte general, que mostra que al 2010 no s'ha pogut complir amb l'objectiu de dèficit i que ha augmentat el deute de la Generalitat, amb les xifres que ja coneixem dels anys posteriors, que tampoc s'ha pogut complir amb l'objectiu de dèficit, amb desviaments encara superiors i encara un augment de deute més gran, veiem que es fa evident que no és un tema d'un govern o d'un altre, és un problema sistèmic de la relació de Catalunya amb

Espanya. Per sort, hem deixat de frivoltzar amb pactes fiscals que són impossibles. Deixem de frivoltzar també, si us plau, que podem canviar la relació política i econòmica amb Espanya, d'esquerres o de dretes. Més que no ho ha intentat Catalunya no ho ha intentat mai ningú, i ara n'estem farts.

Mentre aquí estem patint uns ajustaments, que recordem que són totalment injustos per a la nostra població, si encara haguessin estat a canvi que les persones d'altres llocs visquessin millor, doncs, ho podríem acceptar, però ni això, eh?, ni això. A sobre, hem d'aguantar les amenaces i les impertinències dels governs espanyols, i especialment de qui encapçala ara el Ministeri d'Hisenda espanyol, aquell que disposa dels nostres recursos, i que amb somriure maliciós fa afirmacions que ofenen la justícia i la llibertat? Un dia li van dir que s'hauria d'empassar les seves «sonrisita». Des d'aquí esperem que així sigui, perquè les seves afirmacions són una falta de respecte cap al poble de Catalunya.

I no tenim por al deute, no tenim por d'aquest deute; sabem perfectament que podem fer front a aquest deute, que al 2010 era de 34.697 milions d'euros i al 2012 arriba ja als 50.489 milions d'euros. Només ens falta comparar aquesta xifra amb la xifra que he dit abans, 16.500 milions d'euros. En dos anys, el deute ha crescut menys que l'espòli fiscal d'un any al que ens sotmeten els governs d'Espanya des de sempre, amb diferents pactes fiscals sempre incomplets.

Anunciem el nostre vot favorable a l'Informe 1/2013 i esperem poder treballar en un futur perquè la feina de la Sindicatura de Comptes esdevingui molt més vinculant pel que fa a les recomanacions i molt més àgil. Voldria dir que tenim una administració més simplificada i més transparent.

Moltes gràcies, i salut.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, senyora vicepresidenta, honorables consellers i conselleres, diputades, diputats, i saludar els membres de la Sindicatura de Comptes. La liquidació dels pressupostos de la Generalitat, des de l'any 2008 fins avui han estat, aquestes liquidacions, marcades pel canvi de cicle econòmic i per la crisi econòmica, una crisi profunda que ha provocat i està provocant gravíssims problemes, no només a l'Administració, no només al Govern, sinó a la nostra societat. I és en aquest context que cal situar la liquidació del pressupost de l'any 2010, que, a més a més, explica les polítiques del Govern d'aquest any, el darrer Govern, la darrera anualitat del Govern catalanista i d'esquerres.

Utilitzant les dades aportades per la Generalitat de Catalunya, per la intervenció, i la xifra fixada per la Intervenció General de l'Administració de l'Estat, po-

dem afirmar –són les xifres que hi han– que l'augment del dèficit, per sobre dels objectius fixats per la mateixa intervenció –i fixats també per Europa l'any 2010, que, recordem, era del 2,40 per cent, és a dir, 4.697 milions d'euros– són atribuïbles, des del nostre punt de vista, des del diputat que els parla, són atribuïbles a una extraordinària caiguda dels ingressos, sobretot dels ingressos que gestiona directament el Govern de la Generalitat de Catalunya. No es pot atribuir aquest increment del dèficit, com després explicaré, des del nostre punt de vista, al desgavell, mot que tant li agrada utilitzar a la dreta d'aquest Parlament, sigui quina sigui la seva adscripció nacional, o a l'augment desproporcionat de la despesa, que aquest també ha estat un dels recursos que s'ha utilitzat, entre altres coses perquè si comparem, en termes homogenis, la despesa de l'any 2009 i la despesa de l'any 2010, aquesta va quedar congelada. Els parlava de la caiguda d'ingressos, en termes homogenis, de l'any 2009 al 2010, i no és una xifra menor, són 2.812 milions d'euros d'una anualitat a l'altra. És a dir, el 77 per cent del dèficit, o de l'augment de dèficit, aquest 1,82 per cent per damunt del que estava autoritzat, aquest 77 per cent es pot explicar o s'explica per la caiguda d'ingressos.

També els voldria fer notar, com suposo que no ha passat desapercebut a cap de vostès, que els pressupostos es comencen a preparar l'any 2009, es discuteixen a finals del 2009, s'executen el 2010, es liquiden el 2011. Però és que la mateixa Administració General de l'Estat, la Intervenció General de l'Estat, aproximadament una mica abans de l'estiu del 2011, canvia els criteris a l'hora de considerar algunes de les xifres de dèficit, i aquesta consideració, també, aquesta diferència de criteri respecte a les partides que han de comptabilitzar com a dèficit, significa que ens hem d'imputar com a major dèficit una xifra al voltant de 745 milions d'euros, que és aquest canvi de criteri respecte a com s'havien preparat els pressupostos a final del 2010. És a dir, entre la caiguda d'ingressos i aquesta diferència respecte a com avaluar el dèficit, estem explicant, pràcticament al cent per cent, aquest desviament respecte a l'objectiu que estava aprovat de dèficit, del 2,4 per cent al 4,22.

El Govern catalanista i d'esquerres, des del seu inici, des de l'any 2004 fins al 2010, sobretot si analitzem els períodes del 2004 al 2009, jo crec que podem concloure que és un govern que treballa per tal de complir els objectius de dèficit i, sobretot, treballa per aconseguir arranjar els desequilibris pressupostaris que hi havien en els comptes públics de Catalunya. No em remuneraré al 2003 i com el conseller Castells, o el Govern, es va trobar els pressupostos. També hi havia dèficit, eh? –també hi havia dèficit–, amb una diferència, que l'any 2003-2004, en períodes expansius, l'economia del nostre país creixia a uns nivells del 3 per cent anual, i que és a partir de l'any..., sobretot a partir de l'any 2010, que és el segon any, allò, de la recessió econòmica al país, és continuada, només vam créixer un 0,1 per cent. O sigui, quan l'economia creix a ritmes del 3 per cent, els ingressos públics també augmenten, per tant, el dèficit aquí sí que es pot atribuir a una despesa expansiva i desproporcionada, des del meu punt de vista. I quan l'economia entra en recessió –tots ho

sabem, ho va experimentar i ho va patir en les seves carns el Govern del president Montilla i ara ho està patint el Govern del president Mas– el primer que cauen són els ingressos. I moltes vegades, per molt que es congelin o es redueixin les despeses, la tasca de reducció del dèficit és realment complexa o, senzillament, impossible; com va passar l'any 2010 i com estem veient que des de l'any 2011 està passant amb el Govern de Convergència i Unió.

Tindrem temps d'analitzar el compte general del 2011, que esperem, com ens ha indicat el síndic major, doncs, que el podrem discutir amb una aproximació temporal més ràpida respecte a la seva liquidació al debat parlamentari. De fet, el primer dels dos únics pressupostos que el Govern de Convergència i Unió ha presentat en aquests darrers tres anys de governs successius –dic, de passada, ara hauria de presentar-nos el tercer i no estar preparant el quart, no?–, doncs, ja preveia, aquest primer pressupost, un dèficit que es desviava també de l'objectiu de dèficit, tal com hem pogut veure, pràcticament al cent per cent, no?

Si el dèficit del 2010 fos proporcionat o fos, allò, induït per aquest desgavell de la despesa del Govern d'esquerres, les retallades que s'han produït al llarg de tot aquest període no serien tan doloroses. No hauríem posat el nostre estat del benestar en risc, tocant el moll de l'os, com diu el president de la Generalitat, el molt honorable Artur Mas. És a dir, n'hauríem tingut prou amb retallar les suposades despeses supèrflues. I tots comprovem que això no és així, que el que s'està produint és, realment, una situació molt complicada, molt complexa, que afecta l'estat del benestar en el nostre país.

Els ho torno a repetir, no?: a partir de la caiguda d'ingressos que s'inicia amb l'inici de la crisi, any 2007-2008... També voldria recordar-li que, a diferència d'altres governs, també del Govern de l'Estat, va ser el Govern de la Generalitat, el president Montilla, el primer..., jo crec que va ser el primer polític en aquest país, a l'Estat espanyol, que va declinar la paraula «crisi econòmica», i hem de començar-la a abordar. Doncs bé, malgrat aquesta caiguda d'ingressos, el Govern de la Generalitat va complir estrictament els objectius d'estabilitat pressupostària fins l'any 2009, i a la vegada vam fer una altra cosa, no vam deixar que s'ensorressin els fonaments bàsics de l'estat del benestar.

Quan discutíem el compte general del 2009, aquesta reflexió ja els la feia, en nom del meu grup parlamentari: des de l'inici de la crisi fins a mitjans de l'any 2010, a Europa la recepta de la immensa majoria de les grans institucions econòmiques internacionals del G-20, inclosa Alemanya, amb el president Obama al capdavant, per evitar la recessió ens donaven una sèrie de receptes que són les que aplicava el Govern de Catalunya, que era intentar intervenir directament en els pressupostos públics i, si era necessari, en el sistema financer, i aplicar estímuls fiscals per contribuir al manteniment de l'activitat econòmica i esmortir l'augment de l'atur. Exactament el que han fet els Estats Units, que es troben, des del meu punt de vista, en una situació millor que els països de la Unió Europea, que a partir del 2009 es desmarquen d'aquesta política i opten per polítiques d'austeritat extrema, retallades

en la inversió i en la despesa pública sense prioritzar ni fixar criteris.

També han parlat de l'endeutament, en aquest informe, i en el debat polític, tot sovint, parlem de l'endeutament. Doncs, miri, l'endeutament, al tancament de l'exercici 2010 a Catalunya era d'uns nivells perfectament assumibles tant en termes comparatius, respecte al producte interior brut, amb altres comunitats autònomes, però sobretot amb altres regions europees similars a Catalunya. Els dèficits o els nivells de dèficit de Catalunya eren similars a lands alemanys, comparativament, en l'aportació que fem al PIB dels nostres estats respectius, o fins i tot de Califòrnia als Estats Units. A alguns lands i a Califòrnia el dèficit era superior al de Catalunya. És veritat que era un endeutament que creix acceleradament des de l'any 2008, que té la seva explicació a causa dels increments del dèficit que la crisi generava i genera, però que, ateses les condicions de finançament en els mercats exteriors de què gaudia l'Estat espanyol i la mateixa Generalitat de Catalunya —els vull recordar que els mercats no estaven tancats com els tenim ara i que van començar-se a tancar, sobretot per a Catalunya, a meitat del 2009—, era perfectament assumible.

Els instruments de finançament a futur i els nivells d'endeutament no són cap novetat ni cap innovació del Govern d'esquerres; han estat practicats profusament pels governs de Catalunya, d'un signe i de l'altre. Recordar-los també que les obres o les inversions que han ocasionat un major volum d'endeutament són obres planificades, decidides per governs anteriors i continuades pel Govern d'esquerres, eh? Una continuïtat institucional i que, a més a més, van haver de ser corregides perquè o bé estaven infravalorades o, senzillament, s'havien planificat amb dotacions inferiors a les necessitats del país. O és que algú aquí, algun diputat o diputada, no està d'acord, per exemple, que s'hagués afrontat l'eix Diagonal o el desdoblament de l'eix Transversal? Per posar-los dues obres, eh? O la línia 9 del metro, o la Ciutat de la Justícia, o el canal Segarra-Garrigues.

Per anar acabant, deixi'm defensar, com han pogut apreciar amb la meua intervenció, la gestió, la política dels governs catalanistes i d'esquerres, les polítiques econòmiques que s'han portat a terme, les seves polítiques fiscals, també. Quan comença a impactar sobre la recaptació en els ingressos, el Govern pren una decisió valenta, que és l'increment del tipus marginal de l'IRPF, que no afecta el conjunt de la població, els catalans i les catalanes, eh? O és que en aquest país hi ha molta gent que guanyi més de 150.000 euros o 300.000 euros? Oi que no? Doncs, afecta aquestes persones, que han de fer una contribució superior en aquests moments.

Escolti, són moments complicats i complexos. Ho és, sens dubte, per a l'actual Govern, però encara ho és més per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. En aquests trenta segons que em queden per acabar la intervenció, vull interpellar directament els diputats de la majoria, de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Govern, per dir-los que és hora de governar, que és hora de prioritzar, que és hora que

presentin els pressupostos, que és hora que tothom doni la cara i es pugui fer un debat polític sobre les prioritats, en uns moments de dificultats, complexos, i de dificultats per a tothom, per al Govern, per al conjunt de diputats i diputades, que haurem d'expressar les nostres prioritats, però, sens dubte, dificultats per a la immensa majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor síndic major, senyor Amat, senyores i senyors síndics, jo els agraeixo moltíssim no només la tasca feta per presentar aquest Informe 1/2013 del Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'exercici 2010, sinó la tasca general de la Sindicatura. Com que ja fa uns anys que sóc a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, la conec bé i la trobo fonamental, i el meu grup ho troba fonamental per al bon funcionament de la tasca política d'aquest Parlament. Més encara, la fiscalització de comptes com el general de la Generalitat de Catalunya.

Estem parlant d'un compte de l'any 2010, de totes maneres. Llavors, aquestes recomanacions que el senyor síndic ens ha recordat, que podem llegir, es refereixen a les recomanacions que es farien a qui manava llavors, que era el Govern tripartit. Jo espero que d'aquí a poc veurem les del 2011 i les del 2012, i les del 2013 quan acabi. Segurament, haurem d'esperar fins al 2014, de totes maneres, per veure si, finalment, el nou Govern, de Convergència i Unió, suportat per Esquerra, fa cas i incorpora unes recomanacions que any rere any es van repetint —any rere any es van repetint. Inclús hi ha un vot popular d'un dels síndics que any rere any també es va repetint. Bé, si creiem en la Sindicatura de Comptes perquè és un organisme creat per aquest Parlament, potser hauríem de fer una mica més de cas al que ens diuen, o dir-los que deixin de dir-nos aquestes coses perquè no ens agraden.

Siguem una mica seriosos. Jo em pregunto què treu aquest Parlament de la discussió que estem tenint i fent avui sobre aquest compte del 2010, què en treuen els ciutadans. L'entrada que he fet, diguem-ne, alabant la tasca de la Sindicatura de Comptes és perquè no es malinterpreti cap paraula meua a partir d'ara. Deia que en traïem d'una discussió d'un informe del 2010 sobre els comptes de la Generalitat de Catalunya? És cert, i ara hem sentit el síndic major, que està fet des de fa sis mesos, al gener. Això també és una cosa nostra, que la sindicatura potser podríem haver-lo passat abans, si ja estava fet del gener, i no deixar-ho per al juny. Ho hauríem tingut abans. No importa ara.

De què serveix un informe presentat dos anys i mig després de finalitzar un exercici, un temps, diguem-ne,

en el qual ha donat temps, fins i tot, que hi hagi una legislatura pel mig? O sigui, en dos anys i mig poden passar moltes coses. De fet, fins i tot una legislatura. Les responsabilitats polítiques queden molt diluïdes en el temps. En aquesta cambra, doncs, ho podem veure. Les cares canvien, en dos anys i mig, eh? Si ens fixem en les que hi havia el 2010, encara més. Doncs, les responsabilitats polítiques en el temps queden ben diluïdes i la tasca parlamentària de control al Govern totalment minvada. M'han sentit ja bastantes vegades que el paper de l'oposició... No parlo d'oposició, parlo de control al Govern, perquè entenc que Catalunya, la Generalitat necessita dels dos components. Oposició, doncs, no; si el Govern fa una cosa bona, per què ens hi hem d'oposar? De fet, i ara ho mostrarem i ho veurem, segurament, la tendència del creixement del deute públic i del dèficit de Catalunya ha baixat, de la Generalitat. Bé, això ho hem d'alabar.

Els mecanismes de control del Govern són absolutament, pensem, insuficients, perquè, i si fem la comparació de la quantitat de legislació que fa aquesta cambra, tots ho sabem, per regular i controlar les activitats dels ciutadans, amb la que fem per regular i controlar el Govern? Quantes lleis surten? Ara hi ha en marxa una llei de transparència i aquí es parla de transparència, però quantes en surten per controlar directament el ciutadà en un tipus d'activitat, un altre tipus d'activitat, una cosa que s'han inventat, una altra que...? Ja els posem un control. Medi ambient, control. Seguretat, control. Territori, control; etcètera. I al Govern? La despesa pública..., tenim uns organismes, fan la seva feina, però, i quan l'analitzem? Dos anys i mig després.

Deia que això no és un discurs en absolut teòric. Això és una constatació de fets i de resultats. No és gens còmode per a ningú haver de decidir fer-ho sota un ull que sempre el veu. Aquí ja s'ha citat alguna vegada el Gran Hermano, eh? Bé, doncs, no és còmode que jo he de decidir i algú m'està mirant a veure com decideixo. Això no ens agrada ni en la vida pública, ni en la privada, ni enlloc. Ara bé, quan els diners no són d'un, si es vol un dedicar a manegar-los, ho ha d'acceptar i, per tant, ha d'acceptar el control, des del president de la Generalitat fins a l'últim regidor de l'últim poble, sigui la decisió de 20.000 milions d'euros o sigui de vint euros. En aquest sentit, aquí també jo crec que els mateixos parlamentaris ens estem adonant d'això i n'estem sent conscients i estem prenent mesures per a nosaltres. Doncs, evidentment, a tota l'Administració pública s'ha de fer, això.

De fet, és el que estem exigint darrerament a les entitats financeres: «Senyors, què fan vostès amb els meus diners? Perquè són meus, no són seus. Jo els els deixo allà i vostès em diuen que em donaran una cosa.» Doncs, d'una institució on no posem els diners lliurement, sinó que ens obliguen, ens imposen els impostos de donar-los-hi, n'hem de donar compte, no hem de tenir cap por i, qui ho faci, doncs, ha de saber que això és així.

Moltes vegades he sentit en aquests dos anys i mig que fa que sóc en aquesta cambra les paraules «dèficit democràtic». Fan gràcia perquè serveixen per a moltes coses i les he sentit, efectivament, per referir-se a mol-

tes coses i, a més, a molts grups parlamentaris, i resulta que tots aquests grups parlamentaris, doncs, han tingut responsabilitat de govern. Doncs, jo he de dir que tot dèficit democràtic, i que ningú en tingui cap dubte, s'acaba traduint en un dèficit financer. O sigui que si ara tenim un dèficit financer és perquè hi ha hagut un dèficit democràtic, probablement de control. És molt senzill fer un govern de conveniència o de no conveniència, vaja, formar govern i no deixar els altres que mirin on van els diners; doncs, és molt fàcil quan no deixem que els altres mirin on van els diners, com els administrem, que en gastem de més.

Hem sentit ara dues intervencions de dos grups parlamentaris, a mi m'han semblat excuses —excuses—, unes d'un caire, unes altres d'un altre; unes traient la pilota cap a l'Estat espanyol, el dèficit fiscal, i els altres, doncs, cap al cicle econòmic, eh?, al final un no és culpable de res. És culpable si no es dedica a la política, si es dedica a la política té responsabilitat política i ens podem quedar sense escó però res més, amb els diners fem el que volem; en canvi, l'empresa privada és una altra història: tu fas una cosa malament, ah!, tot el pes de les lleis que fem.

Doncs, deia, fins ara he sentit excuses dels dos grups que han vingut ara, i, a més, no he sentit parlar, doncs, d'un informe que és igual de gruix que el de la sindicatura, però que el tenim des de fa dos anys, que és un informe de l'empresa Deloitte, encarregat pel Govern de la Generalitat i que tenim des de fa dos anys. Potser per això, doncs, han parlat de coses que no tocava, em sembla, els grups dos anteriors, perquè ja ens van dir els senyors de Deloitte el que havia passat fiscalment parlant a la Generalitat el 2010. Ens ho van dir em sembla que era el setembre-octubre de 2011.

No sé fins a quin punt Convergència i Unió ha fet cas de les darreres pàgines que hi ha aquí, on posa «recomanacions generals», a l'informe Deloitte; però les primeres pàgines, on posa «recomanacions generals», de l'informe de la sindicatura vénen a dir el mateix. Si han sigut aplicats i..., a Convergència i Unió, i han estat fent el que els deia Deloitte, doncs, aniran pel bon camí que recomana la Sindicatura de Comptes per al 2010, final de 2010; és a dir, el que s'hauria d'haver fet llavors. I el síndic ens ha explicat els temes, eh?, o sigui, la consolidació fiscal. A mi m'ha sabut greu sentir al síndic que encara la llei no permet la consolidació fiscal totalment. Això és una cosa nostra. Aquest matí, gent queixant-se que aquí no es legisla. Bé. Per què no fem una llei sobre això? També és culpa de Madrid que no ens deixa fer...? O, no ho sé, algú després, si de cas, en un altre torn que m'ho expliqui..., però tinguem tots els números.

Una altra cosa de què parlava el síndic: l'estabilitat pressupostària. Algú pot..., també ho he sentit..., bé, segueix creixent el dèficit, a veure... —a veure—, i Convergència va votar —va votar-la— la Llei d'estabilitat pressupostària i es va autoimposar complir això. Jo he fet, doncs, un gràfic que es correspon a la pàgina 93, de les més interessants d'aquest informe, i hi ha el dèficit anual i el deute. Els dos creixen, moltíssim, fins a tal punt que fins al 2010, que és aquest any, no és que creixi el dèficit, és que s'accelera. Vull dir, el creixe-

ment és cada any el percentatge més gran i el deute igual. Clar, quan un cotxe l'acceleres indefinidament... Bé. Jo he de dir que a mi m'ha passat, perquè quan era jove i en una mica esbojarrat, doncs, amb el cotxe de la mare, doncs, vaig decidir pitjar... –pitjar, pitjar–, un R5, i què va passar? Veus un fum blanc, eh?, pel mirall, es fon el motor..., quan un accelera... –clar, la «bronca» va ser monumental, doncs–, quan un accelera indefinidament al final es fon la cosa.

En aquest quadre –jo no és que vulgui tirar flors a Convergència, però–, sembla –sembla– que s'ha desaccelerat, el terme és «desaccelerat», segueix creixent, eh?, tot, però s'ha desaccelerat el creixement del deute, el dèficit va baixant... Clar, vam arribar a 8.500 milions el 2010. Aquí jo tinc dades 2012, 3.800..., 7.000, 3.000..., bé, a veure si ara ens posem d'acord amb el repartiment del dèficit d'Espanya i tal. Bé. I anem baixant tots el dèficit fins a equilibrar el pressupost, no podem, això no pot anar creixent. És fàcil escurçar amb números totes les coses. Jo he sentit fa una estona, doncs, justificar que..., en fi, clar, la disminució d'ingressos, doncs, es compensa amb una despesa que és dèficit, perquè no tenim diners. Bé. Si no analitza els números, tampoc el dèficit compensarà la disminució d'ingressos en aquest moment, no han baixat els ingressos tant com ha crescut el dèficit. Vull dir, això no es pot fer, no és lícit. Aquí s'ha gastat de més –s'ha gastat de més– i ara, doncs, s'ha de tornar. O sigui que la gestió és independent fins a cert punt, tant del cicle econòmic com de les relacions amb altres governs, siguin d'altres comunitats o sigui l'espanyol o sigui l'europeu. No ens podem excusar. És més, mentre més ens excusem, pitjor anirem. Entenc que s'ha de seguir parlant amb el Govern d'Espanya perquè Catalunya no surt sola, no sortirà sola, necessitem diners, no podem menysprear qualsevol oferta i dir: «No, no...–no–, si no arribem a tal punt, res.» Escolti'm, agafem el que tenim.

Pressupostos: «No els fem si no tenim el 2 per cent, ens autoritzen un 2 per cent de dèficit.» Fem el pressupost, ja, després..., Espanya ha fet un pressupost abans de tenir una autorització de dèficit d'Europa, l'ha fet; després, allò s'arregla, és el que passa. S'ha notat que demano pressupostos a Convergència i Unió, oi? Bé. Com que ara sí que ja em fan falta...

Deia..., una altra cosa que aquí es menciona: l'homogeneïtzació de dades. A veure, aquest és un tema sumament important, jo diria que, en primer lloc, per al Govern, però també per a la resta de grups parlamentaris si volem fer control. Si se'ns presenten els pressupostos en un format, la liquidació dels pressupostos en un altre, la Sindicatura de Comptes, doncs, no té en compte una part del pressupost de tal..., si no hi ha una homogeneïtzació de formats, no podem comparar, eh?, si no hi ha una homogeneïtzació de criteris, no podem comparar. Aquesta seria una cosa..., veig que es va treballant, la sindicatura ho demana, en aquest sentit, i és bo.

Posaré un exemple molt senzill, fa uns dies vaig veure que la despesa compromesa del Departament de Salut de la Generalitat, el març del 2013, eren 6.000 i escaig milions, el 75 per cent. Dic: «Home, què és això? Com

es pot gastar el 75 per cent del pressupost?» Vaig preguntar: «No, no..., és que aquest any s'ha fet..., és que a sanitat es gasta d'aquesta manera.» Dic: «Bé, mira, l'any passat eren 2.000, no em diguis que és...» Total, sembla que algú, alguna persona nova ha introduït un criteri –no sé a quin nivell està aquesta persona– i el criteri d'imputació fa que hi hagi un desfasament de 4.000 milions d'euros. Si és que és..., és una barbaritat. Bé. N'és un exemple només.

Gràcies, per aquesta tasca que els senyors de la Sindicatura de Comptes ens recorden que això no es pot fer així com així.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor David Companyon.

David Companyon i Costa

Bona tarda, presidenta. Conseller, consellera, síndic major, vull, en primer lloc, doncs, com han fet els companys i la companya Alba que m'ha precedit en la paraula, fer un reconeixement a l'equip de la Sindicatura de Comptes per la seva tasca, massa vegades feta amb pocs recursos i també massa vegades les seves recomanacions, malgrat ser moltes vegades aprovades per unanimitat, poc tingudes en compte a l'hora de la veritat.

Bé. De l'informe del síndic, diríem, em quedaria amb la part més rellevant, que és que els estats comptables de la Generalitat de Catalunya han estat presentats conforme al principi de legalitat. I dir-los que avui debatam sobre el tancament dels comptes del pressupost de l'Administració de la Generalitat del 2010 i ho fem aquí en el Parlament. Encara que aquests dies he tingut la sensació que a Catalunya hi havia un altre Parlament, diríem, el de debò, sense cap control democràtic, i que s'havia reunit a Sitges al voltant del Cercle d'Economia, on un seleccionat grup de diputats i de consellers eren alligonats, diríem, pel veritable poder sobre els propers passos en el camí de l'austericidi. I en pocs dies n'hem tingut dues mostres: la demanda del Banc d'Espanya de contractes per sota del salari mínim, i, de nou, els minitrebals oferts per aquest veritable lobby que és el CAREC.

En fi, el 2010 els grans doctors de les escoles de negoci pronosticaven el final d'una crisi que era dura, però curta, i per arreu veien brots verds; només calia fer unes reformes fiscals, laborals, abaixar més els impostos per reactivar l'economia..., vaja, la mateixa música que hem sentit aquests dies a Sitges. El 2010 s'encavalca no en una època de canvis, sinó dins d'un canvi d'època en el qual les diferents crisis financera, econòmica, social han anat confluint i estan devorant el futur de bona part de la joventut, de famílies senceres a l'atur, de desenes de milers de desnonaments i han abocat el 27 per cent de la població catalana al risc de l'exclusió social.

La crisi ja forma part d'un paisatge que està conformat per una estafa social de la classe dominant. Aquest 1 per cent que atresora el 60 per cent de la riquesa vol augmentar les seves taxes de benefici a costa de la gran majoria de la població, el 99 per cent.

Analitzar els comptes del 2010 vol dir analitzar també el que ha suposat per a Catalunya la crisi financera provocada per l'esclat de la bombolla immobiliària, la crisi econòmica que ha generat la destrucció de centenars de milers de llocs de treball i les polítiques del dogmatisme pressupostari del dèficit zero impulsades des del Fons Monetari Internacional, el Banc Central i la Comissió Europea; tots ells organismes, com el de Sitges, sense cap control democràtic; polítiques de les quals Convergència i Unió en parlava com les del cercle virtuós, es va proclamar l'alumne avantatjat donant lliçons fins i tot al mateix Rajoy; polítiques que han emprat la crisi per atacar sense descans els drets socials i laborals: devaluar els salaris com a forma de guanyar competitivitat i desmantellar les polítiques socials, que no deixen de ser un salari diferit o en espècie per a les classes populars; polítiques que enfonsen profundament les economies del sud d'Europa en incrementar fins a límits intolerables l'atur, reduir el consum i els ingressos fiscals, amb un cercle que no té res de virtuós, és un cercle viciós, és un cercle desastrosos en el qual encara som.

El 2010 va ser el primer any de plena aplicació del nou sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya, amb un increment d'ingressos a l'entorn dels 3.500 milions d'euros. Tal com explica la pàgina 35, del compte general, la davallada d'ingressos hauria estat el doble sense el nou model de finançament. L'efecte d'aquest nou finançament va permetre en una primera instància una millor resistència als efectes de la crisi. Tot i així, els seus efectes es van dissoldre per l'impacte de la crisi sobre els ingressos de l'Estat, sobre els ingressos propis de la Generalitat, com per exemple la reducció de l'impost de successions l'any 2010, en una operació mediàtica que Convergència, com a gran promesa electoral, va acabar rematant el 2011 amb l'eliminació total de l'esmentat impost. I que avui implica deixar d'ingressar 600 milions d'euros anuals, allò que ara en diríem 3 dècimes del dèficit. Per cert, quan el tornaran a implantar, l'impost de successions? Fins quan Esquerra Republicana permetrà que no s'implanti malgrat tenir el suport de la cambra i formar part dels seus acords de govern o d'estabilitat amb Convergència?

Bé. Tornem al compte. Els saldos pressupostaris que analitza el compte general corresponen a la diferència entre els ingressos públics no financers i la despesa pública no financera. Per tant, que el saldo sigui negatiu –dèficit– o positiu –superàvit– depèn de la relació entre els ingressos i les despeses; són les dues cares de la mateixa moneda.

El 2010 els impostos directes van caure un 28,5 per cent, al voltant de 2.500 milions d'euros, i els impostos indirectes, el 23,5, al voltant de 2.000 milions d'euros, i les taxes, el 18,5, 110 milions d'euros. Al nostre parer, el compte general reflecteix clarament que els dèficits pressupostaris han estat, en primer lloc, el fruit de la

crisi econòmica. De fet, el conjunt de les administracions públiques espanyoles abans de la crisi presentaven un superàvit pressupostari de l'1,9 del producte interior brut, i el deute públic era del 36,3 per cent.

Pel que fa a la Generalitat de Catalunya, fins a l'any 2007 es van liquidar els pressupostos amb un estalvi brut positiu, és a dir, els ingressos corrents superaven les despeses corrents. Però la greu crisi econòmica, com els deia, va deteriorar els comptes públics. Per una banda, va augmentar les necessitats de despesa: s'havia de fer front a l'augment dels subsidis, als ajuts al lloguer, garantir la renda mínima d'inserció, les beques menjador, la Llei de dependència... Així la despesa no financera de la Generalitat va passar a representar del 13 per cent del PIB l'any 2007 a prop del 15 per cent l'any 2010.

Molt sovint, massa sovint, els governs d'esquerra catalans han estat acusats de disbauxa envers les finances públiques, però una simple anàlisi de les dades desmenteix aquesta afirmació. La despesa pública ha passat del 39,2 del producte interior brut l'any 2007 al 43 per cent el 2010. És a dir, la despesa pública era 4,4 punts percentuals superiors a la despesa abans de la crisi. La mitjana de la despesa pública dels disset països de l'eurozona va passar del 46 a prop del 50, un augment de 3,4 punts. És a dir, hi ha una diferència entre els dos d'un punt. Malgrat tot, el sector públic, i per tant l'estat, diríem, del medietar català, seguia sent inferior al de la mitjana europea. Per tant, sembla que l'augment de la despesa pública que hi ha hagut a Catalunya no sembla que hagi tingut un comportament ni desaforat ni diferenciat de la mitjana europea.

Però no es pot dir el mateix del comportament dels ingressos públics, factor clau en l'augment del dèficit. En efecte, els ingressos públics, que abans de la crisi significaven el 41 per cent del PIB, van caure al llarg dels primers anys de la crisi, de forma que en el darrer trimestre del 2010 ja només representaven el 35 per cent del PIB, una baixada de sis punts percentuals, que contrasta absolutament amb la dinàmica de la resta d'economies europees, on la mitjana d'ingressos públics era idèntica el 2010 que el 2007; estaven al voltant del 45 per cent.

Com s'explica, doncs, aquesta diferència de deu punts entre els ingressos públics de la mitjana catalana i la mitjana europea? Doncs bé, segons la mateixa Agència Tributària o l'estudi de Comissions Obreres sobre el sistema tributari espanyol, en el període 2007-2010 el 61 per cent de la pèrdua de recaptació s'explica pels canvis normatius, és a dir, la redacció i supressió d'impostos, com l'IRPF, patrimoni, societats, successions i desgravacions de les rendes més altes, amb figures com les Sicav. Parlem d'una mitjana de 21.000 euros menys d'ingressos per a les administracions públiques l'any, 21.000 euros menys l'any.

A la crisi econòmica només li és atribuïble el 39 per cent de la caiguda dels ingressos públics. Per tant, les reduccions impositives han afectat greument el finançament de Catalunya. Una part de la insuficiència d'aquest finançament té la seva raó en la menor recaptació tributària, de què és coresponsable la mateixa

Convergència i Unió, ja que mai ha dubtat a donar suport a Madrid, tant al Govern del PP com al del Partit Socialista, quan s'ha tractat d'abaixar els impostos, malgrat que això significués menys ingressos per a Catalunya i, lògicament, menys despesa social.

Per entendre'ns, del pastís dels ingressos totals, a Catalunya li hauria de correspondre una porció més gran que aquella de què ara disposa. Amb això estem tots d'acord. Però el que passa, el que ha passat és que el pastís s'ha anat fent més petit, i la porció, lògicament, també s'ha anat fent més petita. I crec que és important subratllar això, subratllar aquest fet, perquè Convergència emfatitza molt el repartiment sobre el patís espanyol, la despesa i el dèficit, però mai se'n recorda, mai fa referència, a la grandària d'aquest pastís, i és la lògica conseqüència, aquest pastís més petit, d'aquella frase que va fer tan feliç el *think tank* de les escoles de negocis i els partits de la dreta econòmica, el Partit Popular i Convergència, frase que alhora va fer mundialment famosa Zapatero en proclamar que abaixar impostos era d'esquerres. I aquest va ser el Govern, el Govern del PSOE, que aplicà, seguint les directrius de la troica, per primera vegada retallades en la despesa social i obligà a una reducció dels salaris dels treballadors públics del 5 per cent, retallada que va acabar assumint el Govern d'entesa dins de les mesures de contenció de la despesa.

Cal preguntar-nos, però, i més des d'una visió d'esquerres, si és lícit intentar sortir de la crisi a costa dels drets socials i laborals sense tocar els interessos d'aquells que són alhora els causants i els principals beneficiaris d'aquesta mateixa crisi o sense haver fet una reforma fiscal sota el principi que qui més té més paga. A casa nostra és a l'inrevés: el 40 per cent dels treballadors paguen més impostos que els seus propis empresaris, i les petites i mitjanes empreses paguen molt més que les grans empreses. Existeix una excessiva, injusta i no argumentada dualitat del tracte fiscal que reben els ingressos provinents del treball i els que procedeixen del capital. El 90 per cent dels ingressos de l'IRPF provenen de les rendes del treball. Aquesta espiral a la baixa de la tributació del patrimoni, herències i el capital en general afavoreix principalment els grans patrimonis, herències i capitals, en mans, és clar, de les classes privilegiades, cosa que fa que la classe treballadora assalariada suporti una major pressió fiscal que la classe capitalista. Des del punt de vista funcional i atenent l'exposat anteriorment, es pot assumir que la classe treballadora assalariada suporta una major pressió fiscal que la classe capitalista, d'acord amb l'estructura del sistema fiscal. De cada deu euros que es recapten, vuit –vuit– provenen de les rendes del treball i d'impostos indirectes, i només un de cada deu es recapta dels beneficis del capital.

Tenim dèficit. És cert. Però és perquè els que més tenen no volen pagar impostos, i és perquè hi ha qui legisla perquè això sigui possible. I per mostra un botó. El 2010, la pressió fiscal de Catalunya va ser de nou punts per sota de la mitjana de l'eurozona. No només això. Inclús mantenint un injust model de finançament hauria significat una millora dels ingressos de la Generalitat de més de 7.000 milions d'euros. Òbviament,

una altra part dels ingressos necessaris podrien obtenir-se amb una política decidida de lluita contra el frau fiscal, que algunes estimacions situen en més de 16.000 milions d'euros a Catalunya, el 23 per cent del PIB, frau que, segons el Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda, el 70 per cent està realitzat per les grans fortunes i les grans empreses, frau que de perseguir-se faria innecessària qualsevol política de retallades socials.

El dèficit que analitza el compte general apareix al final del període del Govern d'esquerres per una doble realitat: un sistema de finançament clarament injust que té característiques d'espoli fiscal, i una deslleialtat permanent de l'Estat vers Catalunya, per un cantó, i per l'efecte de la davallada d'ingressos a causa de la crisi per un altre. No per l'efecte d'una despesa incontrolada, ja que, llevat d'excepcions, s'ajustava a les necessitats òbvies d'una societat avançada.

El 2010 és també el punt culminant de la política d'inversió en infraestructures i equipaments, que entre el 2003 i el 2010, els set anys dels governs d'esquerres, va superar en xifres absolutes la inversió dels vint-i-tres anys anteriors dels governs de Convergència. No hi ha millor dada per il·lustrar aquesta realitat que una anàlisi de la despesa pública social per habitant als governs conservadors de Convergència i als governs d'esquerres. Els governs d'esquerres del període 2003-2010 van basar la seva estratègia en la idea força del catalanisme, «Catalunya un sol poble», i és obligat recordar que en aquests anys es va afrontar amb un notable èxit una onada immigratòria d'un volum i d'una intensitat inèdits. Aquesta estratègia ha tingut un important benefici social i que explica en part que avui en dia la societat catalana encara mantingui un nivell de cohesió social malgrat les retallades. I per fer-ho possible han contribuït a aquest esforç l'acollida de nouvinguts, els més petits i els joves, a les escoles del país, o una inversió que ha permès la construcció i rehabilitació de dues escoles de mitjana per setmana, o la implantació de la sisena hora, o introduir els ordinadors a l'aula, o fer un sistema escolar que sigui una oportunitat de ser igual entre iguals; es van universalitzar els serveis públics de salut, es van obrir desenes de CAP, d'hospitals, es va duplicar la despesa sanitària...

En set anys de governs d'esquerres el deute de la Generalitat va créixer, és cert, a raó de 328 milions d'euros de mitjana mensual, i ho va fer per construir per primera vegada la Catalunya social basada en salut, educació, habitatge i serveis socials com a drets de ciutadania. Amb l'actual Govern el deute de la Generalitat ha crescut 540 milions d'euros mensuals. Però això sí: fent retallades socials i els atacs als drets de ciutadania.

És cert que en èpoques d'economia expansiva el Govern d'esquerres no va reduir substancialment la pobresa. Tenia raó Olof Palme quan va dir: «És impossible transformar sense confrontar-se als poders fàctics que s'hi oposen», uns poders que mai van considerar legítims els governs d'esquerres, uns poders que creuen tenir el dret natural de manar-nos, uns poders que van menystenir un president per ser d'origen treballa-

dor i immigrant. Bé, espero que les esquerres haguem après la lliçó.

Moltes gràcies. Presidenta...

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Miembros del Gobierno, diputadas, diputados, *síndic major*, miembros de la sindicatura, en primer lugar sumarme también al agradecimiento que han expresado las personas que me han precedido en la palabra por su trabajo, por la elaboración de este informe y por su presentación hoy aquí.

Creemos que es importante –que es importante– el informe, que, posiblemente, como usted mismo ha comentado, el retraso en las fechas, o la distancia entre la fecha en que se cierra el ejercicio a revisar y las fechas en las que estamos comentando el informe, pues le hace perder cierta eficacia. La ley más fundamental de un gobierno, como hemos dicho muchas veces, son los presupuestos, aunque parece que este año no está siendo así. Y una vez aprobados los presupuestos lo fundamental es controlar si realmente eso que se ha aprobado se ejecuta o no, porque si no estos presupuestos quedan en papel mojado. De aquí que creemos que habrá que hacer algún esfuerzo, seguro, por parte del Gobierno en dotar de mayores recursos a la sindicatura, también, para que ese lapsus de tiempo entre el cierre de un ejercicio y la posibilidad de hablar sobre la liquidación presupuestaria se reduzca.

En este sentido, en esta primera parte de la intervención me gustaría hablar del informe, porque aquí he visto, hemos visto, hemos oído, intervenciones que se alejaban bastante de lo que era el propósito del informe. Me gustaría empezar, por lo menos, hablando del informe; luego me referiré a otras intervenciones.

Y en este sentido, hablar de la utilidad del informe. Obviamente, la utilidad primera del informe queda cumplida con esta desviación que he comentado antes por el tiempo, queda cumplida en cuanto la cosa que se plantea es la utilidad de que unos expertos o un órgano experto revise las cuentas, y ponga negro sobre blanco cuál ha sido la actividad económico-financiera de la Generalitat durante un año, y nos indique con detalle cuál ha sido la liquidación, como hemos dicho antes, del presupuesto, y también haga aquellas recomendaciones, observaciones, importantes para mejorar el funcionamiento y mejorar esta actividad.

Esta utilidad fundamental, esta utilidad primigenia, creo que queda cubierta con el informe, pero luego habría una segunda utilidad que debería tener un informe que cuesta tanto realizar, que es el mejorar las cosas, el mejorar los modos de actuación, el mejorar la actividad de la Administración, el cambiar aquellas praxis que no son correctas en lo que se refiere al ámbito que el informe cubre. En este aspecto es en el que creemos que los informes de la sindicatura a lo largo

de la historia han tenido poca utilidad. Es decir, aquí se realiza un informe, se realizan análisis, ustedes hacen unas observaciones, hacen unas recomendaciones, pero la sensación que da es que estas observaciones y recomendaciones no son asumidas por la Administración de turno.

Para ello, bueno, hemos ido a observar el informe del 2009. Efectivamente, ha habido un cambio en la presentación, pero en aquel informe del cierre del 2009 había un apartado que se llamaba «seguimiento de las observaciones y recomendaciones de ejercicios anteriores», y había un resumen de las observaciones que se habían ido haciendo y del seguimiento de las mismas. Eran muchas, las observaciones, pero las más destacadas, y agrupadas por grupo: pues vimos que en el 2009 se hablaba de la consolidación de cuentas que se realiza de forma parcial y que no recoge toda la actividad económico-financiera de la Generalitat; que a la hora de presentar las cuentas faltan determinados documentos que se encuentran previstos en el Plan general de contabilidad de la Generalitat; que la consolidación de cuentas no se hace correctamente, en forma técnica; que existen gastos que se han generado durante un ejercicio pero que por falta de presupuesto se imputan a ejercicios siguientes; que no se registra la existencia de clientes de dudoso cobro; que hay formas de endeudamiento que no se incluyen en las cuentas de endeudamiento consolidado... Estas son algunas de las recomendaciones que en el ejercicio 2009 ya se ponían como históricas, y, de hecho, en aquel informe había una columna que hablaba de cuál era el origen de estas recomendaciones, y vemos que todas son de los ejercicios 2004 y 2005. Es decir que desde el año 2004 y 2005 hasta el año 2009 no se habían aplicado estas recomendaciones y observaciones que ustedes hacían. Y lo malo, después de leer el informe y después de haber oído su exposición, es que en el año 2010 seguimos hablando de las mismas recomendaciones y observaciones.

Probablemente, nosotros vamos a votar a favor del informe, el Parlamento aprobará este informe. Pero además de eso, este informe, que contiene el análisis y las recomendaciones, además de aprobarlo, ¿podemos hacer algo más para que realmente cambie la forma de actuar de la Administración en esos aspectos que está denunciando la sindicatura desde el año 2004 o 2005, o este debate va a seguir siendo una aprobación formal y el año que viene nos vamos a seguir encontrando con las mismas recomendaciones? Esta es la primera cuestión que se nos plantea sobre el fondo de lo que es el informe en sí, ¿no?

Como hemos comentado antes, también es verdad que los plazos de presentación del informe no ayudan. Ahora se está hablando de un informe cuyo responsable en el Gobierno tripartito 2010, estamos en junio del 2013..., pierde mucha fuerza y mucha eficacia en este sentido, el informe, y vamos a ver si entre todos somos capaces de reducir este lapso.

En cuanto ya, digamos, al fondo o a los datos más relevantes del informe y de los que los demás grupos han hecho mención, el primero, o casi el único, que se ha tratado ha sido el de la estabilidad presupues-

taria. Obviamente, ese creemos nosotros también que es uno de los datos más relevantes y que más llama la atención.

Efectivamente, en el año 2010 el Consejo de Política Fiscal y Financiera aprobó el Plan económico y financiero de reequilibrio, y como usted ha comentado se establecía un objetivo de déficit para ese año del 2,39 por ciento. Vemos, analizando su informe, y como usted mismo ha expresado anteriormente, que se cierra el ejercicio con un 4,22. Es decir, nos hemos desviado un 77 por ciento de la previsión de déficit. Esto, hablando en cantidades, en euros, ya lo ha dicho usted, son 8.352 millones de euros gastados, más de los que se habían ingresado. La verdad es que no está mal. La verdad es que viendo estos números uno casi comprende que el Gobierno que entró con posterioridad, que el Gobierno de Convergencia, esté aún casi hablando de la herencia recibida, ¿no? Parece que en el 2010 se produjo un descontrol, un descontrol en el déficit. Luego pasaré a analizar las explicaciones que han dado las personas que me han antecedido en el discurso, porque, efectivamente, las intervenciones tanto de Esquerra como de Iniciativa, como del Partido Socialista, más que analizar el informe se han dedicado a justificar ese déficit de 8.352 millones de euros.

Me van a permitir en este sentido que haga referencia, no puede ser de otra forma, a una sensación personal. Cuando salen aquí, a la tribuna, a hablar miembros de Esquerra Republicana de Catalunya, del Partido Socialista o de Iniciativa criticando los recortes –bueno, los de Esquerra menos, los critican menos, sobre todo Iniciativa y el Partido Socialista–, podemos estar de acuerdo en muchas de las cosas que se dicen y en que no se está recortando donde se debe, pero nosotros echamos de menos un poco de autocritica y un poco de saber que la situación en la que estamos también proviene de unos hechos anteriores y en los que ustedes tuvieron bastante responsabilidad. Porque en realidad se gastaron ustedes lo que no tenían. Luego lo justifican de diferentes formas, y luego entraré. Pero el hecho es que se gastan lo que no tienen, y justamente la cantidad de 8.352 millones de euros, lo que supone incrementar la deuda en un 30 por ciento aproximadamente.

Y digo que encuentro a faltar autocritica en Iniciativa y en el PSC. Lo de Esquerra es peor. El problema con Esquerra no es que no haga autocritica. El problema con Esquerra es que está gobernando, es que Convergència i Unió, que se pasa el día hablando y echando la culpa a la herencia, realiza la política económica que se le dicta desde Esquerra Republicana de Catalunya, y nosotros creemos que eso es aún más peligroso –más peligroso–, sobre todo para los catalanes.

Han explicado este déficit los intervinientes del tripartito –que, como digo, en vez de analizar el informe se han dedicado a justificar su gestión en el año 2010, lo cual ya da una idea de por dónde van las cosas– con diferentes criterios. Desde Esquerra Republicana de Catalunya han echado la culpa al déficit fiscal, cómo no; al espolio, lógicamente. Desde el PSC, a la crisis. Bueno, era el año 2010; la crisis empezó en 2007-2008. Yo creo que en el año 2010 hasta Zapatero se

había dado cuenta de que estábamos en crisis, y por tanto ya se debían haber empezado a tomar medidas. Y desde Iniciativa se habla de un injusto sistema tributario. Todo son excusas, pero en realidad estamos ante un gobierno que se gastaba lo que no tenía.

El déficit fiscal puede hacer, en todo caso, justificar que uno crea que debe tener más dinero del que realmente tiene, pero eso no le da derecho a gastarse lo que cree que debería tener. Un buen gobierno debe gobernar con lo que tiene, no con lo que cree que tiene derecho a tener, y eso fue lo que no hicieron ustedes y que ahora quieren justificar de una forma o de otra.

Yo creo que hay un factor que ninguno ha mencionado y que creo que es importante también para que nos demos cuenta de por qué se produce este agujero en el año 2010. El año 2010 es un año electoral, con un gobierno tripartito moribundo, recibiendo críticas por todos lados por su mala gestión, y ustedes, en ese ejercicio, intentan afrontar las elecciones en las mejores condiciones con una cosa que por desgracia es habitual en las democracias, que es gastándose el dinero de todos para llegar a las elecciones con una mejor imagen. Este factor no lo ha puesto sobre la mesa ninguno de los tres, pero yo creo que es fundamental a la hora que nos expliquemos qué pasó en ese año 2010.

Se explican, luego, también, en el informe, técnicas de cómo se llega a este déficit. Porque, claro, no se tiene dinero; tampoco se puede pedir. Pero ¿qué se hace? O sea, hay un par de técnicas de trampa contable, que no son nuevas en el año 2010, pero yo creo que en el 2010 se llevan a la máxima expresión.

Por un lado, se hacen gastos que, como no se tiene límite suficiente presupuestario para realizarlos, se imputan a ejercicios posteriores. En este caso, pasaríamos del 2010 a gastos del 2011. Importe: 1.765 millones de euros. Estamos hablando de 1.765 millones de euros de gasto que no había margen para gastarlos porque los presupuestos no daban para ello, y se utiliza la técnica de imputarlo al año siguiente. La verdad es que no es una técnica nueva, no la inauguraron en ese año, pero es que del 2009 al 2010, que también se había utilizado, se había utilizado por 320 millones de euros. En el 2010 lo hacen por 1.765.

Y otra forma de hacer, que también ha sido mencionada por el síndico, es la forma de financiar determinadas obras en las que el pago se hace por el montante en un momento al final de la obra, en la mayoría de casos, con lo cual, cuando se contrae el gasto, ese gasto no entra en la liquidación presupuestaria; no entra *a priori*, aunque, de acuerdo con las normas de contabilidad de las administraciones públicas, sí que se debe contabilizar. Pues, bien, en esta forma de inversiones ustedes eludían introducir gastos en el presupuesto por importe de 1.815 millones de euros.

Estamos hablando de cantidades, tanto en una forma como en la otra, totalmente desmesuradas, como desmesurado fue en su momento el déficit que provocaron y que ahora estamos pagando entre todos.

Porque sí, a veces se justifican en que hay que hacer cosas, pero es que el gastar lo que no se tiene en esa medida en la que lo hicieron ustedes, yo insisto que

creo que por razones electorales, lo que supone es que ustedes harán cosas ese año, pero es que en los años siguientes no podemos hacerlas, no se pueden hacer más, porque contraen una deuda y contraen unas obligaciones que bloquean el margen de actuación de posteriores presupuestos.

El informe, y vuelvo al informe, es prolijo señalando otro tipo de irregularidades y de falta de..., procedimientos que no son los más adecuados.

Y yo insisto: creo que lo más importante sería..., y que el *síndic* nos pudiera aclarar algo en su siguiente intervención..., cómo se puede hacer que las conclusiones y las propuestas se cumplan y cómo podemos acortar el plazo entre el cierre del ejercicio y este debate sobre esos ejercicios en cuestión.

Muchas gracias, señora presidenta.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar la seva posició té ara, en nom del Grup Mixt, la paraula el diputat senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. I gràcies, també, senyor Amat; agraïts per la compareixença i les explicacions. I en nom de la CUP - Alternativa d'Esquerreres, i com s'han dit moltes coses, també, intentarem aportar una doble perspectiva i algunes reflexions.

La doble és que faré una reflexió tècnica i una altra que és molt més política, reflexions que tenen a veure, com ja s'ha dit, amb la temporalitat del lliurament, que és obvi que caldrien terminis curts i més propers a l'exercici fiscalitzat, que no només a l'empresa privada, sinó també al cooperativisme, habitualment no seguim treballant l'any següent si l'auditor no ha presentat els comptes i, per tant, els hem aprovat en assemblea. Això ho fa el cooperativisme, no ho fa l'Administració pública, i a nosaltres ens sembla greu.

Hi ha altres elements que vostè ha assenyalat i que hi estem també molt d'acord: que haurien de ser resultats consolidats i heurístics sobre el conjunt del sector públic, i de forma regular, i sobretot, que quin sentit té avui avaluar els últims pressupostos del tripartit, perquè si del que es tracta és de fiscalitzar es tracta també de dictaminar responsabilitats i de trobar-les, i vostè n'ha trobat, a l'informe, dels polítics i els càrrecs de confiança que les van implementar, i d'altres col·laboradors segurament necessaris.

Què faríem sense l'hemeroteca? Permeti'm llegir-li les paraules de l'any passat, 6 de juny del 2012, quan es feia la presentació del compte general del 2009, i les conclusions eren calcades a les d'avui: «Voldria concloure la meua intervenció manifestant que aquest *síndic* és conscient que cal per part de tothom seguir fent un esforç per poder presentar un informe definitiu del compte general en uns terminis més curts i més propers a l'exercici fiscalitzat, no tan sols perquè sigui una obligació de llei, una obligació normativa, sinó també perquè la conjuntura actual i la velocitat amb què els esdeveniments socials

i econòmics fan variar les perspectives i les mateixes dades amb molt poc de temps provoquen que informes anteriors restin de seguida desfasats i amb poc valor com a eina de gestió.» Avui, aquest informe ens fa una radiografia d'aquell moment, però, òbviament, per atendre la situació actual..., ens serveix per entendre el passat més recent, però no per poder modificar-lo.

La part tècnica és que, des de l'anàlisi del compliment i la satisfacció de la normativa comptable i pressupostària, en aquesta dimensió, avalem la feina feta per la sindicatura, i instem, i exigim, i vindiquem, com fa el dictamen, que el Govern faci seves les trenta-tres recomanacions i observacions que el text trasllada a l'executiu per tal d'esmenar els incompliments i les males pràctiques detectades en el compte general del 2010.

Com la tècnica mai és neutra, farem reflexions també d'abast polític, no?, una imprescindible lectura política, una lectura que és una crítica política oberta a les actuals prioritats pressupostàries de la Generalitat, a la tirania de la deutecràcia i als gravíssims impactes socials i econòmics que han generat sobre el nostre país, sobre l'estructura social i sobre el teixit productiu.

I diem «actuals» perquè el 2010 no va ser un any qual·sevol. Va ser l'any en què un 10 de maig Rodríguez Zapatero va acatar els dictats dels mercats financers, de Frau Merkel, i en a penes cent vint segons, en seu parlamentària, va desgranar les nou mesures més anti-socials des del final de la dictadura franquista, unes mesures que un mes després el tripartit també copia-va. D'això, en dona fe també aquest informe general.

És aleshores quan arrenquen les retallades, quan s'imposa l'obsessió pel dèficit i quan els governs es desenten radicalment de les necessitats de les persones en benefici de les exigències del capital especulatiu i financer. De mal borràs i de mal en pitjor i, *de facto* o *de iure*, només un any després es va legalitzar aquesta situació, la irreformable Constitució espanyola va ser reformada pel Partit Popular i pel Partit Socialista, en un cop d'estat de mercat estival, amb nocturnitat, amb traïdoria, en període vacacional, i on se'ns va dir que la prioritat era pagar el deute. Primer parèntesi de la intervenció: ahir tres Nobel d'economia, no precisament de les posicions socioeconòmiques de la CUP, deien que era un error de fons, que es pagaria car i amb conseqüències de llarg abast, prioritzar el pagament del dèficit sobre la creació d'ocupació.

Aquesta lògica, òbviament, equipara el país a una empresa i el Govern a un consell d'administració. Som un país intervingut –ho hem dit aquest matí, no cal dir-ho–, els mercats s'han cruspit la sobirania, la política econòmica, la mateixa democràcia; però és obvi que no som una empresa privada, que no som una societat mercantil privada, encara que a vegades ho sembli. Som un país, i el que hauríem d'atendre i respondre amb promptitud, justícia, equitat i eficàcia són les necessitats de la majoria social, i no pas fer el contrari, que és el que hem viscut des d'aleshores: degradar les condicions de vida i atiar les pitjors dinàmiques d'empobriment, d'exclusió i d'auge de les desigualtats socials.

Hi ha una altra Sindicatura de Comptes que no estem acostumat a escoltar, que és la de 220.000 famílies que

no han de presentar cap informe perquè no tenen cap ingrés, per exemple, no? Hauríem d'estudiar l'estructura de les famílies, com ha sigut l'impacte d'aquesta crisi. És una tercera reflexió, econòmica i comptable, i també de context social, no?

Surten les dades del deute de la Generalitat, de l'endutament, però sense contextualitzar potser no acabariem d'entendre algunes coses. Entre 2008 i 2012, les trenta-cinc empreses de l'IBEX 35 han guanyat 250.000 milions d'euros nets en beneficis. Entre 1996 i el 2010, la banca espanyola va guanyar 170.000 milions d'euros nets en beneficis. I des del 2009 la banca espanyola ha rebut 185.000 milions d'euros en ajuts públics, als quals cal sumar 300.000 milions d'euros que li va donar el Banc Central Europeu, que han jugat a l'economia de casino i al pòquer de comprar diners a l'1 per cent al Banc Central Europeu i comprar deute al 4 per cent; l'antic truc del *tocomocho*.

En aquest context, on les xifres aquí sí que poden ser eloqüents i paradoxals, doncs, és on nosaltres incardinem aquest informe, no? Entre 2007 i 2012 s'ha triplicat el deute, els uns i els altres. I tècnicament, comptablement, aquest grup ja va presentar, gairebé a l'inici d'aquesta legislatura, una proposta d'auditoria del deute. En volíem avaluar l'origen, volíem saber el nom i els cognoms dels creditors, quan i per què es va contreure aquell deute volíem desglossar quina part era despesa financera i quina era despesa no financera, i volíem saber, saber, conèixer, estar informats de en quin país vivim i com hem arribat a aquesta situació, sobretot per interpretar com ens condicionarà en el futur mediat i en el futur no tan mediat. Volíem avaluar també –i també ho hem dit– la legitimitat dels compromisos adquirits i, en conseqüència, la justa obligació de pagar-los o la justa desobediència de negar-nos a transferir rendes a compromisos adquirits il·legítimament.

Hi ha una xifra freda, colpidora, que ha sortit en premsa, segurament de quan es va fer la comissió: són aquests 80.000 milions d'euros de deute, pagaments diferits fins al 2108, que hipotequen el present i el futur i l'avui i el demà. Però nosaltres també reclamem aquesta auditoria, perquè és una informació cabdal, neuràlgica i transcendental, i fonamental per saber on som.

És veritat que són els últims pressupostos del tripartit, és veritat que nosaltres compartim algunes opinions expressades críticament de com ens vam endeutar, i que en un moment es va optar per polítiques anticíclics antigues, de marcat caire keynesià, quan la crisi no era una crisi productiva. El que ha canviat és que estem en una crisi financera, amb una financerització del capitalisme senil, i, per tant, no podem respondre amb instruments antics a realitats profundament noves.

Això, com s'ha dit –qui m'ha precedit del Grup de Ciutadans, senyor Villegas–, doncs, és obvi: un augment d'un 30 per cent del deute, gairebé 1.800 milions que es van passar a l'exercici posterior, no sabem si això encara es fa, i ens preocupa. Si tinguéssim els comptes de l'any passat, potser ho podríem revertir. Per això és tan important que els informes arribin al

més aviat possible. I gairebé, doncs, 9.000 milions més de deute, no?

Un tripartit, sobretot algunes forces representades en aquesta cambra, com el Grup Socialista, que ara diu moltes coses, i moltes de les coses que diu ara les podria haver fer durant vuit anys; per exemple, una banca pública. Perquè quan col·locaven bons patriòtics..., nosaltres mai hem entès com un govern tripartit va pagar, només per comissions –casualment del 3 per cent, en el país del 3 per cent–, als bancs 72 milions d'euros, només en comissions, per no fer re, per treballar quinze dies a oficines que ja existien. I això passava en nom d'un govern d'esquerres. Podem dir moltes coses.

Parèntesi 2. Quan parlàvem que la Sindicatura de Comptes hauria de tenir el sector públic global i que han patit també les retallades, nosaltres estem per deixar de pagar a Deloitte i a PriceWaterhouse, no?, i que sigui la Sindicatura de Comptes qui auditi i qui comptabilitzi la despesa pública. No entraré en les portes giratòries de Deloitte, PriceWaterhouse –ja les hem denunciat més d'una vegada–, David Madí, el senyor Joaquim Triadú..., o com aquestes empreses a vegades són tant de fiar com Standard & Poor's o com els agències de qualificació del deute, que estan directament vinculades al cicle de frau i estafa financera.

És també un informe que ens desvetlla de la «deutecràcia», de la pitjor retallada, sense precedents, dels serveis públics universals, i la gota malaia quotidiana del desmantellament. Les dades, des d'aleshores fins avui, són a vegades brutals: un 17 per cent menys de pressupost en educació, un 19 menys de pressupost d'universitats, un augment de les matrícules del 67 per cent, un decreixement, una retallada de l'11 per cent en sanitat, un 25 per cent en la despesa en serveis públics i un pla d'ajustament contra la plantilla de gairebé 8.000 milions d'euros des d'aleshores, o una davallada del pressupost de cooperació amb els que més pateixen arreu del món del 85 per cent, no?

Això s'incorpora, aquesta «deutecràcia», aquestes retallades, a una realitat marcada per l'atur, l'especulació, l'endeutament privat i públic –que se'n parla poc, del privat, que és majoritari–, la usura bancària, l'estafa de les preferents i un col·lapse social i una degradació política de primera magnitud.

Parèntesi 3. Suposo que ja hem enviat aquest informe a Frau Merkel, perquè finalment és qui mana i, total, també haurà de revisar els nostres comptes i certificar que ho hem fet bé, perquè és la senyoreta Rottenmeier, que ens diu el que hem de fer i el que no.

Hi ha altres distorsions que al seu informe també semblen molt interessants, també fet en nom d'un govern presumptament d'esquerres, que és la qüestió dels ingressos, no?, com han caigut els impostos directes, i els indirectes, però com han caigut sobretot els directes. Aquell mateix any es rebaixava l'impost de successions i donacions; el 2008 s'havia gairebé eliminat l'impost de patrimoni, amb la bonificació general de la quota íntegra.

Parèntesi 4. Ara que parlem de rendes de..., que sabem que són les rendes del treball, com s'ha dit aquí tam-

bé, les que estan pagant una crisi que no han provocat, les que demostren una absència injusta de progressivitat fiscal, que aquells que menys tenen són els que més paguen –ja és curiós–, doncs, resulta que les grans empreses que tenen encara avui beneficis, beneficis milionaris, no paguen aquell 30 per cent hipotètic, paguen entre un 15 i un 20 per cent, gràcies a les deduccions fiscals, a les desgravacions, i també a un nou fenomen, que és el de la deslocalització fiscal i l'elusió fiscal: trenta-tres de les trenta-cinc empreses de l'IBEX 35 reconeixen que treballen en paradisos fiscals.

Acabo –només queden dos minuts. Estem en una economia de vampirs –això és el que presenten en el seu informe–, ens agradaria saber-ne el detall, perquè l'opacitat és consubstancial a l'abús. Pensem que estem en una economia tafurera, amb doble economia, amb doble comptabilitat i doble moral. Voldríem lopes i zooms molt més grans. El cinisme en política és el disbarat de saber què és el que s'ha de fer i no fer-ho, i ho diem pel passat, pel present i pel futur, i mirar sempre a una altra banda; en política la hipocresia és dir una cosa i fer tota la contrària. Això no es votarà, perquè ja hi va haver una comissió; nosaltres som un equip petit, no arribem a tots els partits, no vam poder estar a la comissió en què es discutia. Si s'hagués de votar, faríem tres vots: un sí, una abstenció i un no. Faríem un vot polític al primer punt, no votaríem els comptes, perquè són els pressupostos de la dictadura financera; faríem una abstenció en la vessant tècnica, perquè no és l'auditoria que nosaltres voldríem que fos, i faríem un vot a favor, un vot ètic a favor de les trenta-tres recomanacions que incorpora llums i taquígrafs i garanties de no-repetició. Si no sabem d'on venim ni com estem, és molt difícil saber com ens en podem sortir. I finalment això hauria de ser la caixa negra –diguem-ho així– de l'economia, saber a qui transferim rendes, qui s'està fent ric amb la nostra crisi, quins mercats financers i quines empreses multinacionals i d'oligarques catalans s'estan enriquint amb el nostre sofriment i, finalment, per on se'ns escapa el país i qui és que es fa ric amb tant de patiment social.

Gràcies, i fins a la propera. (Pausa.)

Es vota i... Bé, ja he anunciat l'orientació de vot. Demanaríem la votació separada dels tres punts 1.1..., 1.a, 1.b i 2.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé, molt honorable presidenta, vicepresidenta, conseller, senyores i senyors diputats... Gràcies, síndic major, per la seva explicació, i gràcies també a tot el seu equip per la feina que fan amb relació a l'escrutini i a les recomanacions de millora del conjunt de l'Administració catalana.

Deixin-me començar dient que amb aquest compte general vostès han tingut una feina dura, i és que ja el te-

nim aquí, ja tenim la prova que certifica que quan des de Convergència i Unió, però també des de moltes altres instàncies del país, parlàvem de l'herència del Govern anterior, del forat, de la irresponsabilitat, del tirar de veta, no érem presoners del sectarisme ni ens inventàvem res de res. Ja tenim aquí una informació objectiva, que no es pot interpretar com una opinió amb un biaix subjectiu que podria tenir el parer del nostre grup parlamentari. L'informe de la sindicatura acredita l'autisme i, pitjor encara, l'arrogància amb què el Govern del president Montilla governà Catalunya, i confirma que no era ni un engany ni tampoc una excusa remetre'ns a la seva herència a l'hora de poder explicar per què no podíem fer un pressupost sense retallades.

Aquest informe posa negre sobre blanc la factura de la seva irresponsabilitat, constata la incapacitat de fer polítiques adequades al context econòmic i, més enllà, ens causa una justa indignació. Perquè no podem estar de preguntar-nos en veu alta com és que, si ja a partir de l'any 2007 hi havia símptomes de canvi de cicle econòmic i aquesta tendència es va accentuar el 2008, vostès van seguir gastant i gastant el que no tenien.

I avui encara alguns han vingut aquí a picar-se el pit i a mostrar-se cofois de la feina feta. I jo em pregunto, nosaltres ens preguntem si l'informe que vostès s'han llegit és el mateix que ens hem llegit nosaltres, o qui de tots dos se l'ha llegit del revés. Diria que, si la nostra opinió, l'opinió de l'auditoria que es va encarregar al seu dia i l'opinió de la sindicatura són coincidents, deu ser que qui es va llegir o s'ha llegit l'informe al revés va ser qui, quan tocava ser previsor, va tirar la casa per la finestra. I em pregunto si és el mateix informe que explica que no era cert el dèficit del 2,4 per cent del PIB que el tripartit va anunciar, sinó que realment era del 4,2 per cent; que no era de 4.200 milions d'euros, sinó que era de 8.400 milions d'euros. El forat del 2010 equival al doble del que fins avui s'ha retallat, amb molt d'esforç i sacrifici.

Aquest és l'informe que explica, per exemple, que l'endeutament amb relació al producte interior brut, que l'any 2003 era del 7,6 per cent, que l'any 2007 era del 7,7 per cent, el 2010 ja era del 17,3 per cent del PIB. És l'informe que diu que només el 2010 es van generar 15.000 milions dels 54.500 milions d'euros en compromisos diferits a anys posteriors per part de la Generalitat de Catalunya.

Què havia de passar el 2010 que obligués un mal govern a mirar d'arreglar amb el talonari el que no havia pogut guanyar amb credibilitat? És clar, el 2010 hi havia eleccions. I vostès, com un cavall desbocat, descoordinat, van deixar-se anar comproment despesa sabent que no podrien afrontar-ne el pagament sostingut en el temps. A la web de GISA es pot observar la gràfica de la seva herència. El 2010 és l'any en què un de cada tres euros gastats no tenia cobertura per la via d'impostos i es va finançar amb endeutament. Més enllà, el septenni negre del tripartit és quan es van multiplicar els compromisos per set. Aquells governs es van deixar arrossegar. El tripartit també es va creure que tot pujaria sempre de preu, que l'accés al crèdit seria il·limitat, que el diner barat, com que era barat, no tenia valor. I ara fa anys que en paguem els plats tren-

cats. Perquè van deixar només a Salut –només a Salut– 1.200 milions d'euros en despeses sense partida pressupostària, 200.000 milions de pessetes. Perquè van promoure polítiques d'habitatge comprometen més de 100 milions d'euros en despesa que no se sap com anar pagant. Que fàcil que deuria ser prometre ajudes al lloguer. I quin adjectiu té el fet de no parles i deixar el mort per a qui ve darrere? Però no només això, perquè també van deixar 130 milions d'euros destinats a ajudes a famílies amb infants a càrrec pendents de pagar, i 55.000 expedients de la Llei de dependència per resoldre. Perquè van fer infraestructures impossibles, abusant de mètodes de finançament que, sumats, hipotequen les futures generacions fins al segle XXI.

Els ho explicaré en els termes que fa l'informe, en els termes textuais amb què ho fa l'informe, quan, parlant d'aquests mètodes diferents o de pilotada endavant financera, esmenten la seva gestió, en termes textuais: «Operacions d'elevada subjectivitat, difícil control, trasllat intergeneracional de costos, poca transparència pressupostària, hipotequen el futur i/o operacions d'enginyeria financera amb elevats costos per al país.» Traduït: que ens han deixat ben penjats.

Van pretendre que els diners no s'acabarien; van posar a prova tots els enfocaments possibles de la teoria econòmica trencant la idea que l'economia i el creixement són cíclics; van finançar l'estat del benestar amb diners que no hi eren; o, millor dit, van finançar la seva vanitat i els seus despatxos de *fengshui*. I van vendre drets socials a crèdit, que ara esdevenen en molts casos miratges inabastables. I ens expliquen que ho van fer perquè a Catalunya hi havia més gent. I afegeixen sovint que havien de recuperar els dèficits dels vint-i-tres anys dels governs del president Pujol. I, fins i tot, ens diuen que van obtenir un gran finançament, un finançament tan fantàstic que, evidentment, quan van caure els ingressos es va desplomar i que en la seva obtusa visió de la jugada van cobrir amb més i més i més endeutament.

Del 2009 al 2010 només l'endeutament viu de la Generalitat va augmentar un 39 per cent. Per no complir, no van complir ni allò que prediquen ara. No van fer polítiques anticíclics, que són les que haurien calgut per estalviar en època de bonança i resistir millor en la recessió. No van fer res en política fiscal. No van fer res contra la bombolla especulativa. No van fer res contra el frau fiscal.

En la seva defensa ens expliquen que van contractar molts mestres, molts mossos, molts metges. Sí, però no. En el període 2003-2010 els treballadors públics van augmentar en setanta mil persones. La ràtio per mil habitants va passar del 19 i mig al 27,3 per cent. Vostès es van passar tres pobles. Setanta mil nous treballadors..., tots mossos, metges o mestres? Ni de bon tros. Només amb dades del 2009, dels 2.225 nous treballadors públics, 220 van ser mossos, 770 van ser mestres i la resta, 1.200, personal administratiu.

Que hi hagués més catalans era un motiu suficient per bastir aquell desgavell d'inversions a llarg termini, sense tenir en compte ni les previsions demogràfiques ni les socioeconòmiques? Era lògic inflar plantilles públiques quan s'estaven bastint programes amb

inici i final però sense sostenibilitat en el temps? Mentre es començava a advertir la contracció econòmica, saltava pels aires Lehman Brothers, els analistes deien que l'empatx dels darrers anys donaria peu a una digestió social caríssima, vostès van creure que podien seguir assumint compromisos impossibles? El que diu aquest informe és el corollari de la seva política i del seu projecte: un castell de cartes, un joc de vanitats i un monument a l'egoisme.

Per això, ara, quan els escoltem i els veiem cada dia amb una samarreta diferent defensant cap retallada aquí i cap retallada allà i al capdavant de manifestacions de bona gent empenyada i preocupada pel futur, sentim la necessitat de dir-los, de preguntar-los, si és que vostès no se senten responsables de res, si és que tot és culpa dels mercats, aquells a qui tant anaven a fer la pilota per construir carrils VAO, si és que vostès es creuen, de veres, que en tot això que ens passa no hi tenen res a veure.

La humilitat no va ser una de les seves virtuts com a govern, però veiem que tampoc no ho és ara. Estaria bé que diguessin: «Home, doncs, sí, vam fer coses bones, però la por de perdre les eleccions ens va abocar a gastar més del que hauríem hagut de gastar.» Amb això n'hi hauria prou per començar. Perquè, aleshores, nosaltres diríem el que ja diem: «Que la culpa de la desastrosa situació financera de la Generalitat té múltiples causes; que si fóssim un estat independent i tinguéssim un endeutament del 20 per cent del PIB estaríem sanejats, però que no ser-ho fa que a les nostres costelles també hi vagin els 16.000 milions d'euros que cada any aboquem a l'Estat per mantenir racons de la resta d'Espanya, i que això i la seva herència signifiquen una llosa enorme que fa que caminem amb ciment armat a les soles de la sabata.»

Aquest informe de la sindicatura és molt ampli, és molt tècnic, és molt bo. I el seu títol, Compte general de la Generalitat, bé mereixeria un subtítol, manllenant aquella obra de Milan Kundera que es deia «La insuportable lleugeresa del tripartit». No tindrem més oportunitats de dir-los-ho: ens van deixar desprotegits, van cremar totes les naus, ens van deixar a la intempèrie. I, a més a més, estan fent, alguns, la pitjor de les polítiques: van tirar la pedra i ara s'amaguen darrere de la pancarta. Quants regidors i alcaldes de Convergència i Unió no han hagut d'intentar explicar a pares i mares que aquella escola no s'ha fet, malgrat que vostès els hagin dit que la varen deixar aprovada, perquè van comprometre-la sense posar-hi ni un euro real? En quin embolic ens han posat i en quin engany pretenen mantenir-los?

I podem estar d'acord amb el fet que han abaixat els ingressos, que hi ha crisi mundial, que és injust haver de retallar serveis que són importants, que hi ha dèficit fiscal amb l'Estat, que la crisi la paguen les classes mitjanes i els més desafavorits..., però la gran pregunta és si vostès estaran d'acord amb el fet que la seva herència ha hipotecat l'actual escenari i que vostès són coresponsables de les retallades.

Aquest informe no ho diu, però les dades canten: la seva actitud va ser imperdonable, va ser antipatriòtica i va ser perversa. (*Veus de fons.*) Francesc Pujols és el

pensador, el filòsof, l'artista que en el seu dia, a inicis del segle xx, va pronosticar, escrivint sobre els catalans, que arribaria un dia que, només pel fet de ser-ho, ho tindríem tot pagat. Lamento dir que Pujols no va preveure el seu pas pel Govern, l'acció del qual farà impossible, com a mínim fins al 2108, fer realitat la seva visió optimista de Catalunya. I aquesta ja no és, tenint sobre la taula tots els comptes generals dels governs tripartits, una afirmació que pugui fer legítimament el nostre grup; avui ha passat de ser una afirmació discutible a ser una constatació comptable i auditada.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació del compte general.

(Pausa llarga.)

Passarem a la votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2010. I, com que tinc petició de votació separada, votarem, en primer lloc, el punt 1.a, després el punt 1.b i després el 2. D'acord? (Pausa.)

Doncs, passem a la votació del punt 1.a.

Comença la votació.

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 3 en contra.

Votem ara el punt 1.b.

Comença la votació.

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 3 abstencions.

I, finalment, votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Agrair al síndic major i als síndics la seva presència avui aquí i la seva intervenció, i fins pròximament.

A continuació, hi ha una petició d'alteració de l'ordre del dia, presentada pel Govern i d'acord amb els grups parlamentaris, en la qual se'ns demana que, a continuació, que comencen les interpellacions, siguin substanciades, en primer lloc, la número 7, relacionada amb l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics, i la número 12, sobre polítiques de protecció a les famílies. A continuació, es farà la resta d'interpellacions, amb la intenció de deixar les dues últimes –per tant, la número 13 i la número 14– per a demà al dematí. Ja els direm si a les nou o a quarts de deu.

Interpellació

al Govern sobre l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics (tram. 300-00053/10)

Comencem amb el número 7 i... (*veus de fons*) –a les nou. Interpellació al Govern sobre l'aconfessionalitat dels actes i els serveis públics, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyora vicepresidenta, senyors i senyores diputats..., les societats modernes, inclosa la catalana, evidentment, viuen un canvi accelerat: canvia la tecnologia, canvien les formes de producció i amb elles canvien les relacions entre les persones i de les persones amb el seu medi; canvien i evolucionen els usos i costums també, les tradicions, canvia la vida social, tota, i les institucions no poden quedar-ne al marge. I quan dic que no poden m'hi refereixo molt literalment: no poden, o es transformen o són substituïdes. La democràcia –ho hem de tenir en compte– es fonamenta sobre un consens que és certament fràgil, perquè consisteix en el fet que una immensa majoria de la ciutadania reconegui que les seves institucions són, ensems, representatives i legítimes, i no ens podem abstenir del fet que en el moment actual hi ha força gent que qüestiona tant un com l'altre aspecte, i, a més, no ho fa respecte a una institució en concret, sinó que hi ha una impugnació força general respecte a les institucions actualment existents. Però les nostres societats no només canvien acceleradament, sinó que també són creixentment plurals i complexes.

Davant d'aquest fenomen, de la creixent pluralitat i complexitat de les nostres societats, del canvi accelerat, hi ha una certa tendència, que s'accentua especialment en moments de crisi com l'actual –una crisi que, per cert, alguns proven de gestionar infonent la por i gestionant la por–, hi ha un fenomen que s'observa, deia, arreu d'Europa, que és un replegament en la identitat, en la pròpia identitat, una pulsio que podríem dir-ne «centrípeta», que és comprensible, que té a veure amb alguns aspectes de la condició humana, però que, en qualsevol cas, necessita fossilitzar aquesta identitat en un determinat moment i necessita pressuposar l'existència d'un nosaltres homogeni, que és indefectiblement fallaç –indefectiblement fallaç–, perquè la condició humana és una condició en què tots i cadascun de nosaltres som diversos, eh?, els uns respecte als altres; per tant, és consubstancial, la pluralitat, a la condició humana.

En el camp del fet religiós, en la seva relació amb l'Estat o amb els poders públics, també es produeix aquest fenomen. I és en aquest sentit que als socialistes ens preocupa especialment la deriva constantiniana que apreciem tant a Catalunya com a la resta d'Espanya. En aquest darrer cas, en el cas del Govern del Partit Popular, podríem parlar fins i tot d'un cert tic carlí, un cert tic carlí del Govern central. Fent un refregit dels lemes del carlisme, dels lemes històrics del carlisme, podríem dir que el lema del Govern del Partit Popu-

lar podria ser perfectament «Déu, pàtria i lleis antigues»: una concepció de Déu segurament, diguem-ne, inspirada pels sectors més reaccionaris de la jerarquia catòlica; una visió de la pàtria que té tendència a excloure'n una bona part dels que en formen part, dels que en fan part, i unes lleis antigues o que tendeixen a retrotreure'ns a temps passats, unes les lleis, en molts casos, que semblen directament dictades per la Conferència Episcopal.

Però en aquestes tendències, però en aquestes pulsions centrípetes, de refugi en la pròpia identitat, en una determinada concepció de la pròpia identitat, hi ha una altra pulsio molt ben articulada i expressada per diversos pensadors de la Il·lustració –no cal anar molt enrere–, que és la pulsio de construir un nosaltres civil, basat en la ciutadania, que abordi la pluralitat i la complexitat de les nostres societats no com un problema a resoldre, sinó com quelcom que cal integrar al comú per enriquir-lo.

Quin és el canvi que ha fet, pel que fa al fet religiós, la nostra societat i al qual cal respondre? Doncs bé, d'una banda, una creixent diversitat de les creences o confessions religioses que són presents a Catalunya, i, sense que sigui contradictori amb això, també una creixent secularització, que confirmen totes les investigacions sociològiques, que denuncien alarmats els successius papes i que jo respectuosament celebro.

Com cal respondre-hi? Quines són les disposicions del nostre ordenament respecte a això? L'article 16.3 de la Constitució espanyola estableix prudentment que cap confessió tindrà caràcter estatal, i també estableix que els poders públics tindran en compte les creences religioses de la societat espanyola, i la seva evolució, em permeto afegir, eh? –cal interpretar-ho així, evidentment, perquè una llei i una constitució no són vives si no s'adapten als temps que els toca viure, diguem-ne.

També cal tenir present l'article 14 de la Constitució –aquest és més conegut–, el que, diguem-ne, empara la igualtat en el nostre ordenament. Però aquest article 14 cal llegir-lo sempre en conjunció amb l'article 9.2 de la Constitució, que és molt interessant, perquè obliga els poders públics, en primer lloc, a remoure els obstacles que impedeixin o dificultin la plenitud de la llibertat o la igualtat dels ciutadans i les ciutadanes, a promoure les condicions per tal que aquesta llibertat i igualtat siguin reals i efectives, i a facilitar la participació de tots els ciutadans i les ciutadanes a la vida política, econòmica, social i cultural. Això també està recollit, encara que sigui amb remissions, als articles 4 i 15 de l'Estatut d'autonomia.

És legítim, per tant, preguntar-se si estem complint o si, en canvi, estem contrariant aquests principis. La Generalitat, en la meua opinió i en l'opinió del meu grup, els contraria quan inclou l'eucaristia catòlica –la missa, si ho volen dir així– als seus actes institucionals. I deixin-me fer aquí un incís.

Ja sé que vostè probablement en la resposta em dirà: «Bé, hi ha hagut una certa continuïtat històrica», i potser em dirà: «El president Maragall va decidir deixar d'anar a certes misses, i el president Montilla va decidir tornar-hi a anar.» Crec que a aquestes alçades de la meua

intervenció no li descobreixo res si li dic que aquest diputat concedeix més mèrit a la primera decisió que a la segona. Per tant, diguem-ne, no es gastí en aquest sentit.

També contrariem aquests principis si en actes oficials o en inauguracions es privilegien protocol·làriament les autoritats religioses; o quan es perpetua la presència de símbols religiosos a organismes o institucions públiques, edificis públics com escoles, hospitals, centres docents, militars –ja sé que això és qüestió de l'Estat–, els jutjats, els ajuntaments, etcètera, més enllà de la simbologia religiosa que té a veure amb el patrimoni historicoartístic, que cal deixar, evidentment, a banda; o quan mantenim determinades formalitats en la promesa dels càrrecs públics.

I podem estar segurs que complim amb aquests principis en l'accés als mitjans de comunicació públics per part de totes les confessions religioses? Perquè ara mateix no és així. I si entenem la llibertat religiosa com una llibertat que s'ha de llegir en el marc de la llibertat ideològica, com ho fa el Tribunal Constitucional, que diu que s'hi han d'incloure totes les creences, siguin teistes, no teistes o atees, doncs, és evident que no totes les conviccions o creences tenen cabuda als mitjans de comunicació públics. Crec que ho hem dit en altres ocasions i en altres marcs.

Tampoc podem estar segurs del tot que complim amb aquests principis en l'atenció espiritual o moral en hospitals o centres penitenciaris.

En definitiva, el que li plantejem amb aquesta intervenció –espero que ho hagi entès així– no és una confrontació, no estem buscant la confrontació amb ningú, sinó que estem intentant que aquesta societat faci una reflexió sobre com caldria construir una democràcia avançada pel que fa a aquest aspecte. Evidentment, caldrien molts altres aspectes complementaris per poder qualificar la nostra democràcia de realment avançada. Però complir amb aquests principis és bàsic, és bàsic en general, però també és bàsic si ens fixem en l'àmbit específic de la llibertat ideològica i religiosa.

I, si em permeten acabar amb una cita, ho faré amb una cita d'un socialista francès, Jean Jaurès, que deia que «la història ens ensenya la dificultat de les grans tasques, la lentitud dels assoliments, però justifica una invencible esperança». Doncs, jo mantinc la invencible esperança que serem capaços de construir una democràcia social avançada, que tingui, per tant, ple respecte per la laïcitat i el caràcter aconfessional de l'Estat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable vicepresidenta, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Bé, jo el primer que voldria dir-li també, perquè m'agradaria deixar-

li-ho prou clar, és que el Govern, com no podia ser d'altra manera, respecta plenament les lleis que regulen la llibertat religiosa i els drets humans inherents. Crec que això val la pena que li ho posi sobre la taula, no? I que nosaltres, el Govern de Convergència i Unió, de fet, com la resta del món democràtic, entenem la llibertat religiosa com un dret fonamental. I, a més a més, entenem, perquè tampoc podria ser d'altra manera, que hi ha d'haver una clara diferenciació entre la religió i els poders públics. I, a més a més, tenim molt clar que aquest no és un govern confessional. Per tant, sí que m'agradaria situar-li-ho, perquè penso que vostè pot tenir algun tipus de confusió.

I, situats ja en aquesta paràmetres, deixi'm que li digui que el Govern entén que ha de ser respectuós amb les tradicions i amb els costums cívics i que, a més a més, les institucions de Catalunya no són en absolut unes institucions fora de context, sinó que responen a la realitat social del nostre país. Som una nació, una nació mil·lenària, amb unes determinades tradicions, costums i cultura que formen part de la nostra identitat i de la nostra cultura cívica. I, a més a més del respecte al fet religiós, aquest Govern el que no està és obsedit, obsessionat a excloure el fet religiós de la societat i de qualsevol manifestació pública. Aquí crec que sí que ens diferenciem d'una manera molt clara; vostès sí que tenen aquesta obsessió.

És obvi que no podem confondre laïcisme amb laïcitat, ni tampoc renunciar al que són les nostres tradicions culturals, religioses, en mèrits d'un nou laïcisme, estrany a la societat i pràcticament convertit en una mena de dogma i d'imposició. I no és aquest el capteniment del Govern, diputat. El Govern té molt clara, com li deia, la separació entre el que és l'actuació política i els idearis religiosos, i és evident que no ens correspon la defensa dels plantejaments de cap confessió religiosa. Des del Govern i des de les institucions en general hem de tenir la llibertat –subratllo «la llibertat»– d'elaborar normes sense que una religió col·lectiva o una convicció particular dominin el poder i les institucions públiques, i així ho fem. I entenem que hi ha d'haver, a més a més, com li deia, aquesta clara dissociació entre la llei civil i les normes religioses o filosòfiques particulars. Les religions i els grups i les conviccions poden participar lliurement en els debats de la societat civil, però de cap manera –de cap manera– no poden dominar aquesta societat ni imposar-li, *a priori*, ni doctrines ni comportaments.

Fet aquest aclariment, que em semblava obvi però crec que és obligat fer-lo, crec que el Govern de la Generalitat ha actuat sempre d'una manera absolutament escrupolosa en aquesta matèria.

En primer lloc, des del departament hem tingut i tenim i tindrem un diàleg fluid amb totes les confessions i, a més a més, una presència com a responsables governamentals en molts dels actes i cerimònies que s'hi celebren. I això ho fem evidenciant, com no podia ser d'una altra manera, el respecte del Govern de la Generalitat per totes i cada una de les confessions, i un posicionament també, però, com és sabut, el que hem tingut, de ferma quan ha estat necessari defen-

sar els drets i els principis que formen part del nostre ordenament democràtic.

I un altre vessant, al qual suposo que es refereix més en concret la interpellació, o així m'ho ha semblat, és el de la presència d'elements religiosos en els actes públics organitzats pel Govern –entenien que venia per aquí la seva interpellació, no? I aquí el criteri no és altre que el que li deia, el de la total separació entre allò que és religiós i allò que és institucional. No trobarà ni un acte, no trobarà ni una disposició que pretengui donar relleu polític a cap confessió política; no és el cas, diputat Pedret. Això, però, no obsta perquè aquest Govern sigui molt respectuós amb els costums i les tradicions històriques del nostre país, i no pas perquè d'aquests costums o d'aquestes tradicions n'hàgim de treure conseqüències polítiques, sinó perquè formen part de la nostra manera de ser, formen part del nostre país.

Per tant, entendrà vostè que, per exemple, el Govern no deixi d'anar a la festa de la Patum de Berga, malgrat que aquesta estigui relacionada amb les festes del Corpus. Ni tampoc deixarem de celebrar la festa cívica de Sant Jordi pel fet que tingui com a base una festivitat religiosa. La nostra història, senyor Pedret, diputat, és la que és, i seria un absurd que en mèrits d'una laïcitat mal entesa caiguéssim en un laïcisme dogmàtic i que comportés una renúncia de les institucions a qualsevol manifestació religiosa. Jo no ho sé vostè, no?, però jo no m'imagino, per exemple, l'alcalde de Terrassa, exalcalde de Terrassa, ara president del seu grup, doncs, que no hagi assistit quan era alcalde a tots els oficis que s'han produït, als oficis religiosos que s'han produït, per exemple, en les festes majors. Bé; sincerament, no m'ho imagino. I entenc que ell deu tenir la llibertat personal per decidir si hi aniria o no, eh? I em costa pensar, doncs, que l'alcalde de Lleida o l'alcalde..., qualsevol altre alcalde que tenim aquí..., l'alcalde Nadal, l'altre dia feia un article, que li aconsello la seva lectura, que era molt, molt important.

Per tant, escolti, el capteniment del Govern es fonamenta en la plena sobirania de les decisions polítiques i en la completa separació entre política i religió. Però, li ho repeteixo, i m'agradaria que quedés molt clar que aquest Govern no fa un dogma del laïcisme, sinó que hem pretès combinar aquestes posicions amb el màxim respecte a les tradicions, a la situació sociocultural del nostre país i a la llibertat –i a la llibertat– de les persones. I això no és res estrany, sinó que jo crec que és una gran manifestació de sentit comú. I suposo que vostè, per tal d'evitar qualsevol referència religiosa, vostè no pretindrà, doncs, que deixem de celebrar Sant Esteve o Reis o una festa d'aquestes, no? Perquè són festes també religioses, òbviament, no? I, per tant..., no, li dic també que per a la seva tranquil·litat, a la laica França el Nadal també és festiu i també ho és als Estats Units, per tant... També li diré que si la tradició imposa que s'instal·li un pessebre o un arbre de Nadal a la plaça Sant Jaume, doncs, a aquest Govern també li sembla bé, i no crec que això sigui un motiu d'ofensa; però és evident que potser vostè té un altre punt de vista en aquest sentit.

Deixi'm que acabi en el sentit de dir que fins i tot en els actes que organitza el Govern, el factor religiós, com li deia abans, no ens sembla que hagi de ser una cosa a rebutjar o a amagar, en absolut. El dia de Sant Jordi, per exemple, la tradició ha establert, vostè en feia referència i deia: «No em tregui aquest tema.» Jo crec que l'he de treure: el dia de Sant Jordi, doncs, la tradició ha establert durant tots i cadascun dels successius mandats, la celebració d'un acte religiós i la benedicció de les roses. I aquest podria ser un acte prescindible? Doncs sí, potser sí; però, per què n'hem de prescindir, d'aquest acte? Per què hem de prescindir d'aquesta tradició? No sembla que hi hagi cap necessitat de prescindir-ne, ni cap motiu.

Deixi'm que acabi, també, amb una breu referència al sociòleg Joan Estruch, que digué: «La secularització de la societat no ha suposat en absolut, com havien predit tants científics socials, la desaparició de la religió. En les societats secularitzades, espiritualitat i fet religiós continuen subsistint.» I jo hi voldria afegir: «Doncs, continuen subsistint i convivint amb plena normalitat.»

Acabo ja, però sí, amb una reflexió, senyor Pedret: sincerament, em sorprèn moltíssim aquesta interpel·lació que em fa el Grup Socialista. Entenc que la fa en nom del Grup Socialista, i encara em sorprèn més, no? Em sorprèn que empri una interpel·lació per tal de crear una conflictivitat allà on no n'hi ha. I em sembla que en uns moments com els actuals, el Partit Socialista faria millor, doncs, d'interpel·lar sobre temes que preocupen la majoria de la gent, sobre temes que segurament en podem tenir una visió diferent, o sobre aquells temes que creuen, vostès, que caldria aprofundir-hi més amb l'impuls del Govern.

Jo diria que aquí, diputat Pedret, és una fugida endavant, quan no hi han propostes per fer interpel·lacions sobre altres temes tan i tan importants per al país.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, torna a tenir, ara, la paraula l'il·lustre diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellera, vicepresidenta, senyores i senyors diputats..., quina decepció –quina decepció. He constatat que vostè és defensora d'una determinada lectura dels drets i llibertats recollits per la Constitució, que és la lectura que se'n diu de la «confessionalitat historicosociològica», eh?, que és una cosa una mica acadèmica, o de la doctrina, però veig que és partidària d'això; i em temo que la societat avança en una altra direcció, senyora vicepresidenta.

També he vist, una mica alarmat, que potser no m'ha entès –potser no m'ha entès– o potser no m'escoltava al principi de la intervenció, però, li dic una cosa, eh?: ni estic confós, ni tampoc professo cap confessió. Això potser ho havia endevinat, eh?; per tant, ni confusió, ni confessió.

Vejam, vostè manifesta que compleixen estrictament i escrupolosament la legalitat. I això no li ho he posat en qüestió –no li ho he posat en qüestió. El que li dic és: si els principis recollits en la Constitució, en l'Estatut, i que es recullen també en la Llei orgànica de llibertat religiosa i en altres normes que desenvolupen les llibertats en aquest país, si aquests principis estan realment garantits amb l'actuació dels poders públics catalans, i, evidentment, amb l'actuació dels poders públics de la resta de l'Estat. Jo i el meu grup creiem que no, i no és perquè pretenguem crear un conflicte on no n'hi ha, és que, diguem-ne, el conflicte s'enceta quan s'inicia aquesta deriva constantiniana en què li he dit que estan. (*Veus de fons.*) I, escolti, a vostè li fa gràcia això, ja veig que riu, però és que tothom reté a la retina... (*Veus de fons.*) No, deriva constantiniana de l'emperador Constantí, eh?, l'emperador Constantí, els ajudo a recordar, eh? (*Veus de fons.*) Bé. Vostès són les democratacristianes..., aquesta qüestió l'haurien de saber.

Bé. En fi, el conflicte existeix quan es produeix aquesta deriva constantiniana, i és que en aquest Govern i el seu grup parlamentari l'hem vist protestar pel tractament del català amb la Llei Wert, molt menys per la qüestió de l'amenaça que suposa per a l'escola pública, i molt poc o gens per la qüestió de la religió com a element, diguem-ne, curricular, i que a més compta per a les beques, etcètera –etcètera. Però és que..., escolti, vostè creu realment que inclou en el programa d'actes institucionals de Sant Jordi, o del Dia de les Esquadres, una missa catòlica, fa que els centenars de milers de catalans i catalanes que no professen la religió catòlica, que en professen alguna altra o que no en professen cap en absolut i que tenen altres conviccions filosòfiques, ètiques, etcètera, vostè creu que es poden sentir representats en les institucions?

Abans, en el moment en què crec que no m'escoltava massa, li intentava explicar que tenim una crisi de legitimitat i de representativitat de les institucions; i que tot esforç que puguin fer aquestes institucions per transformar-se i avançar cap a una democràcia més plena, més completa, que entengui que tots els ciutadans i les ciutadanes s'han de poder sentir plenament representats pels seus governs i per les seves institucions, són passos que són necessaris de fer –són passos que són necessaris de fer. Ara, el dia de Sant Jordi, que evidentment no es deixarà de celebrar..., és que, permeti'm que li ho digui amb tot el respecte, eh?, però la seva rèplica ha ratllat el ridícul, m'ha resultat... (*veus de fons*), sí, sí..., m'ha resultat insultant, des del punt de vista intel·lectual, perquè..., no, en cap moment –en cap moment–, li he plantejat que el dia de Sant Jordi deixi de ser el de Sant Jordi, que el dia de Nadal deixi de ser el de Nadal... (*veus de fons*), però Sant Jordi –Sant Jordi, senyora vicepresidenta– és una festa que ha superat de molt el seu significat religiós; és una festa cívica en la qual participa el conjunt del poble de Catalunya, gent amb tot tipus de conviccions. I vostè mateixa deia: «És necessari fer la missa i beneir les roses?» I es contestava que no. Doncs, escolti, per respecte al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i també als de confessió catòlica, per respecte, cal deixar de fer

aquest tipus d'actes que l'únic que fan és excloure gent que són tan catalans i catalanes com la resta.

I, a més, li he fet un llistat d'altres consideracions respecte als mitjans de comunicació, respecte a les escoles, els hospitals, respecte als edificis públics, respecte a les formes de presa de possessió dels carrers públics, etcètera, que, si no ho podem discutir ara, evidentment, ho discutirem en la moció subsegüent a aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable vicepresidenta del Govern, senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, jo crec que he intentat explicar-li el capteniment que hem seguit en aquesta matèria. El que no entenc és per què treu ara el tema, i per què no el va treure fa tres anys enre, cinc anys enrere; sincerament, no l'entenc, no... –no l'entenc, no l'entenc.

Escolti, miri, jo li ho torno a recordar: pel que fa a la missa de Sant Jordi –perquè sincerament, ens hem centrat aquí–, aquesta no és una pràctica de l'actual Govern, és una pràctica de tots els governs de la Generalitat, i va començar amb el president Tarradellas i ja està. És que..., sincerament, és que no entenc per què vostè avui ens planteja aquest tema, ens planteja aquesta qüestió, que podia haver plantejada fa cinc anys, que estic convençuda que en la seva totalitat el seu grup no comparteix, deixi'm que li ho digui clarament, i que el Govern aposta sempre per aquesta diferència –per aquesta diferència– entre... (*Veus de fons.*) No, no..., escolti, nosaltres de problema no en tenim cap –és que no en tenim cap! Nosaltres apostem, primer de tot, per la llibertat de les persones per exercir, també en el terreny públic, la llibertat religiosa, i no voler amagar, del fet públic, la condició d'una persona.

I després..., bé, jo ja li he dit per activa i per passiva, però, deixi'm –que crec que és important i que li ho aconsello– que li llegeixi un article que va publicar el seu company de partit, amic seu, ho suposo, amic meu, l'exconseller Nadal, en *El Punt Avui* de la setmana passada, el 4 de maig, els l'aconsello a tothom, crec que és un excel·lent article, eh? Ell parlava de la missa de Sant Jordi, parlava..., l'article es diu «Missa missa», i hi havia un moment en què deia: «Hi he anat amb tota regularitat, conscient –conscient– i volent complir un compromís institucional, fent valdre el pes i el valor de la continuïtat institucional i la importància del reconeixement del paper de cadascú en cada moment. En el meu cas, com a alcalde hi anava, com a conseller i cap de l'oposició també. I aquesta tradició s'ha mantingut sense solució de continuïtat amb els cinc presidents esmentats.» I feia esment dels cinc presidents, no?

I l'exconseller Nadal, Quim Nadal, també deia: «És indubtable que som un estat laic i que les institucions

catalanes han fet del laïcisme una posició.» I acabava dient: «Sembla evident que el sentit de la proporció de les coses hauria de deixar ben establert que hi ha uns valors, unes actituds, un compromís social que vincula el cristianisme amb una part rellevant de la història d'aquest país durant prop de dos mil·lennis.» Li ho deixo aquí i li'n recomano la lectura, perquè és una lectura excel·lent.

Moltes gràcies.

La presidenta

El punt següent és el punt dotzè.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques de protecció a les famílies (tram. 300-00057/10)

I és la interpellació al Govern sobre les polítiques de protecció a les famílies, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez. (*Pausa.*)

Pot començar quan vulgui, senyor diputat.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, és un honor poder-me dirigir per primer cop a la cambra des d'aquest faristol, desitjo poder treballar en bé de la ciutadania i en servei de tots els ciutadans a favor d'una Catalunya pròspera, dins del projecte comú espanyol. M'és difícil entendre aquesta dicotomia constant que vostès plantegen entre les nocions d'Espanya i Catalunya, quan en paraules de Cambó, són dues realitats consubstancials.

Honorable consellera, el nostre grup es dirigeix a vostè per interpellar-la sobre polítiques de família que està desenvolupant el seu Govern. És curiós que tots els estudis constatin que la família està sent la xarxa que evita el col·lapse de la societat, i que mentrestant el seu Govern li estigui dedicant tan poca atenció. Però és que vostès, consellera, només tenen un focus d'atenció, un entestament, una cabòria, una obsessió: la independència. La seva dèria jo penso que està assolint el caràcter, gairebé, de patologia freudiana. Una patologia del Govern, podríem dir, que consisteix a encaparrar-se amb un únic tema, un tema quimèric, mentre obliden els temes urgents i prioritaris. El més preocupant és que un govern pot dedicar-se a fer experiments quan la societat funciona, però dedicar-se a poesies romàntiques, consellera, mentre la societat pateix un drama realista, és una gran irresponsabilitat. Estan, vostès, aferrats al principi de plaer, quan haurien d'assumir d'una vegada el principi de realitat.

Ja li he dit més d'un cop, consellera, que haig de felicitar-la, per ser una de les conselleries més actives. Vostè ha impulsat la Llei d'accessibilitat. Jo la felicito. Però és que vostès fa set mesos que governen. Els ciutadans de Catalunya estan sotmesos a l'ofec de la crisi econòmica, hi ha 900.000 persones a l'atur, 200.000 famílies sense cap ingrés. Però què ens ofereixen vostès cada dimarts?, què aprofiten al seu Go-

vern? Aire, aire pol·luït d'ideologia, buit, no res. Parlen de Catalunya com si fos una colònia com Kènia. Ens proposen un consell nacional com si estiguéssim a Líbia. Amenacen amb una declaració unilateral d'independència com Kosovo. Però quin model de comunitat tenen?

Mentrestant, les famílies catalanes van patint: un 25 per cent dels nens de Catalunya es troba sota el nivell de la pobresa. I què ha fet vostè, consellera, des del seu departament? Seguir treballant en un pacte per la infància. Però no veu, consellera, que el que els nens catalans necessiten no són pactes sinó mesures de govern, acció, decisió, mesures?

Vostès parlen constantment del dret a decidir però no decideixen res. Mirin els ulls de la pobresa, baixin del cotxe oficial, deixin de donar voltes i voltes a grans pactes i prenguin mesures concretes. Ja li ho hem dit: vostè ha d'actuar, consellera. Li ho demanem, ho fem amb fermesa, perquè creiem que és el que reclama la ciutadania.

Consellera, vostè ha tingut un temps de gràcia, potser perquè no hi havia pressupostos. Són presoners del maximalisme electoralista d'Esquerra Republicana. Si volen viure sota la batuta d'Esquerra Republicana, facin-ho, però no ens condemnin a tots a un govern que no governa, a un executiu que sembla més un consell assessor que un consell de govern. Prorrogar els pressupostos ha implicat paralitzar les convocatòries. La pròrroga dels pressupostos és la pròrroga del desgovern, és la pròrroga de l'angoixa per a moltes persones.

Ara vostès han aixecat la prohibició de noves convocatòries. Ja veiem amb quin resultat: les ajudes zero-tres han estat retallades un 40 per cent, les ajudes per a famílies amb persones amb discapacitat s'han reduït un 90 per cent. Aquesta és la seva política social? Aquesta és la seva política familiar? És que no poden ajustar els centenars de milions d'euros que destinen a mitjans de comunicació? És que no poden ajustar els milions d'euros que dediquen a política lingüística o a ambaixades de luxe a l'exterior per a fruïció i esbarjo de companys i amics de partit?

Però jo em pregunto, consellera, més encara, si és que vostès tenen política familiar. Sí que en tenen: tenen exactament la mateixa que el Govern tripartit. Què caracteritza i què diferencia Convergència i Unió en polítiques familiars davant del tripartit? Res –res–; bé, sí, una cosa: les retallades.

El que li vull preguntar, consellera, és quina és la seva política familiar, què fan en suport de la família, què fan per impulsar les famílies d'aquest país.

És trist com el seu departament esmerça tots els esforços a acordar un pacte per la infància que arrosseguem des de fa més de tres anys. Ja n'hi ha prou, de pactes. La societat no es transforma amb acords eteris, amb jocs d'artifici, sinó amb lleis ben desplegades i amb accions concretes. Avui seguim esperant el desplegament de la Llei de la infància de l'any 2010. Què esperem, consellera?

Però més depriment és que seguim esperant encara el complet desenvolupament de la Llei de famílies, apro-

vada l'any 2003. Això és desolador. Fa exactament sis anys, el diputat Rafael López interpellava la consellera de Benestar, llavors del tripartit, i li demanava el desplegament de la llei. Avui, sis anys més tard, seguim esperant. Un altre cop veiem la similitud entre el seu Govern i el Govern tripartit. Potser s'explica perquè potser vostès també són un govern tripartit: amb un soci preferent, Convergència; un soci incòmode, Unió, i un soci director que va fent caixa de vots, Esquerra Republicana de Catalunya.

Hi ha alguns eixos de política familiar que considerem cabdals, consellera. En els propers mesos presentarem una bateria de propostes en favor de les famílies catalanes.

En primer lloc, li demanem un pla interdepartamental de suport a la família. La família és l'esquelet de la societat; no és l'Estat, ni la Generalitat, ni l'escola: per nosaltres, des d'una mentalitat liberal, és la família. Però els ossos del cos social, les famílies d'aquest país, pateixen avui un període d'erosió. I, consellera, hem de fer polítiques per evitar l'osteoporosi social, és a dir, l'erosió de la família.

Què podem fer per enfortir-la? En primer lloc, pensem nosaltres, polítiques de conciliació. Aquí tenim una eterna promesa –present també al seu programa electoral, per cert. Què estem fent, consellera? No ens adonem que la racionalització horària i la conciliació entre la vida laboral, familiar i personal augmenta la productivitat econòmica, facilita l'èxit escolar dels nens i augmenta el benestar vital de les persones? Doncs, posem fil a l'agulla, consellera, de debò, amb coratge.

Polítiques familiars són també polítiques de suport a algunes famílies que necessiten una especial atenció; per exemple, les famílies monoparentals. Què estem fent, consellera, per a les famílies monoparentals?

Però també les famílies nombroses. Vostès van tombar la passada legislatura una llei que vam presentar de suport a les famílies nombroses. Molts cops, aquestes famílies tiren endavant amb dificultats econòmiques, i són precisament les que d'una forma més clara i contundent col·laboren a la sostenibilitat del nostre sistema de benestar. Tornarem a presentar la llei, millorada. Esperem que aquest cop l'interès de la ciutadania passi per sobre de les estratègies partidistes.

En aquest sentit, presentarem també una llei en suport de la maternitat en risc. Podem estar en desacord sobre el tema de l'avortament, com va quedar palès al passat Ple, però penso que podem coincidir en l'oportunitat d'ajudar les dones embarassades que vulguin tenir un fill i no es vegin amb cor de fer-ho per angoixes derivades de l'estructura social i econòmica.

No em fa por parlar de polítiques de natalitat, tampoc. Vostè sap que l'esquerra i la dreta europea les fan des de fa dècennys, perquè –no és una qüestió ideològica, sinó un tema de sentit comú– si volem mantenir el sistema de benestar, si volem mantenir les pensions, necessitem una política proactiva de natalitat.

Consellera, vostès han estat deslleials. Han participat activament en el procés polític de l'Espanya autonò-

mica i constitucional. Catalunya té més competències que gairebé totes les regions d'Europa. I ara, quan han espremut tot el suc que podien treure del model autonòmic, han traït el pacte de convivència que ens havíem donat entre tots i han apostat per la ruptura.

I vostès són també deslleials amb els ciutadans, perquè són especialistes a crear debats inexistents, i, a través d'una propaganda mediàtica retorçada, fan que el debat polític no giri entorn de la seva gestió, sinó al voltant d'un adversari exterior responsable de tots els mals.

Però aquí venim a preguntar sobre la seva gestió. Honorable consellera, necessitem que tornin a la realitat –que tornin a la realitat–, que baixin del cotxe oficial, que baixin de l'estelada, que baixin del deliri. Potser al senyor Mas li agradaria estar a cimeres amb caps de govern, potser a vostè li agradaria ser ministra, potser els agradaria ser administradors d'un protectorat francès; ara bé, el que als catalans ens agradaria i el que agrairíem sincerament és que deixessin de fer volar coloms, que s'arremanguessin i que treballessin pel benestar de les famílies de la nostra comunitat.

Gràcies, consellera; gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor diputat, en primer lloc, disculpi, que l'he fet esperar un minutet. En tot cas, i abans d'entrar en matèria, en aquesta interpellació de polítiques de família que vostè tan amablement m'ha fet, seguir una miqueta el fil de la seva intervenció. Perquè a vostè –i és veritat, una vegada més, perquè tenim ocasió, afortunadament, de coincidir en diferents comissions d'aquest Parlament, totes elles relacionades amb l'àmbit de les polítiques socials– jo ja li he sentit dir en alguna altra ocasió o fer referència a aquesta suposada cabòria, dèria, obsessió, deia vostè, no només de la meua persona –no m'ho prenc com una cosa personal, evidentment que no–, sinó d'aquest Govern. I jo el que li voldria dir és que evidentment que els membres d'un govern, jo crec que de tots, han de tenir aquesta obsessió, en termes positius, ho dic, aquesta dèria o aquesta cabòria per les persones, per la cohesió social i pel progrés del seu país. I és aquí on la família hi té un paper absolutament molt important.

I el principi de la realitat jo crec que no el perdem mai de vista. El principi de la realitat i tocar de peus a terra. Jo no em referiré als cotxes oficials. No em faci dir qui va més amb cotxe oficial, perquè em sembla que aquí tampoc ens posaríem d'acord. Jo tinc una visió crec que diametralment oposada a la que pot tenir vostè.

Però la realitat, la dura realitat de moltes persones, de moltes famílies, de moltes llars d'aquest país la co-

neixem perfectament, i compartim aquesta diagnosi. I, com no pot ser de cap altra manera, compartim també les dades o algunes de les dades a què vostè molt bé ha fet referència, aquestes dues-centes mil famílies sense ingressos, com també el drama de l'atur, en sentit genèric, per més que estem a poques hores d'haver conegut unes dades que, certament, tant a nivell de Catalunya com de l'Estat, doncs, són positives, tot i que no ens podem deixar emportar, doncs, per l'optimisme, malauradament.

En tot cas, el que té a veure amb aquest drama i el que podria donar-nos la possibilitat de disposar d'unes eines i d'uns recursos molt més potents seria disposar de més recursos econòmics; recursos econòmics que en bona part vindrien, i no vénen, d'aquell esforç que es fa des de les persones, les empreses, a Catalunya; uns recursos que aquí es generen però que no tenen un just retorn sobre la nostra societat; uns recursos que ens anirien molt bé, certament, per poder afrontar algunes d'aquestes dades, alguns d'aquests drames humans que vostè definia.

I, sense anar més lluny, en els darrers cinc anys, hi han partides que cofinançaven programes específics sobre família –ara li parlo de família, ara no li parlaré de la dependència, ni li parlaré de la discapacitat, ni res d'això, sinó que em refereixo estrictament a temes de família, i jo li podria mencionar quatre programes concrets– que vostès han deixat a zero i que tenen a veure amb suport a famílies en situacions especials, desfavorides, amb mediació, amb violència dins la pròpia família o amb atenció a la primera infància zero-tres, concretament programes de conciliació de la vida familiar i laboral. És una llàstima també que sent aquestes qüestions tan fonamentalment importants... I no fa gaires dies, amb una interpellació del seu company, el senyor Rafa López, jo també m'hi referia. Vostès parlaven de la importància de les polítiques d'immigració i jo tristament havia de fer referència a aquelles retallades, a aquelles partides que vostès han deixat a zero en els darrers anys.

Però en allò que sí que podem estar d'acord, senyor diputat, i en allò que vostè em demana que jo expliqui, que és què fem en l'àmbit de la família i com prioritzem l'atenció i el suport a les famílies, jo he d'estar d'acord amb vostè plenament que és la família un eix vertebrador essencial de la política social del nostre país i una estructura bàsica que a tot arreu, aquí i a tot arreu, evoluciona de manera constant i permanent, i que hi ha un compromís del Govern, amb les eines de què disposem i amb els recursos de què disposem, per desplegar un conjunt de polítiques que són integrals, que són eminentment transversals, quan parlem de polítiques de família, perquè el que volem no és altra cosa que aquest país i aquesta societat siguin un entorn idoni per a l'educació dels fills i filles, que puguem disposar de serveis i de recursos per organitzar la vida quotidiana de manera que es facilitin al màxim les coses per a les famílies, per resoldre els conflictes que es puguin derivar en el si d'aquestes, amb mecanismes de prevenció, amb mecanismes de suport i de promoció, i sobretot per atendre aquelles qüestions de vulnerabilitat.

I li deia, i segur que vostè hi està d'acord, que quan parlem de polítiques de família parlem de polítiques del tot transversals, perquè estem d'acord, segur, també, que les polítiques d'ocupació, que les polítiques d'habitatge, no cal dir les d'educació, de serveis socials en un sentit ampli, però també les culturals i les polítiques del temps, que vostè s'hi referia parlant de la conciliació, incideixen d'una manera molt important en les dinàmiques familiars. No són polítiques exclusives per a les famílies, però tenen una incidència enorme sobre les famílies. I, per tant, podríem parlar de protecció, de suport, de conciliació laboral i personal –cregui'm que aquest és un tema que a mi em preocupa especialment–, i el tractament equitatiu de les famílies, tenint en compte –tenint en compte– les diferents necessitats d'aquestes famílies.

Vostè parlava de les famílies nombroses i de les famílies monoparentals. Li explicaré que lògicament les tenim en compte i que hem gestionat nombrosos títols –109.758 en el cas de les famílies nombroses i 38.853 en el cas de les monoparentals–, que es beneficien de tot un seguit d'avantatges i de serveis a nivell de tot el país i en diferents àmbits i en diferents sectors, però que en aquests moments les causes de vulnerabilitat de les famílies no només tenen a veure amb la seva composició, que també, des d'aquest punt de vista de nombroses i monoparentals, també amb la situació econòmica, sense anar més lluny, en funció de l'edat i de les característiques dels seus membres, quan hi ha menors, quan hi ha majors de seixanta-cinc anys, quan hi ha dependents, quan hi ha persones amb discapacitat, o també per altres problemàtiques molt més específiques: quan es dona dins el nucli familiar, per exemple, un episodi de violència masclista, quan hi ha delinqüència juvenil o quan hi ha un embaràs adolescent, cosa que vostè també hi ha fet absolutament referència.

Quins criteris apliquem pel que fa a aquestes polítiques? Doncs, garantir el mateix tractament a totes elles, de manera equitativa, treballant per l'acceptació social, també, de la diversitat i de la pluralitat familiar, reduint progressivament les dificultats que es donen per tal de poder engegar i iniciar un projecte familiar i facilitant aquesta conciliació de la vida personal i laboral. Vostè sap molt bé que compartir temps amb la família és una de les claus essencials del benestar dels infants; això ho diu la UNICEF i ho sabem tots, i que en el cas de les persones treballadores, aquí i també a tot arreu, pares i mares, tenen una dificultat molt important per dedicar temps als seus fills, i en el cas de les dones, especialment, moltes vegades és a costa de renunciar a unes condicions laborals més bones.

Em parlava vostè i suggeria un pla sobre les famílies. Jo li he de dir que existeix, que hi ha vigent un pla integral de suport a la família, i que estem elaborant en aquests moments el segon pla, per tal d'enfortir precisament aquests mecanismes i per contribuir, en definitiva, a tenir una societat més cohesionada; un pla integral que s'està elaborant amb la col·laboració de l'Observatori Català de la Família, on són presents, més enllà dels departaments, diferents departaments de la

Generalitat de Catalunya, tot un seguit d'entitats representatives –del tercer sector, les associacions de les famílies monoparentals, de les famílies nombroses, de les famílies de l'àmbit LGTB, Creu Roja, sindicats, patronals, associacions de veïns, les entitats municipalistes, entre d'altres– i experts, també els principals experts del país.

I aquest pla el que té com a missió és desenvolupar una acció de govern integral que coordini les diferents actuacions que des dels diferents departaments tenen a veure amb les polítiques de família. Per què? Per tenir una visió integral, el més integral possible d'aquestes mesures i d'aquestes polítiques.

Li ho deia, el primer Pla integral de suport a la família data del 1993, va ser pioner en el seu moment, clarament, i des d'aleshores no disposava aquest Govern d'un document de planificació estratègica que conduís i que coordinés aquest conjunt d'actuacions en matèria de política de família.

Trobaríem tres eixos d'acció, i després passaré, si no és ara, en el següent torn de rèplica, a detallar-li més concretament: promoció de la família com a estructura bàsica, allò que dèiem al principi; suport a la maternitat i acompanyament de la família en els moments de canvi del seu cicle vital, i suport a les famílies de major vulnerabilitat.

Trobaríem mecanismes, mesures d'informació a les famílies, de tots els recursos i de tots els serveis que estan disponibles; suport i orientació a les habilitats parentals. I aquí, si tinc temps, m'agradaria parlar-li d'un programa, que és el «Créixer en família», que del que tracta és d'orientar pares i mares, donar eines a les famílies amb la parentalitat positiva, adreçat a les famílies amb fills i filles de zero a sis anys; 930 sessions programades per a tot el que serà l'any 2013 a diferents territoris i amb un grau d'acceptació per aquelles sessions que ja s'estan desenvolupant que tenen un gran interès.

També, entre altres qüestions, hem de treballar amb diferents formes de suport a les famílies, entre les quals es troben, lògicament, les de naturalesa econòmica –després també m'agradarà referir-me a les subvencions, com vostè hi feia referència–, prevenint conductes de risc amb els punts Òmnia, per promoure xerrades formatives sobre els riscos, perills i vulnerabilitat dels joves, per exemple, en una qüestió de màxima actualitat com és en aquest moment l'accés a les noves tecnologies.

També implicant les empreses, perquè quan vostè parlava de la conciliació de la vida laboral i personal oblidava l'aspecte importantíssim, aquell que té a veure amb el nostre teixit productiu, amb les nostres empreses, que són les que han de fer també un esforç per facilitar aquesta conciliació. I en aquest sentit el que nosaltres estem fent és promoure un reconeixement a l'empresa familiarment responsable per a aquelles que fomentin la conciliació entre els seus treballadors.

També en l'àmbit de l'habitatge, un tema essencial; en tot cas, m'hi referiré perquè aquest és un tema també que afecta les famílies en situació de gran vulnerabili-

tat i on tenim previstes i estan ja desenvolupant-se un seguit de mesures que tenen a veure amb l'accés i poder, doncs, mantenir l'habitatge en aquelles famílies amb més dificultats econòmiques.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, vostè és una parlamentària intel·ligent, i llavors sempre fan una estratègia una mica similar, i és que deixa la crítica al Govern de Madrid per a la segona rèplica o, bé, per a la rèplica. (*Veus de fons.*) Ja l'ha fet una mica, sí.

Però, per altra banda, vostè..., és una passió que jo crec que vostè té, que és tirar totes les culpes al Govern de Madrid, i a més de parlar d'altres qüestions voldria fer-li alguna reflexió al respecte. Perquè no pot ser, consellera, que vostè faci un esmorzar a Tribuna Barcelona i en lloc d'explicar-nos els seus projectes –que ara jo repeteixo que em recorden molt els projectes del tripartit, és a dir que no veig una diferenciació clara entre les polítiques de Convergència i Unió i les polítiques de família del tripartit–, doncs, en lloc d'explicar-nos els seus projectes a Tribuna Barcelona, esmerci la gran majoria del temps demonitzant Madrid i parlant del que suposarà la independència.

Ens va parlar de dos projectes en aquest esmorzar: un, el Pacte per la infància, ja n'he parlat; l'altre, la Llei d'accessibilitat, una llei que es va posar en marxa ara fa deu anys. En aquest Parlament sembla que estiguem abonats a les esperes de deu anys. Quedo sorprès amb aquest ritme de transformació social, la veritat, consellera. És clar que vostè no en té la culpa, perquè acaba d'arribar, però aquestes dilacions ens fan pensar una mica.

Vostè sempre fa esment d'aquesta retallada, que vostè ara diu «espectacular», que ha fet el Govern espanyol sobre les polítiques socials. Jo voldria aclarir una mica les qüestions, perquè no hi hagués confusió, perquè tenim dret a saber –tenim dret a saber–, i tenim dret a saber que el percentatge tan alt de què vostè parla dia i nit es refereix al pla concertat, i l'aportació del Govern espanyol sobre el pla concertat era d'un 9 per cent. Per tant, és fals que la falta d'inversió en aquest punt del Govern espanyol hagi desestabilitzat les polítiques socials del Govern de la Generalitat. Però vostès segueixen a vegades aquell principi d'embolca que fa fort.

Li vull preguntar alguna cosa més, consellera. En primer lloc, pensa sumar-se la Generalitat a la celebració del vintè aniversari de l'Any Internacional de la Família que ha convocat per al 2014 les Nacions Unides? Tenen previst algun tipus d'impuls de les polítiques familiars, algunes activitats? Jo suposo que el centenari de la Mancomunitat i el tricentenari del 1714 ocupen totes les seves energies, però, bé, vostè és la consellera de Família, potser alguna activitat, doncs, pot ser interessant. Per cert, és molt interessant la reflexió de Prat de la Riba sobre la celebració de 1714 i de Casanova, amb

aquest caire martirial que sempre li donem, doncs, que Prat la critica. Bé, però això és una altra qüestió.

Jo crec que el que l'ONU ens assenyala és molt interessant, perquè fixi's com s'escau per al cas català. Ens recomana l'ONU per a aquesta efemèride incidir en les polítiques de lluita contra la pobresa centrades en la família; en segon lloc, polítiques d'equilibri entre la vida laboral i familiar, i, tercer, iniciatives de solidaritat internacional. (*Veus de fons.*) Intergeneracional, sí. Jo crec que no estaria malament que hi dediquéssim una mica de temps i ens presentés vostè un cert programa.

Tenen després alguna previsió, consellera, per incorporar la perspectiva de família a les polítiques públiques? És una antiga reivindicació de les entitats familiars. Tenen, consellera, alguna idea o alguna proposta al respecte? Els proposo que pactem un certificat d'empresa familiarment responsable, un certificat per a ecosistemes empresarials que afavoreixin la conciliació. Ens hi posem, consellera?

Per altra banda, voldria saber el seu capteniment sobre les escoles bressol. Som conscients que la situació econòmica és greu en aquests moments, però hi ha moltes escoles bressol privades a Catalunya; no podem construir-ne de públiques, però potser podem arribar a un sistema de concerts que pugui ser beneficiós per al present i per al futur.

Finalment, ens pot explicar, consellera, alguna de les línies del seu Govern contra la violència de gènere i contra la violència interfamiliar, també, dels pares a fills i de fills a pares?

En definitiva, consellera, el Partit Popular li exigeix amb contundència, perquè creiem que és una necessitat social, que esmerci molts més esforços per a la vitalitat de les famílies de Catalunya, que actuï, que governi. Deixi les «soflames» polítiques per a altres consellers, centri's en el benestar de les persones i a crear marcs normatius perquè les famílies, totes les famílies, puguin desenvolupar els seus projectes en llibertat, justícia i seguretat. Per a això, consellera, ens tindrà al seu costat. Ara bé, per fer polítiques familiars cal tenir un full de ruta, un model, un projecte, i fins ara no l'hem vist. Estem a l'espera, consellera.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Miri, començaré per on vostè acabava. Jo li agraeixo que vulguin estar al nostre costat en aquells aspectes que tenen tant a veure amb la ciutadania i amb les persones amb major vulnerabilitat. A mi m'agradaria també tenir-los al costat reclamant un finançament just i reclamant aquelles partides que han desaparegut i que no només tenen a veure amb el pla concertat de la dependència.

Jo li ho tornaré a explicar. Aquesta és una part. Quan jo parlo d'una davallada del 92 per cent en l'àmbit de

les polítiques socials, sé perfectament a què m'estic referint, i crec que vostè, que ens vam veure divendres, efectivament, ho va seguir amb atenció, perquè vaig detallar una a una les diferents partides que cofinançaven programes socials i que en els darrers tres anys o han davallat en un percentatge altíssim o bé han desaparegut i han estat posades a zero.

I no li parlava de la dependència; li parlava de suport a persones amb discapacitat, li parlava de programes que tenen a veure, doncs, amb els serveis socials, parlàvem de l'àmbit familiar, i ara li he citat quatre partides d'aquestes característiques, també d'altres que tenen a veure, doncs, amb la igualtat de les dones i amb la lluita contra la violència masclista. I a mi m'agradaria tenir-los al costat també reclamant aquests recursos, que són essencials, que són importantíssims. I ja no parlem d'altres temes i d'altres àmbits que sense ser estrictament família també tenen una incidència importantíssima sobre les persones i sobre el seu procés vital; per exemple, les partides que tenen a veure amb polítiques actives d'ocupació, que s'han vist reduïdes a la meitat també en els darrers anys.

I vaig fer, com intento fer quan comparec en aquesta cambra i se'm pregunta sobre polítiques socials, un relat de tots aquells aspectes i tots aquells eixos en què estem treballant. La Llei d'accessibilitat, que ja està en el Parlament, efectivament, però també, doncs, una llei marc de protecció social; hem parlat també en nombroses ocasions sobre la llei que estem preparant, en una fase inicial, però que té a veure amb quina visió i quina sortida podem donar a les situacions de manca d'autonomia personal, és a dir, de dependència.

I amb molt de gust li aniré responent, en la mesura que tingui temps per fer-ho, alguns dels plantejaments que vostè m'ha fet. «Com preveuen i com treballen els maltractaments que es donen dins de la família?» Doncs, per exemple, sense anar més lluny, amb un protocol per detectar i prevenir els maltractaments a les persones grans. Ja hem format més de tres mil professionals en el darrer any i mig, perquè això és molt recent, a tot el territori. També estem treballant en un protocol de maltractament de les persones amb discapacitat.

Pel que fa al Pacte per la infància, jo vull començar agraint les aportacions que el seu grup parlamentari ha fet al respecte. I li ho dic sincerament; de debò, li ho dic, senyor diputat. Crec que aquest Pacte per la infància té una importància manifesta perquè es pugui visualitzar clarament el protagonisme que volem donar a la infància, que volem allunyar de la picabaralla política i que volem centrar-nos en totes aquelles mesures i en aquelles actuacions, dins de les disponibilitats pressupostàries, però fent un esforç i prioritizant, lògicament, que tinguin a veure amb la infància, que tinguin a veure amb la seva promoció, amb la seva protecció, amb la seva major participació en els assumptes que en són propis.

Li deia també que estem treballant en aquest certificat de l'empresa familiarment responsable, perquè l'eix de la conciliació personal i laboral té una gran importància.

Deixi'm que rebobini una mica. Li parlava de l'habitatge: el sistema Ofideute; la creació el mes de març,

per tant, fa molt pocs dies, d'una mesa de valoració de situacions d'emergència econòmica, on hi ha una bossa permanent d'habitatges adreçats, destinats a emergències, actualment amb 306 habitatges; i també reforçant aquelles prestacions d'urgència per al pagament d'un habitatge quan hi ha risc de desnonament.

I si parlem de prestacions, i vostè abans feia referència a les subvencions, hem pogut, i fa molt pocs dies, en aquest sentit, treure la convocatòria que té a veure, doncs, amb els ajuts a les famílies en situació de major vulnerabilitat i on es tenen molt en compte, també, les situacions i els perfils de les persones, de les famílies nombroses i monoparentals. Com vostè sap, malauradament, es van haver de suspendre temporalment els ajuts universals a les famílies amb fills a càrrec per prioritzar, amb els recursos disponibles d'aquest Govern, la situació de les famílies, hi insisteixo, amb major vulnerabilitat. Però també destinem recursos a vetllar perquè en aquells casos en què es produeix una situació de ruptura familiar, un fons d'impagament de pensions i prestacions, dotat de 10 milions d'euros, i que vol compensar econòmicament aquelles situacions de persones que tenen dret a percebre una pensió, que està, doncs, judicialment reconeguda i que ha resultat impagada, precisament perquè entenem que en aquests casos també els nens i les nenes tenen una situació de major vulnerabilitat.

En definitiva, senyor diputat, jo crec que són molts els esforços que es destinen a les polítiques de família des de diferents vessants –des de diferents vessants. Amb la disposició de majors recursos, per descomptat que podríem aplicar-ne més, podríem recuperar aquella universalitat que no va ser possible mantenir i podríem reforçar totes les estructures tant des de l'àmbit educatiu –vostè parlava de les escoles bressol– com des del punt de vista de les prestacions i dels ajuts a les famílies, perquè el que ens preocupa essencialment, quan parlem d'infància i quan parlem d'infància en situació de vulnerabilitat, és poder ajudar i poder promocionar aquell entorn familiar, que és el que es veu en una situació, sigui per manca de feina, sigui per pèrdua o risc de perdre el seu habitatge..., és allò el que ens interessa: reforçar-ho, perquè reforçant això preservem també el present i el futur d'aquests infants, d'aquests nens i nenes, en definitiva, del conjunt de la família.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre les conseqüències de l'aprovació de la disposició addicional segona de la Llei de l'Estat de mesures de flexibilització i foment del mercat de lloguer d'habitatges.

Interpel·lació

al Govern sobre les conseqüències de l'aprovació de la disposició addicional segona de la Llei de l'Estat de mesures de flexibilització i foment del mercat de lloguer d'habitatges (tram. 300-00054/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller, com saben, a aquest grup parlamentari li preocupen, i molt, les polítiques portades a terme pel que fa a l'habitatge, i per això creiem molt encertada la política portada a terme per aquest Govern, tot i la manca de recursos, per tal de promoure l'habitatge per a aquelles persones que més ho necessiten al nostre país –ara fa un moment ho comentava la consellera Munté–, totes aquelles actuacions que estem portant a terme per a aquelles famílies que més ho necessiten, a la vegada que es treballa amb tota la fermesa per pal·liar els efectes dels desnonaments, de les execucions hipotecàries, ajudant així les famílies amb risc d'exclusió social residencial, gestionant diversos programes, com és el cas de la nova prestació urgent per a famílies que han perdut el seu habitatge habitual, prestació destinada a ajudar famílies, persones que han patit un procés de desnonament, ja sigui per impagament de quotes hipotecàries, o bé per impagament de rebuts de lloguer, que en són la gran majoria.

O el nou Pla del dret a l'habitatge, un nou marc que ens permetrà la institucionalització dels nous programes socials i també facilitarà la recuperació de l'activitat del sector de l'habitatge i l'ocupació de les zones amb més demanda residencial acreditada. O els ajuts implícits per a les persones usuàries del parc públic de lloguer de la Generalitat, sistema d'ajuts per al pagament de lloguer per a usuaris amb ingressos baixos, als quals el cost de l'habitatge pot situar en risc d'exclusió social, i que està previst que el 2013 s'ajudi més de 1.600 famílies. O la xarxa d'habitatges d'inclusió social, on es dona suport a entitats que proporcionen allotjament col·lectiu a persones que requereixen una especial atenció, sovint amb problemes d'integració social, i que donen serveis a més de cinc mil persones. Durant l'any 2011, es van donar suport a entitats per a la gestió de 865 habitatges, i el passat 2012 s'ha donat suport a 973 habitatges al nostre país. I actualment, hi ha 434 habitatges de la Generalitat cedits a ajuntaments i a entitats socials per a polítiques socials. O també la resolució del Departament de Territori del passat 15 de maig, on es convoquen els ajuts per al pagament de lloguer per a aquest 2013, que després en parlarem. Totes elles, conseller, mesures que el seu departament porta terme per tal d'incentivar el sector de l'habitatge i per resoldre els problemes dels que més pateixen i tenen problemes d'accés a l'habitatge o dificultats per mantenir el seu habitatge habitual.

Per això al Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens preocupa, i molt, la recent aprovació a les Corts Espanyoles per part del Partit Popular, de la disposi-

ció addicional segona de la Ley de medidas de flexibilización y fomento del mercado de alquiler de viviendas. Per cert, disposició addicional segona que surt avui mateix publicada al BOE, malauradament. I li he de dir, conseller, que resulta espèrptic observar que avui, avui precisament fa dos mesos, el 5 d'abril, el Govern de l'Estat aprovava el Plan de vivienda, on mantenia i donava continuïtat a polítiques a favor del promotor de lloguer, i veure com tres dies abans, per la porta del darrere i via una esmena al Senat, una esmena en una llei que res té a veure amb el Plan de vivienda, el mateix Grup Parlamentari, el Partit Popular, amb un llenguatge rebuscat, perquè no s'intentés esbrinar què és el que es volia dir, a veure si passava d'una forma desapercebuda, el mateix Govern proposava una esmena que contradeïa tot allò que estava defensant un altre text, que aquest sí que s'anunciava en una roda de premsa posterior al Consell de Ministres del dia 5 d'abril. I com ja tenim clar, des del nostre grup parlamentari, que allò que s'anuncia el divendres, després de la roda de premsa dels ministres, és el menys desagradable de tot el que succeeix després, de tot el que surt publicat al BOE, doncs, veig que han intentat, en aquest cas, encara anar més enllà, perfeccionar la fórmula de no dir totes les coses a la roda de premsa, trobar-t'ho després al BOE, ara, a més a més, per la porta del darrere, introduint-t'ho com una esmena al Senat.

Aquesta esmena que es va presentar pel Partit Popular al Senat es carregava el model d'habitatge de protecció oficial de lloguer. Va ser tal l'escàndol, la pressió de tots els grups polítics al Senat i al Congrés va ser tan gran, que no van tenir més remei que acabar auto-esmenant-se. Finalment, parcialment solucionat però mantenint encara aspectes molts greus, l'aprovació a les Corts per part del Partit Popular d'aquesta disposició addicional segona no ha deixat de crear desconfiança a les institucions, a les empreses públiques i, fins i tot, està generant desconfiança pel que fa a la ciutadania en la política. En el redactat final, se segueixen eliminant les subvencions a promotors de lloguer protegit que van ser reconegudes a promotors que van obtenir la qualificació provisional, sota aquella norma que albirava l'opció de tenir dret a uns recursos que feien possible i viable la promoció de lloguer. En segon lloc, aquesta eliminació de subvencions pot portar a la fallida d'un bon nombre important de promotors sense ànim de lucre, promotors públics i administracions locals. Què faran aquestes entitats, majoritàriament lligades al tercer sector?

Molts ajuntaments al nostre país havien apostat per promocions per a l'habitatge de lloguer, i ara l'Estat retira les subvencions amb nocturnitat, amb traïdoria. Tarragona, Vilafranca, Sabadell, Rubí, Terrassa, Barcelona i molts altres més ajuntaments que tenen promocions, qui compensa aquests ajuntaments? Qui compensa tots els municipis del nostre país? Aquests promotors van creure, van confiar amb la crida a la mobilització que van realitzar les diferents administracions, tant el Govern de l'Estat com el de la Generalitat, per resoldre el problema greu d'accessibilitat de la ciutadania a l'habitatge. Van realitzar així promocions destinades al lloguer.

És més, aquesta mesura que ha aprovat en solitari el Grup del Partit Popular a Madrid, a les Corts, pot fer perillar el manteniment d'habitatges a persones amb risc d'exclusió social, perquè si les promocions no són viables per als promotors, pot empènyer que aquestes no compleixin amb la finalitat de l'allotjament, i si alguna d'aquestes promocions acaba –que, tal i com està escrita la llei d'avui, acabarà acabant– en mans d'entitats financeres, ens acabarem trobant que el factor de suport públic a les famílies més vulnerables, que són les que hi viuen, no tinguin ni el recolzament ni es vegin protegides pels estaments públics o socials que ara les emparen. No s'entén que es parli tant de foment de lloguer i que el Govern, després de parlar tant de fomentar el lloguer, es carregui els promotors de lloguer.

Durant molts anys hem estat discutint des de les administracions que havíem de fer passos per canviar les formes d'accés a l'habitatge, fomentar alternatives a la compravenda, el que ha estat en últim terme pràcticament l'únic sistema dels últims seixanta anys. Tenim uns percentatges de ciutadans que ara es troben lligats per les hipoteques, per la propietat. Tenim ciutadans que havien comprat habitatge pensant en inversió i rendibilitat. I quan s'aconsegueix començar a revertir la situació, a través de promocions de lloguer, en lloc de donar més impuls, com s'escolta en el discurs del Partit Popular, a la veritat, ens ho carreguem.

A Catalunya, com qualsevol altre territori de l'Estat, necessitem que hi hagi un teixit empresarial que faci habitatge de lloguer. Les administracions soles no podem, per tant, resulta imprescindible que qui s'ha arribat tingui seguretat, se senti segur, que com a promotor no pensi en aquesta rendibilitat quasi especulativa, sinó que pensi també en una rendibilitat quasi productiva. Necessitem estos tipus d'empresaris, estos empresaris que ens ajuden, que ajuden les administracions, i aquesta mesura aprovada pel Congrés dels Diputats mina, i molt, la confiança. Hem fet, amb una esmena de poquetes línies, molts passos enrere en un moment molt difícil, un moment difícil per al sector, un sector que necessita que es recuperin uns mínims nivells d'activitat. A Catalunya, el sector de la construcció no ens traurà de la crisi, segurament, però sense el sector de la construcció no ens en sortirem, de la crisi.

Per cert, realment, de l'esmena, el que crida més l'atenció és la supressió de les subvencions per al promotor de lloguer, però no és això l'única cosa greu que ens trobem; ens trobem que aquesta disposició addicional també elimina altres ajuts entre els quals volem destacar la renda bàsica d'emancipació. El text aprovat pot eliminar en pocs dies definitivament la renda bàsica d'emancipació que afecta a dia d'avui més de vint mil joves de tot el nostre país. Això significarà, a més a més, que es multipliqui la pressió sobre les prestacions que atorguem per part del Govern de la Generalitat per al pagament de lloguer. Precisament aquests dies, com abans he exposat, la Generalitat ha obert la convocatòria d'ajuts a lloguers per a les famílies més vulnerables i, en aquest sentit, sempre hem defensat des del nostre grup parlamentari que és molt més justa la fórmula actual del Govern de la Generalitat, la fórmula del lloguer just, la que aplica la Generalitat, que

no la de la renda bàsica de l'Estat, on era una concessió lineal d'una renda de 200 euros primer i de 147 en l'actualitat, perquè, independentment de la renda de lloguer que es pagués, aquesta era lineal i, per tant, creiem que era molt més justa i creiem que és molt més justa la que atorga la Generalitat. Però la desaparició absoluta d'aquesta renda per part de l'Estat, l'únic que es farà és incrementar el nombre de joves que retornen a casa dels pares o que no poden continuar vivint en el seu pis, actualment no poden mantindre la situació que tenen en aquests moments.

També, altres efectes col·laterals de la disposició són la pèrdua de determinades ajudes a l'entrada, o també que es perdin tots els ajuts en qualsevol transmissió de promocions construïdes i en funcionament. Realment, és absolutament maquiuavèlic, tal com s'ha presentat aquesta esmena i els efectes que pot produir. Entenem les dificultats pressupostàries, les entenem molt; Catalunya també les pateix, i més, fins i tot, que l'Estat, però hi ha límits que no es poden superar, i la continuïtat institucional i la seguretat jurídica són irrenunciables en un estat de dret si tots plegats volem recuperar la confiança del ciutadà, de l'empresari, i també la confiança internacional.

Per això, conseller, i vaig acabant, des del nostre grup parlamentari denunciem l'aprovació amb nocturnitat, per part del Partit Popular, d'aquesta disposició addicional segona de la llei, perquè ens preocupen molt els efectes que a partir de la seva entrada en vigor poden arribar a produir-se al nostre país.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per una qüestió d'ordre, senyora presidenta. Aquest matí hem tingut l'oportunitat de sentir l'advertència de la senyora presidenta a una diputada que responia a unes al·lusions que vostè considerava que no eren al·lusions. I, si m'ho permet, i amb tota la humilitat del món, li vull fer veure a la senyora presidenta que acabem de sentir una teòrica interpellació al Govern de la Generalitat o al conseller de Territori i Sostenibilitat, però que, des del nostre grup parlamentari, hem interpretat que era una interpellació a un grup parlamentari que no era d'aquesta cambra, des del començament fins al final. I per això també ens agradaria que la presidenta defensés tots els grups parlamentaris quan es produïssin situacions d'aquestes característiques.

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Senyor diputat, el títol de la interpellació és «sobre les conseqüències de l'aprovació de la disposició addicio-

nal segona»; per tant, tota la llibertat per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió de fer aquesta interpellació i, per tant, no entenc aquesta qüestió d'ordre que vostè ha plantejat.

Senyor conseller, ja pot parlar.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Il·lustre diputada Roigé, l'atzar ha fet que just a la interpellació anterior, mentre el diputat Fernando Sánchez citava per dues ocasions Francesc Cambó, jo estigués llegint aquí, des de l'escó, Francesc Cambó, i llegia curiosament un article que va escriure a *La Veu de Catalunya*, l'11 de setembre de 1898, on deia coses com aquestes. No sé si vostès, que ara, doncs, s'han aficionat a la lectura de Francesc Cambó, també subscriurien: «Des de 1714 s'ha prescindit per complet de Catalunya en la governació d'Espanya. El 1898 aquesta Espanya, solidada sobre les ruïnes de Barcelona, cau agonitzant víctima dels seus propis vicis. Què ha de fer, Catalunya? Ja ha arribat l'hora en què, encarant-se amb els que governen, els digui: “La vostra dominació m'ha sigut fatal. Res puc esperar de vosaltres més que la mort, i jo vull viure.”»

Això escrivia casualment Francesc Cambó, i em sembla que, quan el diputat Fernando Sánchez ha fet la intervenció que ha fet, jo, que llegia sobre el model ferroviari que va defensar com a ministre de Foment el senyor Cambó anys més tard, doncs, he volgut fer aquesta petita excursió. Permetin aquesta petita llicència, perquè el que ens ha interpellat la diputada Roigé té a veure amb això, i té a veure, en definitiva, amb un ministeri de Foment i amb un govern de l'Estat que amb nocturnitat, amb traïdoria, amb males pràctiques, va dur una esmena, l'esmena 105, de modificació d'una llei que no tenia res a veure amb el Pla de foment de l'habitatge, que era una llei de modificació del mercat de lloguer, de flexibilització del mercat de lloguer, i en aquesta esmena deixava en l'absoluta indefensió –en l'absoluta indefensió– les polítiques d'habitatge que hem dut a terme els darrers anys a Catalunya, i, a més a més, enviava un missatge que crec que ens ha de preocupar moltíssim al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya i jo crec que hauria de preocupar moltíssim al conjunt de ciutadans i ciutadanes del conjunt de l'Estat, i és la inseguretat jurídica en què queda qualsevol iniciativa que es trobi impulsada, estimulada per subvencions o per subsidis de l'Estat espanyol.

Crec que aquest és el gran tema que es debat en aquesta interpellació. Fins a quin punt, quan fem polítiques que generen estímuls de suport al lloguer, podem confiar o no en la paraula, en la continuïtat institucional que els governs es deuen els uns als altres. Aquesta és la peça angular de tota la intervenció. Tenim un marc lamentablement estatal que sempre ve presidit pel partidisme, i els governs, siguin del signe que siguin, no donen continuïtat a les seves polítiques, i quan guanya el Partit Popular desmunten les polítiques que ha fet el Partit Socialista, i quan guanya el Partit Socialista desmunta les polítiques que ha fet el Partit Popular. Això ens crea un marc d'indefensió, d'inseguretat, que ha

arribat a l'extrem –i aquesta esmena 105 al Senat va ser el *súmmum* dels despropòsits– d'actuar retroactivament. Com podem explicar, justament als que van fer millor la feina, que van ser ajuntaments, que van ser promotors que, justament quan els anys afavorien la promoció de l'habitatge per a la venda, es van posar al costat de les polítiques governamentals i van afavorir la promoció d'habitatges de lloguer...? Just els que van resistir la temptació d'entrar en el mercat especulant-hi, just aquests sectors ara els castiguem retroactivament. Això és el que va intentar fer l'esmena 105.

Efectivament, la bona pràctica parlamentària, les gestions del Govern de la Generalitat, van fer possible que en part, parcialment, s'esmenés aquesta errada, i el que havia de tenir un impacte econòmic sobre el sector de més de 500 milions d'euros, al final, en la mesura que es va aconseguir salvar la subsidiació d'aquests ajuts i, en canvi, doncs, es va castigar, com s'ha castigat, finalment, la seva subvenció, aquest impacte només ha tingut unes conseqüències, que no són poques, de l'entorn de 100 milions d'euros.

En el fons d'aquesta discussió, jo crec que subjau un aspecte que no ens hauria de passar desapercebut, i és que hi ha dues grans tradicions que han generat el que era l'ordenació, la transformació del sòl, la generació d'habitatge. Una tradició, que va ser la que ens va dur, en l'àmbit espanyol, a parlar de «dècada prodigiosa», una dècada prodigiosa entre l'any 97 i el 2007, en què, en definitiva, un mal entès model liberalitzador va fer, eh?, que el preu del sòl, l'accés a l'habitatge es fessin absolutament impossibles, i tota una altra tradició, que, modestament, crec que és la que hem seguit a Catalunya en aquests darrers trenta anys de democràcia, que ha garantit el lideratge públic com a model ordenador, com a model regulador, com a model, en definitiva, de planejament ordenat i sistemàtic, Pla d'ordenació territorial del 95, totes les lleis que s'han fet d'urbanisme ordenadores, en definitiva, del planejament a Catalunya. En aquestes dues tradicions irromp el Govern de l'Estat i, en matèria d'habitatge, s'emporta per davant tot el que havien estat polítiques de subvencions a promotors, renda bàsica d'emancipació o ajuts directes a l'entrada.

L'impacte no és menor –l'impacte no és menor– perquè, per molt que haguem dit que hem matisat les conseqüències d'aquesta dissortada esmena 105 que es va aprovar en el Senat, per poc que l'haguem matisat, no és menys veritat que, a data d'avui, a Catalunya, hi ha un impacte econòmic negatiu, un perjudici –diguem-ho amb totes les lletres– de 104 milions d'euros que afecta 199 promocions, de les quals vuitanta-vuit són promotors públics; d'aquests, a més a més, sovint parlem de moltes fundacions –Fundació Casa Teva, Llar Jove, Projecte Habitat 2000, Fundació Catalana Adan, Llar Unió Catalònia, Fundació Nou Habitatge Social, etcètera–, ajuntaments –Igualada, Mollerussa, Rubí, Vilafranca, Bolvir, Sant Cugat, Moià, Vic, fins a vuitanta-nou– que, com ha dit molt bé la diputada Roigé, justament van fer la feina, i la feina era promoure habitatge confiant en el suport del Govern i fer-lo per a afavorir les polítiques de lloguer. Això és el que ens emportem per davant.

Com ens emportem per davant, també, els ajuts de renda bàsica d'emancipació, que en aquests moments tindran un impacte –també s'ha dit– de l'entorn de vint mil joves; vint mil joves que ja van veure reduït el seu suport en forma de renda bàsica d'emancipació i que ho comprenem. Des de les files del Partit Popular no sentiran un retret en aquest sentit, som plenament conscients de la necessitat d'haver hagut de fer un ajust i de modelar l'ajust. Però fixin-se vostès que molts d'aquests joves quedaran en l'absoluta indefensió perquè van subscriure i van prendre algunes decisions que afectaven els seus projectes de vida confiant en la paraula de l'Estat, confiant en la paraula d'aquest Govern que tant diuen defensar des d'alguna bancada, i en canvi, aquest Govern de l'Estat, retroactivament, va revisar, sense avisar, aquestes decisions. Què els hem de dir als joves que van aconseguir ajuts quinquennals l'any 2011? Què els hem de dir? Que el Govern ha canviat d'orientació? Que el Govern ha canviat de criteri? On queda la paraula del Govern? On queda la solvència d'aquest Govern? Quin missatge de confiança, vostès que diuen que hem de generar un marc de confiança a Catalunya per reactivar l'economia, hem de crear quan cada govern, en funció de les seves conjuntures, senzillament pel caprici de poder-se distingir en polítiques pròpies, revisa el que han fet els seus antecessors? No és seriós; honestament, penso que no és seriós.

Hem castigat els promotors públics i privats que van confiar en la paraula de l'Administració, hem castigat els joves –més de vint mil joves a Catalunya– que van confiar en la paraula de l'Administració i que ara veuen reduïda la seva renda, i hem castigat també, amb aquesta decisió hem castigat molts joves que en el seu moment donat van accedir a ajuts directes per pagar l'entrada que els havia de permetre adquirir en règim de propietat un habitatge. Algú podria revisar i qüestionar si aquesta era una política encertada o no, i potser ens hi trobarien, i segurament és un estímul que avui entenem que no s'hauria de generar. El cas és que l'Administració de torn, el Govern de torn va decidir que volia generar aquest estímul i, per tant, solidàriament, els governs no poden revisar d'una forma arbitrària aquest tipus de decisions. El cas més sagnant, segurament, el trobarem a l'Hospitalet, ben a prop d'aquí, on ens trobem una trentena d'habitatges que són ja emparaulats amb joves que van voler-hi accedir i que, precisament, en la mesura que no han vist possible encara la subrogació dels seus crèdits hipotecaris, es troben que tenen ara l'ajut que retroactivament se'ls negarà. Fixin-se vostès fins a quin punt el marc és d'inseguretat, el marc és de poca solvència, de poca credibilitat en la continuïtat institucional de les polítiques.

Crec honestament que no ens podem permetre aquest tipus d'iniciatives; jo vaig tenir ocasió de comentar-ho aquesta setmana mateix amb la ministra de Foment; li vaig traslladar el nostre més profund disgust, que nosaltres estàvem disposats a emprendre totes les accions necessàries que siguin oportunes per defensar els drets i l'interès dels nostres conciutadans i, en aquest cas, és ben sabut que les polítiques d'habitatge són polítiques absolutament essencials vertebradores del nostre model de societat, del nostre model de

protecció. La consellera Munté s'hi acaba de referir; per a nosaltres, per al Govern, és una prioritat protegir els nostres conciutadans sempre, encara més en aquest moment de recessió.

Per tant, diputada Roigé, li agraeixo que hagi formulat aquesta interpellació, perquè, sense cap mena de dubte, estic convençut que aquesta cambra respondrà d'aquí a quinze dies amb tota la contundència reprovant les males polítiques d'habitatge i, sobretot, insistant-nos que Catalunya siguem exemplars en el suport als nostres conciutadans.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el vuitè, i és la interpellació al Govern sobre la modificació de l'impost de successions i donacions i la política fiscal i pressupostària.

Interpellació

al Govern sobre la modificació de l'impost de successions i donacions i la política fiscal i pressupostària (tram. 300-00050/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, aquesta interpellació que formulem, el títol deixa ben clar quin serà el contingut. Estem en uns moments en què desenvolupem una política pressupostària que cada vegada va afegint nous capítols, i va afegint nous capítols en un marc econòmic que no és ni el més benigne ni el millor per poder desenvolupar una política pressupostària que ens permeti exercir les competències de la Generalitat amb els recursos suficients i gestionar l'estat del benestar, que és el que correspon a la Generalitat de Catalunya. Ho fem en un context en què, malgrat les darreres dades de l'atur que hem conegut, l'atur segueix sent avui una pressió sobre els nostres serveis públics i on esperem que les dades del darrer mes, que s'han fet públiques aquesta setmana, doncs, siguin un punt d'inflexió i no siguin simplement una qüestió conjuntural.

Estem també en un context de full de ruta pressupostari en què tenim una Generalitat no sobirana, on trobem molts aspectes d'aquesta no-sobirania que no tem i que ens fa patir encara molt més les turbulències d'aquesta crisi econòmica: limitacions per fer front a la reducció d'ingressos; una pressió de la despesa social, perquè hi ha més necessitats i, per tant, en aquest sentit, hem de fer front, malgrat aquesta disminució d'ingressos fruit del cicle econòmic, a una pressió per mantenir la despesa social, i les dificultats per l'endeutament que tenen tots els organismes subestats del sud d'Europa i que els fa vehicular el seu endeutament mitjançant els estats dels quals formen part.

En aquest sentit, Esquerra Republicana i Convergència i Unió vam prendre un acord marc de legislatura, que hi havia també especialment la part de política pressupostària amb un principi clar. Un principi que nosaltres defensem des d'un punt de vista de posicionament polític, però que avui també s'ha de defensar des d'un punt de vista pragmàtic, de pragmàtica, de gestió dels recursos de la Generalitat. I aquest principi és que tots els ajustos de despesa que incideixin sobre l'estat del benestar que puguem evitar per la via d'obtenir nous ingressos, doncs, tots aquests ajustos ens els hem d'estalviar. I en aquest sentit, aquests nous ingressos poden venir per via d'ingressos tributaris o per via d'ingressos financers. Els ingressos financers no depenen de nosaltres, és l'objectiu de dèficit, el famós «sostre de dèficit» que s'ha anat plantejant en els darrers mesos i en què s'ha estat pressionant el Govern de l'Estat espanyol, però on la decisió serà la del Govern espanyol. Per tant, tenim la via dels ingressos tributaris.

Hi han algunes mesures que ja s'han implantat. La reforma de l'impost de patrimoni o la creació de l'impost sobre els dipòsits en entitats de crèdits –que, a més, la setmana passada es va alçar la suspensió de la seva vigència que n'havia fet el Tribunal Constitucional– són mesures, en el marc d'aquest acord, que simbolitzen molt clarament aquest camí. Però hi ha altres mesures, hi ha altres mesures que tenim sobre la taula, que hem d'anar executant i que nosaltres creiem que són una prioritat absoluta. La reforma de l'impost de successions i donacions potser és la que crida més l'atenció des del punt de vista del debat polític, però també és una que té un pes molt important en la recapitació, doncs, que esperem que es pugui obtenir de cara a reduir l'ajust en la despesa. Figures de fiscalitat ambiental, una revisió de l'impost de transmissions patrimonials i altres mesures més senzilles o d'un caràcter menor pel que fa al seu impacte pressupostari, però que també són importants i que també ens han d'ocupar la feina i ens han d'ocupar, doncs, la tasca política que fem en aquest parlament i la negociació entre el nostre grup i el mateix Govern de la Generalitat, que són la modificació de l'impost de grans equipaments comercials i les figures impositives que incentivin la posada en el mercat dels habitatges actualment desocupats.

L'objectiu, com dèiem, de totes aquestes mesures és que puguem reduir les retallades, i l'objectiu d'Esquerra Republicana, i també estem convençuts que és l'objectiu del Govern, és que aquestes mesures tinguin efecte com abans millor, com abans deixem la feina feta sobre la taula, millor ho tindrem, perquè ens permetrà obtenir ingressos abans, ens permetrà evitar ajustos abans.

Bona part d'aquestes mesures, la seva tramitació en un escenari en què tinguéssim un objectiu de dèficit, el que ens toqués, determinat ja per l'Estat, no tan retardat com l'hem tingut ara, haurien d'anar amb una llei d'acompanyament, i nosaltres el que esperem és poder tenir ja un objectiu de dèficit adequat al que necessitem, al que correspon a la Generalitat per poder-ho vehicular així, però també és veritat que avui aquesta

possibilitat no la podem posar com a cent per cent segura i, per tant, hem de reivindicar la necessitat que allò que podem decidir ho puguem executar nosaltres mateixos.

El retard en l'objectiu de dèficit ha condicionat el que és la presentació dels pressupostos, és evident, i a més és necessari que ho condicioni perquè ho condiciona; cada 0,1 per cent són 200 milions d'euros, amb un 0,5 per cent més de dèficit obtenim els mateixos ingressos –financers, no són tributaris, perquè després s'han de tornar– que el conjunt de mesures que s'havien plantejat en l'acord d'estabilitat parlamentària; per tant, és molt important l'objectiu de dèficit. I l'objectiu de dèficit, el retard el van marcar en el primer moment les institucions europees, que, per malfiança del dèficit declarat per l'Estat espanyol l'any 2012, doncs, van retardar la decisió del mes de març al mes de maig; a finals de maig, la setmana passada, van determinar aquest objectiu de dèficit, el van fixar en el 6 i mig per cent del producte interior brut; aquí ens correspon un a tercera part, i ho hem de reivindicar, el 2,2 per cent, però el que veiem és que hi ha hagut un nou retard perquè els barons del Partit Popular, entre el del País Valencià i el d'Extremadura –per citar casos diametralment oposats, però amb tots els altres entremig– s'estan barallant entre ells per veure com es determina aquest dèficit a les diferents comunitats i, de retruc, rebem nosaltres, i un mes més de retard, no? I aquest retard a l'hora de presentar els pressupostos nosaltres creiem que està plenament justificat, perquè hi ha un retard, precisament, en la determinació de l'objectiu de dèficit.

Nosaltres creiem que hi han alguns elements que nosaltres no podem decidir, que és l'objectiu de dèficit; probablement, ens el decidiran, per molt que nosaltres seguim pressionant, i seguirem pressionant, i per molt que el departament hagi estat pressionant, com en tenim constància. Però hi ha decisions que sí que depenen de nosaltres, i aquestes decisions que depenen de nosaltres creiem que no ens les han de condicionar les baralles internes dels barons del Partit Popular.

I en aquest sentit tenim una proposta sobre la taula que estem treballant, de reforma de l'impost de successions i donacions, que l'hem de tenir com més aviat millor, que nosaltres creiem que l'ideal és que ho puguem tenir, sigui perquè s'ha determinat un objectiu de dèficit adequat o sigui perquè es prenen, doncs, decisions davant d'un objectiu inadequat, ho hem de posar en marxa les properes setmanes de forma prioritària. Creiem que és important que el màxim d'aquestes mesures tinguin efecte l'any 2013. Que tinguin efecte les mesures d'ingressos l'any 2013 voldrà dir que les mesures d'ajust de l'any 2013 seran menys intenses, i això creiem que és positiu, això creiem que és el que hi ha en l'esperit d'aquest acord d'estabilitat pressupostària.

Per tant, nosaltres el que creiem és que les mesures que depenen de nosaltres, com es va fer amb la reforma de l'impost de patrimoni i amb la creació de l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit, que hem de reivindicar –aquelles mesures avui permeten l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit, hi ha una estimació

de 500 milions; al de patrimoni, es va fer una estimació inicial de 90, però també amb la regularització fiscal podria ser la recaptació major aquest any—, doncs, aquelles mesures les hem de posar en valor, perquè responen a aquest esperit. Ara aquest esperit nosaltres creiem que cal continuar-lo amb la política econòmica i, per tant, les properes setmanes haurem de prendre moltes decisions i esperem tenir les dades per poder prendre totes aquestes decisions. Una d'elles és si l'objectiu de dèficit ens permet presentar uns pressupostos que permetin fixar un full de ruta clar i que permetin mantenir l'estat del benestar i que ens permetin complir un pressupost per ser complet, per ser executat.

Però també haurem de prendre aquestes altres decisions, hi insistim, les que no depenen d'aquest Parlament, les que no depenen de les baralles entre els barons del Partit Popular, i entre elles hi han algunes creacions de noves figures fiscals, i també la reforma d'algunes —l'impost de transmissions patrimonials— potser d'un impacte menor, però també la reforma de l'impost de successions i donacions, que nosaltres entenem que ha de recuperar un caràcter progressiu i que ha d'estar, doncs, també centrat en el que són els grans patrimonis i que ha de respectar els patrimonis més modestos, de classe mitjana i classe treballadora, que avui també són un recurs important, en un moment de crisi és un coixí del qual estiren moltes famílies quan tenen necessitats financeres i econòmiques, perquè alguns dels seus membres estan a l'atur.

Per tant, aquest és l'objectiu d'aquesta moció, que és que concretem, que debatem el que és com posem en pràctica la resta de mesures.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Té temps per un màxim de deu minuts, honorable senyor Mas-Colell, per donar resposta a aquesta primera intervenció.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, potser em permetran unes consideracions generals sobre el procés pressupostari i els nostres objectius. Nosaltres pensem, des del Govern, que cal fer pressupost. No és una situació ideal la d'estar sense pressupost; això obliga a una gestió encara més complicada que la que és habitual i és quelcom que, per tant, acaba influint, i influint-hi negativament, sobre el bon funcionament del servei. En qualsevol cas, sempre intentarem donar el millor servei, als serveis públics, però tot quedarà més tensionat si no disposem d'un pressupost. És a dir que l'objectiu ha de ser fer un pressupost.

Podrem fer un pressupost? Aquesta és la pregunta rellevant. Aquí tenim diversos elements. Un és que no sabem quin és l'objectiu de dèficit, i quan dic que no ho sabem vull dir que no ho sabem ni ho sospitem. En aquests moments, doncs, està entre 1,3 —sembla que és 1,3— i 2. I no em preguntin què penso que és molt probable en aquest interval. Com poden veure, és molt poca

precisió, i, per tant, cal saber quina és aquesta xifra abans de fer un pressupost.

Per què s'està retardant això? Doncs, per raons difícils d'entendre. Primer s'havia de saber què decidia, quin objectiu donava Europa a l'Estat espanyol. Després va haver-hi confusió sobre quin és aquest objectiu; es va dir que era el 6,3, quan tota l'evidència que venia d'Europa era el 6,5. Ja després Europa va dir-ho més alt i més clar, que era el 6,5. El divendres passat el ministre De Guindos va dir que segons un document era el 6,3, segons un altre, el 6,5. El dissabte el president del Govern va dir que era el 6,5. O sigui, ja sabem que és el 6,5. I això sembla —sembla— que ja ha portat alguna idea que la mitjana de les autonomies potser és l'1,3, però encara, com saben, hi ha tota la..., n'he de dir «comèdia», de la distribució asimètrica. És evident que si les coses es fan bé, com s'intenten fer a Europa, no es pot considerar que totes les *comunidades autónomas* són iguals, i, per tant, fer les coses bé vol dir ajustar objectius i criteris a cada comunitat autònoma.

Però, sigui com sigui, a nosaltres no ens importa si és simètric o és asimètric. A nosaltres el que ens importa és el que sigui per a Catalunya i, també ho he de dir, el que sigui globalment per a l'Administració central i les comunitats autònomes. I, com saben, nosaltres reclamem que un terç de la despesa de l'Administració central, que, per cert, inclou la seguretat social... La passió per separar l'*estado* de la *seguridad social* és molt recent; quan els comptes de la seguretat social tenen dèficit se separa, quan tenien superàvit no se separaven, perquè donaven marge a l'Estat. El fet és que, com és ben sabut, els dos pressupostos estan perfectament interconnectats i són fusibles l'un amb l'altre, o sigui que hem de considerar el conjunt dels dos. Per tant, continuem reclamant aquest terç. No sabem quan es resoldrà la incògnita.

Ens sorpren —ho he de dir— que el Partit Popular de Catalunya ens reclami que presentem el pressupost, perquè jo els pregaria..., que el que han de fer és reclamar al Ministerio de Hacienda, on diuen que tenen influència, que es resolgui d'una vegada quin és aquest objectiu de dèficit. Bé, ara diuen que potser tres setmanes, que potser quatre setmanes... Les esperarem.

Quan tinguem l'objectiu veurem si podem fer un pressupost o no podem fer un pressupost. No farem un pressupost qualsevol que sigui l'objectiu de dèficit, evidentment. També sé que els pressupostos que farem no són els que idealment ens agradaria fer, per descomptat. Per tant, el judici haurà de ser, a la vista del marge que tinguem, què és millor per a aquest any: treballar amb pressupost o treballar sense pressupost. Entenem perfectament bé que cap de les dues opcions és la que idealment ens agradaria, però hem de tractar de gestionar de la manera més eficient possible els serveis públics, i això voldrà dir resoldre aquest dilema: què serà millor fer-ho amb o sense. I per això hem de conèixer quin és l'objectiu.

Això dit, m'agradaria poder fer aquests pressupostos i m'agradaria que l'objectiu de dèficit fos un objectiu que ho permetés amb aquest experiment mental que els acabo de dir. Si decidim fer els pressupostos, com

espero que sigui el cas i com aniria bé que fos el cas, evidentment el pressupost inclourà mesures de despesa i inclourà mesures d'ingressos, o bé la Llei de pressupostos directament o bé la Llei d'acompanyament. I, segons l'acord de legislatura que vàrem signar amb Esquerra Republicana, diu: «Cal que els propers pressupostos de la Generalitat incorporin mesures capaces de generar ingressos addicionals, especialment d'aquells que aportin major progressivitat al sistema.» Hi estem d'acord, evidentment, ho hem signat, i això està lligat al procés pressupostari.

Per tant, jo diria que és millor que pensem tot aquest tema lligat al procés pressupostari. No estem parlant de tant temps; el procés legislatiu separat també prendrà moltes setmanes, no és clar que una cosa vagi abans de l'altra. I hem de tenir en compte que si ara tiréssim endavant un paquet gran de mesures impositives, això, doncs, potser algú ho podria interpretar com que ja hem decidit que no farem pressupostos. I, potser si algú interpreta que hem decidit no fer pressupostos, potser algú pot interpretar que ja no necessitem marges de dèficit de cap tipus. Jo crec que no hem d'enviar cap senyal que pugui..., podem fer cosetes, però no hem d'enviar cap senyal que hem renunciat a fer pressupostos abans de tindre una raó poderosa per fer-ho, que ha d'estar lligada a quin és l'objectiu de dèficit.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, té la paraula l'illustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, el problema d'aquest país no és el sostre de dèficit pressupostari; no és el problema d'aquest país. El sostre de dèficit pressupostari són uns diners que haurem de tornar i que no caldria que demanéssim en préstec si tinguéssim els recursos que generen els nostres treballadors, les nostres empreses i el conjunt de ciutadans quan consumim. I això ens porta a dir que el problema pressupostari d'aquest país és el dèficit fiscal.

S'ha intentat resoldre de moltes maneres, amb molts acords, i tots hi hem participat posant la bona voluntat i el millor de nosaltres mateixos, aquesta part dels acords. L'altra part sempre –sempre, sempre– ha trobat excuses de mal pagador, i mai millor dit.

Per tant, nosaltres hem signat un acord amb Convergència i Unió, perquè entenem que compartim el camí per solucionar el que en l'àmbit pressupostari és el problema principal d'aquest país, que és el dèficit fiscal, i que la solució només pot venir no d'acords de sistema de finançament, sinó de gestionar nosaltres com a estat, com a estat independent, els nostres recursos i els nostres impostos. I per això hem signat l'acord.

Paral·lelament a això, hem incorporat algunes mesures perquè aquest trànsit sigui menys feixuc per al conjunt dels ciutadans i menys injust. Perquè entenem que si

tenim l'oportunitat, com farem les properes setmanes, amb la via que tinguem a l'abast –això..., ens trobarem aquí, no hi haurà cap diferència, aquí ens trobarem..., també hem de corregir aquelles mesures que des del nostre punt de vista creiem que són injustes. Perquè creiem que és injust aplicar unes retallades quan podem obtenir uns ingressos per una altra banda que sigui proporcionats i que siguin raonables; evidentment, les mesures fiscals no han de ser un ofec, però tampoc han de ser un ofec els ajustos en la despesa.

Per tant, en la gestió d'aquests dos aspectes és en el que ens hem de moure en el trànsit de les properes setmanes i dels propers mesos per donar estabilitat a les finances de la Generalitat i, per tant, perquè les polítiques públiques de la Generalitat tinguin els recursos per poder funcionar.

I nosaltres ho focalitzem molt en el tema d'ingressos, perquè entenem que després de dos anys en què hi ha hagut un ajust de la despesa molt gran, en què l'any passat l'ajust de la Generalitat va suposar el 17 per cent del total de l'ajust realitzat per l'Estat espanyol, poca cosa podem fer més per la via de la despesa. Les eficiències durant dos anys s'han anat aconseguint i les millores d'organització possibles..., és veritat que, allò, la gana «apreta», no? –és una frase feta. I, per tant, les dificultats..., i en els moments de dificultats als gestors pressupostaris se'ls genera inventiva, i això està molt bé, i, per tant, busquen sempre noves fórmules d'eficiència.

Els serveis s'han intentat integrar i d'alguns se n'ha prescindit, i això ha portat problemes, perquè creiem, i ho compartim tots, que prescindir-ne quan aquest país genera prou recursos és injust. I ho hem fet també exigint als nostres servidors públics un esforç addicional, que no es veu compensat amb salaris, malgrat que avui hi ha, doncs, en certa manera, en aquest sentit, una notícia positiva, que és que la mala notícia ja no és tan dolenta, sinó que protegim els salaris més petits dels treballadors públics, no?

Per tant, després de tot això, l'única via que tindrem per fer aquest trànsit –per part d'Esquerra Republicana i per això hem signat aquest acord d'estabilitat– vers la solució del principal problema d'aquest país en matèria financera, que no és el sostre de dèficit..., perquè es parlava del 2, 2,2 per cent..., això respecte del 0,7 que tenim inicialment, pot suposar disposar de 3.000 milions més, que haurem de tornar. Però el nostre problema no són els diners de més que puguem tenir, que haurem de tornar, sinó els diners que paguen els nostres ciutadans, que paguen les nostres empreses, que se'n van a Madrid i no tornen. I per solucionar això necessitem un estat. I per arribar a un estat necessitem donar una certa estabilitat al camí. I per això hem fet un acord, i aquest acord passa també perquè aquest camí sigui el més just. Perquè, sent el camí més just també ens permetrà arrossegar en el conjunt d'aquest camí la majoria social que sustenta la majoria en aquest Parlament, que està disposat a avançar cap a aquest objectiu.

La moció que nosaltres presentarem, per tant, ha de fer referència a la necessitat de corregir també el sos-

tre de dèficit, que ens dona aire curt, però també ha d'entrar..., i entenem que ha de donar el detall i la relació d'aquestes mesures, que han de tenir efectes al més aviat possible, tot el que puguem al 2013, que tinguin efectes sobre l'execució pressupostària del 2013, i també ha de continuar l'aplicació de les mesures proposades.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula, per al torn de rèplica, el conseller Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Bé. Del tema que discutim ara és important tenir en compte la seva proposta de presentar..., d'anar directe a una llei on s'estableixin les mesures impositives per al 2103, o fer-ho en el context pressupostari, la qual cosa implica esperar les tres o quatre setmanes que cal esperar per veure si fem pressupostos o no fem pressupostos.

Sobre el tema general del dèficit fiscal, com sap, tenim molta coincidència, i, de fet, dintre d'un moment estaré parlant sobre el tema del dèficit fiscal; però ara el tema és la discussió de la interpellació seva, on vostè proposa que posem la directa i que anem a una llei específica per als impostos.

Jo vull fer constar que en els acords que tenim i que hem signat ja hi ha dos impostos que, precisament perquè era important establir-los en un moment determinat, ja s'han establert. Per una banda, el 27 de desembre i per decret llei, es va modificar a la baixa el mínim exempt de l'impost de patrimoni; el vàrem baixar de 700.000 a 500.000. Som l'única comunitat autònoma que l'ha abaixat. I això vam fer-ho el 27 de desembre perquè si esperàvem més enllà del 27 de desembre, si esperàvem un nou any perdiem tot un any. I això vam fer-ho perquè ens importa molt i perquè ens havíem posat d'acord.

També, el 19 de desembre, vàrem establir l'impost sobre dipòsits en les entitats de crèdit. Aquest és un impost que no té el nom apropiat, perquè realment hauria de dir-se «impost sobre les entitats financeres», on la territorialització de l'entitat financera es fa per dipòsits, però no és un impost sobre dipòsits. Aquest impost està tenint..., això..., el vam presentar el desembre perquè va haver-hi una intencionalitat del Govern central d'arrabassar la base d'aquest impost i ens vam moure abans. El Govern central va demanar-ne la suspensió, el Constitucional acaba d'aixecar la suspensió... I és interessant veure quines són les raons del Constitucional, que han sigut, precisament, perquè es necessita recaptar, perquè les *comunidades autónomas* estan ofegades. I, per tant, aquesta és una bona notícia, que esperem que culmini amb el fet que recaptem aquest impost. Tenim tot l'any, i aquí no perdem dies; era important fer-ho el desembre passat. Això serà legalment complex, però això ho batallarem a fons. I això ja ho vàrem fer perquè s'havia de fer en aquell moment.

En aquest moment, per esperar fins a la xifra del dèficit..., ens ho podem permetre completament per les altres mesures que hem acordat, començant per successions i donacions. I crec que seria important evitar que ningú pogués prendre les nostres iniciatives com un missatge implícit que hem abandonat la perspectiva de fer un pressupost, perquè no l'hem abandonada, i perquè, amb una situació tan complexa de gestionar com l'actual, ens convé tenir un pressupost. No el farem en qualsevol cas, no el farem. Volem saber la xifra, però pesarem què és millor, si fer-lo o no fer-lo, quan coneguem la xifra, i no trigarà tant.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpellació

al Govern sobre els resultats de les balances fiscals (tram. 300-00056/10)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els resultats de les balances fiscals, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich per exposar la interpellació, per un temps màxim de deu minuts.

Maria Senserrich i Guitart

Vicepresidenta, conseller, diputats, diputades... Bé, honorable conseller, fa pocs dies ens va presentar els resultats del càlcul de la balança fiscal de Catalunya amb l'Administració central per a l'any 2010. I, per poder parlar del tema, cal que tinguem molt clar què és la balança fiscal. Ho hem explicat moltes vegades, moltíssimes, però mai està de menys tornar-hi i explicar-la, per parlar amb propietat del tema i perquè la gent que ens estigui escoltant o veient puguin tenir-ho més clar i més entenedor i sigui més senzill i més fàcil per a tots.

La balança fiscal és la diferència entre els ingressos que el sector públic central obté de Catalunya i la despesa que el sector públic central realitza a Catalunya. És a dir, és una simple diferència entre ingressos i despeses. Donada aquesta diferència, ens podem trobar en dues situacions: una, que rebem més del que paguem, que seria un superàvit fiscal, o que paguem més del que rebem, que és l'anomenat, i conegut ja per tots vostès, «dèficit fiscal». I, malauradament per a tots els catalans i les catalanes, en les últimes dades presentades no hi trobem cap novetat, i em refereixo que continuem pagant més del que rebem.

L'any 2010 Catalunya aporta el 19,4 per cent dels ingressos de l'Administració central, i, a canvi, només rep el 14,2 per cent de la despesa. Aquest resultat traduït en euros representa 16.543 milions aportats per Catalunya l'any 2010 que mai no retornen; és a dir, més de 45 milions d'euros al dia. Perquè se'n facin una idea: les retallades durant aquests dos anys han suposat una reducció de la despesa equivalent als 5,7 milions d'euros al dia. Les xifres ho diuen tot. Si, a més a més, ho expressem en tant per cent del producte

interior brut català, representa una pèrdua del 8,5 per cent, tan sols l'any 2010.

Abans els deia: sense novetats. Per què? Doncs, si mirem l'evolució històrica de la balança, descobrim que és extraordinàriament estable en el temps. Ho demostren els darrers vint-i-cinc anys. Dels del 1986 al 2010, l'aportació de Catalunya ha estat, en mitjana, del 19,5 per cent dels ingressos de l'Administració central, i Catalunya ha rebut una mitjana del 14 per cent de la despesa d'aquesta administració. I també expressat en tant per cent del PIB català, durant aquests vint-i-cinc anys hem estat perdent de mitjana un 8,1 per cent del PIB.

Aquests resultats impacten tant per la seva magnitud com per la seva estabilitat en el temps. Només si fem una comparació amb un dels pitjors anys de la nostra història econòmica ens podem fer càrrec del que representen. L'any 2009, el pitjor any de la pitjor crisi que podem recordar, el PIB de Catalunya va caure un 4,2 per cent. Això significa que Catalunya pateix el doble de la caiguda del PIB del pitjor any de la pitjor crisi que recordem, i això durant vint-i-cinc anys seguits. És així, conseller? Això és realment molt patidor per a Catalunya.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió creiem que tenir les xifres de les balances fiscals és necessari i imprescindible, ja que aquestes mesuren l'efecte redistributiu entre territoris de la política fiscal que fa el Govern central; és a dir, captura l'impacte de les decisions del Govern central respecte als territoris. I és aquí on lamentem que alguns partits polítics d'aquesta cambra insinuïn, o d'altres directament diguin que dubten dels resultats presentats. I, des del Grup de Convergència i Unió, ens preguntem: de què tenen por?, què els fa por? Potser no els molesta el resultat –almenys esperem que sigui que no–, sinó que potser els molesta alguna altra cosa, però això no ha de treure credibilitat a les xifres presentades.

Tenir la informació és un exercici de transparència –transparència–, ara que tots ens omplim la boca de transparència..., això és transparència. De fet, aquest Parlament, encara no fa un any, va aprovar una llei de publicació de les balances fiscals on vam aconseguir que la publicació i la informació de les xifres i de les balances sigui un fet de total normalitat, una cosa normal. No podem dir el mateix d'altres, i em refereixo al Congrés dels Diputats, on, des de fa més de vint-i-un anys, estem exigint la publicació de les dades, i dels diferents governs espanyols també, de tots colors. Fa més de quinze anys –quinze anys– que aquests tenen mandats del Congrés i no compleixen. Bé, sí..., una vegada, l'any 2008 van publicar les dades de l'any 2005; fet que ens demostra que no és un problema tècnic, és un problema de voluntat política, és una decisió política. Per tant, si en són capaços, que ho demostrin.

Finalment, com els deia, sentim veus diverses en alguns mitjans de comunicació que posen en dubte la metodologia de càlcul de la balança fiscal. Alguns diuen que no tenim en compte els serveis prestats per l'Administració central, que ens beneficien encara que la despesa no s'executi directament a Catalunya. Som conscients que aquest argument cau pel seu propi pes. Perquè vos-

tè, conseller, va presentar els resultats de la balança fiscal emprant també la metodologia del flux benefici, que precisament té en compte els serveis de l'Administració central. Però aquestes veus, aquestes mateixes veus, juntament amb d'altres d'aquest hemicicle, d'aquesta cambra, diuen que no presentem totes les metodologies.

És per això, conseller, que des del nostre grup parlamentari li demanàvem que ens aclarís això i totes les qüestions que els hem fet.

Moltes gràcies, diputats i diputades, conseller i presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyora diputada, efectivament, el Govern de la Generalitat té el compromís de presentar cada any, des de l'any passat, la balança fiscal de Catalunya amb l'Administració central, i, doncs, complint amb la Llei 10 del 2012, de 25 de juliol, de les balances fiscals, així ho hem fet recentment pel que fa a la balança fiscal de l'any 2010.

A nosaltres ens agradaria que també l'Estat publicqués totes les balances fiscals amb l'Administració central, i, com ha explicat la senyora diputada, això només ho va fer un any. Nosaltres continuem reclamant que ho faci permanentment. I, posats a reclamar, potser reclamaria una mica més: el més pràctic seria que ho encomanés o que tots d'acord ho encomanéssim a algun organisme independent. Afortunadament, la metodologia per al càlcul de les balances fiscals és una metodologia ben establerta a la literatura acadèmica internacional, i, per tant, un organisme independent ho podria fer perfectament bé.

En tot cas, la metodologia que nosaltres hem utilitzat és aquesta metodologia internacional, que, de fet, és la que va acordar el grup de treball format amb aquest propòsit pel conseller d'Economia i Finances, per una resolució del conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, el 12 de gener del 2005.

Hi ha, a grans trets –tinc vuit minuts per explicar aquestes coses–, dues metodologies per a aquest càlcul de la balança fiscal: una es diu «del flux monetari», l'altra es diu «el mètode del benefici». A grans trets, la diferència més important és com es calculen les despeses en una regió o una comunitat autònoma determinada. El flux monetari es calcula com..., les despeses d'una regió determinada són les despeses que realment es realitzen en aquella regió. Les de flux de benefici són les despeses que es fan a qualsevol regió però que afecten el benestar dels habitants de la regió. Per exemple, la Comisión del Mercado de Telecomunicaciones, un organisme estatal a Barcelona, en el cas del flux monetari la despesa de l'Estat compta tota com una despesa que s'imputa a Catalunya; en el flux de beneficis només se n'imputaria, suposo, un 20 per cent, perquè és una institució que fa servei a tot l'Estat. I el

mateix es fa en tots els ministeris situats a Madrid, o amb el Museo del Prado, encara que no amb la despesa que la Generalitat de Catalunya fa al MNAC, en el cas de la metodologia que, per exemple, va fer servir l'Estat. Hi ha aquesta diferència.

Com que en general hi ha molts més organismes que afecten Catalunya fora de Catalunya que no a Catalunya que afecten la resta d'Espanya, el flux del benefici tendeix a ser inferior al flux monetari. El flux monetari és particularment important si hi ha atur, sí, perquè llavors té un impacte macroeconòmic. Si hi ha una situació de plena ocupació, doncs, mira, no importa gaire si el Ministeri de Treball està a Madrid o està a Barcelona, perquè tothom està ocupat a Catalunya i tothom està ocupat a Madrid. Si hi ha atur sí que importa. Si ara ens installessin el Ministeri de Treball a Catalunya, doncs, això seria una injecció de despesa que crearia ocupació.

En tot cas, per al 2010 les xifres que s'obtenen són les següents –són les que ha mencionat la diputada. Pel flux monetari, la recaptació, els impostos amb què contribueix Catalunya a l'Administració de l'Estat, per tots els conceptes, inclosa la seguretat social, són el 19,4 per cent de tots els impostos que recapta l'Estat, la qual cosa és quasi un punt més que la proporció del PIB en l'Estat: el PIB és 18,6..., 19,4. O sigui, *grosso modo*, contribuïm amb les impostos un punt per sobre del PIB. I, pel que fa a la despesa, pel flux monetari rebem el 14,2 per cent de la despesa, que és quasi dos punts per sota de la proporció de la població, que és el 16 per cent, i pel benefici rebem el 15,4, que és un 0,6 per sota. O sigui, sigui quin sigui el mètode que adoptem, sempre tenim que paguem més que proporcionalment en el PIB i rebem menys que proporcionalment a la població. I deixaré que vostès jutgin si això és raonable o no.

Per transformar això en balances cal ajustar..., cal tenir en compte que a vegades hi ha dèficit i que de vegades hi ha superàvit, i, efectivament..., i no seria raonable ni pensar quan hi ha dèficit són diners que algú ens regala... El dèficit es paga, i, per tant, una proporció del dèficit el paguen els catalans i, per tant, hi contribueixen els catalans. I si hi ha superàvit no tot el superàvit es perd; el superàvit redueix deute, i, per tant, tampoc seria raonable considerar que tots els ingressos, en un any en què hi ha superàvit, són ingressos que proveeix Catalunya, perquè hi ha aquest estalvi d'interessos.

Si ajustem aquestes coses, si fem pressupost equilibrat –vostès poden veure totes les xifres que vulguin en el document de treball que hem publicat, que té més de seixanta pàgines, hi ha totes les xifres, en fi–, veuran que per a l'any 2010, pel mètode del flux monetari, el dèficit fiscal de Catalunya és el 8,5, pel mètode del benefici és el 5,8. La mitjana de la sèrie llarga que tenim, que és la del flux monetari, per als últims vint anys, és 8,1, i això, de fet..., la sèrie és prou llarga per eliminar cap efecte..., tots els efectes físics.

Això són, evidentment, els famosos 16.000 milions. És molt o és poc? Ja dic, els deixaré que vostès ho jutgin. Evidentment, aquests 16.000 milions, en el cas que Catalunya fos una unitat comptable separada, no seria un

guany complet, perquè hi han molts serveis que, efectivament, s'haurien de proveir que ara, doncs, ens vénen de fora: les ambaixades, etcètera. Però és clar que no serien 16.000 milions. Potser el mètode del benefici ho mesura més quan ho mesura en 5,8, que serien uns 11.000 milions.

Això què vol dir? Doncs, que dediquem molt a la solidaritat, i convé que això se sàpiga, sobretot perquè es nega molt. I convé que se sàpiga que quan demanem coses al Govern central ho fem, ho està fent una comunitat autònoma, per posar-ho en aquests termes, que és un molt potent contribuent net a les arques de l'Administració central i, per tant, als serveis que dona l'Administració central.

Ho és tot, el tema del dèficit fiscal? No, no ho és tot. És important, convé que se sàpiga, és segurament una crossa que portem, però no és l'única. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Jo també voldria, si em deixa tres segons, mencionar crosses importants, perquè afecten potencialment el creixement, que ho són molt, que és fonamentalment la teranyina reguladora que ens tenalla i que afecta l'eficiència de la màquina productiva catalana. Els en menciono tres: la regulació absurda de les universitats, o el fet que el port i l'aeroport no siguin institucions que estiguin dirigides, regulades i liderades des del país i, per tant, que no estiguin al servei de la promoció econòmica del país. Tot això també és molt important i no ho hem d'oblidar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. La diputada Senserrich ha comunicat a la Mesa que no farà ús del torn de rèplica.

Interpel·lació

al Govern sobre el model dels col·legis professionals (tram. 300-00055/10)

De manera que passem al punt desè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el model de col·legis professionals, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar la interpel·lació, per un temps màxim de deu minuts, la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Honorable conseller..., saludar els il·lustres membres dels col·legis professionals que ens acompanyen, el director general també. Bé, si des de Convergència i Unió volem compartir amb la resta de grups parlamentaris i amb el mateix Govern aquesta interpel·lació és perquè sentim la inquietud respecte de quin serà el futur dels col·legis professionals, atesa la, podríem dir, entre cometes, «amença» de la futura Llei de serveis professionals.

Per centrar una mica el tema només dir, per als que no ho coneguin i ens estiguin seguint, que els col·legis professionals són corporacions de dret públic. (*Remor de veus.*) Aquesta n'és la naturalesa jurídica; el que vol dir

és que tenen personalitat jurídica, que vol dir que tenen plena capacitat d'actuar en l'interès, en la defensa...

El vicepresident segon

Senyora diputada, perdoni un moment. Se sent molt soroll des d'aquí; no sé si en són conscients. *(Pausa.)* Gràcies. Endavant.

Elena Ribera i Garijo

...gràcies—, que tenen personalitat per poder actuar en defensa dels interessos dels seus col·legiats, i també en col·laboració amb les administracions, amb les quals, malgrat que hi col·laboren, no tenen cap tipus de dependència.

A Catalunya els col·legis professionals han sigut tradicionalment molt importants. S'han organitzat formalment així des del segle XIX. Tenen el seu origen en els gremis d'algunes professions, que sobretot eren artesans i que així han continuat després. A Europa també tenen aquesta transcendència, sobretot en tot l'arc mediterrani, i també, per no dir que només és propi de països mediterranis, amb el que això podria tenir, per a algú malpensat, de connotacions que són més propis..., a no regular prou, a no ser prou organitzats, diguem que a Alemanya també s'organitzen, dit d'una altra manera, en càmeres i que funcionen també prou bé.

Per aquest motiu, el desenvolupament, l'arrelament i l'organització d'aquestes corporacions públiques han estat a Catalunya diferents d'altres indrets de l'Estat espanyol. Els col·legis professionals —i això ho coneixem tots— sempre han gaudit d'una alta consideració per part de tota la societat catalana, i per això se'ls ha fet confiança.

Actualment les estructures organitzatives dels col·legis d'àmbit català estan adaptades a la normativa vigent. Aquesta normativa té un paraigua estatal, ja que és la mateixa Constitució qui reconeix la capacitat i la possibilitat de la seva existència en els articles 36 i 26, que estableix d'entrada, en l'article 36, el principi de legalitat, i després una cosa molt important en els moments en què estem vivint, que és que la seva estructura i el seu funcionament han de ser democràtics, que és així com s'han estat regulant, com han estat funcionant, i ho han fet a satisfacció dels col·legiats i de la mateixa Administració, arribant de vegades a circumstàncies i a situacions a què l'Administració, per la seva limitació de mitjans, no podria arribar.

Per tant, des d'inicis de la democràcia Catalunya ha tingut una normativa pròpia de col·legis professionals, i els dos estatuts d'autonomia també els han reconegut aquesta competència. La primera llei catalana de col·legis professionals és de l'any 1982, i l'actualment vigent data de l'any 2006. Posteriorment s'ha modificat i s'ha adaptat a la directiva europea del 2006, ja que la llei, en el 2006 també, ja quan es va fer, ja va nàixer amb aquesta vocació de recollir i d'adaptar-se a les directives europees.

Per tot això, la Generalitat sempre ha apostat pels col·legis professionals i ha confiat en la seva funció. Com

a corporacions de dret públic li diríem que el seu objecte és garantir el compliment i la bona pràctica de la normativa deontològica dels seus professionals, i també gestionar els interessos públics més estretament vinculats a l'exercici de la professió que regulen.

Els col·legis presten, per tant, els serveis necessaris perquè els professionals exerceixin la professió, d'acord amb el grau d'exigència dels ciutadans. Una data que cal tenir en compte, perquè això té una traducció econòmica: suposen, a nivell estatal, el 8,8 per cent del PIB, el que vol dir uns 53.000 milions d'euros; donen lloc a 1,5 milions de treballadors —bé, que s'agrupen en col·legis, en professions col·legials—, i a Catalunya suposaria una tercera part de l'ocupació laboral. En aquest moment, ja ho he dit en un principi, que aquest és el motiu de la nostra inquietud, que l'Estat, a través del Ministeri d'Economia, està elaborant un text del que serà la futura llei de serveis professionals, que revisa en profunditat aquesta normativa vigent. Com a conseqüència, i aquest seria el pretext de l'esmentada Directiva del 2006, que ja va ser transposada en l'any, coneguda com a «llei paraigua».

Les informacions que rebem són el que ens genera molta alarma, que és el que ens porta a aquesta interpel·lació. Per què? Doncs, en primer lloc, perquè suposaria una limitació de les competències de la Generalitat de Catalunya, deixant un marge molt escàs per la regulació des d'aquí. Això no tindria més importància perquè allò de les competències ja ho hem dit avui, en unes altres ocasions, si tenen algun sentit és perquè volem regular millor i volem donar servei millor als interessos dels ciutadans de Catalunya.

Què provoca, també, aquesta llei? Més inseguretat jurídica. Per què? Perquè aquesta proposta de normativa trenca amb un sistema de professions col·legiades sense crear-ne cap altra, desregula algunes professions i això acaba generant inseguretat jurídica.

En tercer lloc, el tema de la col·legiació voluntària, perquè és el que es contemplaria, en la majoria dels col·legis passarien a tenir aquest règim, amb la dificultat que això comportaria de poder garantir el compliment, el control dels codis deontològics, i per vetllar perquè els mateixos col·legis el que fan és vetllar perquè no hi hagi intrusisme i per la bona competència i la bona pràctica lleial entre les actuacions, entre els usuaris i els consumidors i els serveis dels professionals.

En un altre ordre de coses..., o sigui, aquests tres motius ja són prou importants, però, a part se'ns afegeix que el Grup Parlamentari d'Unió, Progreso y Democracia al Congrés dels Diputats ha presentat una proposició no de llei en la qual insta al Govern de l'Estat, en primer lloc, a elaborar un registre de professions de col·legiació obligatòria; en segon lloc, a analitzar i homogeneïtzar les normatives existents, i, en tercer lloc, modificar, per tant, el que seria la llei de col·legis professionals de l'any 74. Amb tota aquesta panoràmica que hem presentat poden entendre que amb això es desdibuixarien moltíssim les particularitats pròpies dels col·legis d'àmbit català, sota la premissa de la normativa europea de serveis professionals.

Per exemple, una de les qüestions que fa aquesta proposició no de llei, modificant la Llei de col·legis professionals, seria que intentaria fusionar per a cada una de les professions els diferents col·legis professionals autònoms en un únic col·legi professional de rang estatal, que desenvoluparia les activitats encomanades a la llei. Per tant, cada vegada, les solucions més lluny dels ciutadans de Catalunya i més concentrades en el poder central. Algú m'ha dit, en definitiva, què és el que estem reclamant? Doncs, què és el que s'està fent? S'està intentant espanyolitzar més sense donar una solució i, precisament, una cosa que funciona, desballestar-ho.

Aquesta proposta de modificació sembla, per tant, que vulgui suprimir els col·legis territorials –supòsit que seria contrari a la normativa vigent– i és per això, conseller, que, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sabedors que és possible que..., bé, segur que des del Govern s'està amatent a aquesta circumstància, que, d'altra banda, ja es coneix, voldríem que compartís amb nosaltres quines són les actuacions i què pensa fer el Govern al respecte.

I renunciaria al torn de rèplica, perquè crec que ja està suficientment exposat, i, només, agrair l'atenció als diputats i diputades i als col·legis que ens acompanyen.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Germà Gordó.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, abans de procedir a la resposta d'aquesta interpellació, haurien de permetre que faci arribar una cordial salutació als representants dels col·legis professionals que ens acompanyen; concretament, el Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya, el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, el Col·legi d'Enginyers Tècnics de Telecomunicacions, el Col·legi d'Enginyers de Telecomunicacions, el Col·legi de Periodistes, el Col·legi d'Advocats de Mataró, el Col·legi de Logopedes de Catalunya, el Consell de Col·legis d'Advocats i l'Associació Intercol·legial de Col·legis Professionals de Catalunya; a tots ells, moltes gràcies per acompanyar-nos.

Efectivament, el departament té assignades les competències que la legislació vigent atribueix al Govern català en matèria de col·legis professionals. El marc normatiu d'aquestes corporacions de dret públic s'està revisant en profunditat com a conseqüència de la Directiva 2006/123 del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre del 2006, relativa als serveis en el mercat interior; a la Llei 17/2009, de 23 de novembre, anomenada «lleï paraigua» i a la Llei 25/2009, de 22 de desembre, anomenada «lleï òmnibus», que van adaptar en part la normativa dels col·legis professionals en l'àmbit de l'Estat.

A Catalunya la Llei 7/2006, de 31 de maig, de l'exercici de professions titulades i dels col·legis professionals va ser modificada pel Decret legislatiu 3/2010, de

5 d'octubre, per a l'adequació de les normes amb rang de la llei de la Directiva 2006/123. Actualment, el Ministeri d'Economia, com feia referència la il·lustre diputada, està elaborant el text del que serà la futura llei de serveis professionals. Les informacions i les dades rebudes del seu contingut han alertat els col·legis professionals, i també, lògicament, el Departament de Justícia. Han preocupat el departament perquè l'exercici de les competències de l'Estat, avalat per les darreres sentències del Tribunal Constitucional, deixa la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de col·legis professionals molt minvada. I, a més, perquè la proposta de normativa trenca un sistema de professions col·legiades sense crear-ne cap altra, desregulant d'aquesta manera algunes professions, situació que acabaria originant una certa inseguretat jurídica.

Ha generat incerteses en els col·legis perquè la majoria d'aquestes corporacions passen a tenir un règim de col·legiació voluntària, amb la dificultat que això comporta per exercir les funcions de garantia del compliment dels codis deontològics de les professions, i també per vetllar perquè no es produeixin actes d'intrusisme professional, competències deslleial o altres actuacions irregulars en perjudici dels usuaris i consumidors dels serveis professionals. Sense entrar en casuístiques, m'han de permetre que els posi com un exemple concret que afecta l'àmbit jurídic. Es proposa suprimir la incompatibilitat per a exercir com a advocat i procurador sense necessitat de nova col·legiació. Quina és, doncs, la posició del Departament de Justícia davant del contingut d'aquest avantprojecte? Fonamentalment, la defensa i l'exercici de les competències atribuïdes pel bloc de la constitucionalitat a la Generalitat de Catalunya en matèria de consells i col·legis professionals. Aquesta defensa de la competència es fonamenta, per nosaltres, en quatre eixos; el primer dels eixos consisteix en la determinació de l'organització territorial dels col·legis professionals d'àmbit català. D'acord amb l'article 125.1.d de l'Estatut d'autonomia, és competència exclusiva de la Generalitat en matèria de col·legis professionals la determinació de l'àmbit territorial i la possible agrupació dels membres de les corporacions.

Per tant, la competència per suprimir o agrupar els col·legis professionals dins l'àmbit català és del Govern català i no del Govern de l'Estat. La Generalitat de Catalunya exercirà aquesta competència amb el consens dels col·legis professionals. Pel que fa al segon eix, relatiu a la defensa de la no-relació jeràrquica dels consells generals dels col·legis amb els consells i col·legis professionals d'àmbit català, cal posar de manifest el suport del Govern català a l'establiment de les relacions entre els consells de col·legis i els col·legis catalans i els consells generals. En aquest sentit, l'article 70 de la Llei 7/2006, de 31 de maig, de l'exercici de professions titulades i dels col·legis professionals, disposa que les relacions dels col·legis professionals i dels consells de col·legis de Catalunya, amb les entitats de la mateixa professió de fora de llur àmbit territorial es regeixen pels principis de cooperació i col·laboració voluntàries i es formalitzen mitjançant un acord o un conveni, sens perjudici del dret d'accés, d'actuació i de representació directa dels col·legis i consells de col·legis professionals davant totes les institucions de l'Es-

tat i de les funcions de representació general que puguin complir.

Quant al tercer eix, pel que fa a la defensa de les nostres competències en matèria col·legial, apostem per la delegació de les funcions públiques de les administracions en els col·legis professionals. El canvi a estructurar i dissenyar entre tots els operadors ha de tenir per objecte l'establiment de noves relacions de cooperació públicoprivada. La Llei 10/2001, de 29 de desembre, de simplificació i millorament de la regulació normativa, ha modificat l'article 10 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, i ha incorporat el punt 8, que diu textualment el següent: «Les diferents administracions públiques catalanes poden delegar funcions públiques en els col·legis professionals competents per raó de la matèria, especialment els que es refereixen a funcions de comprovació documental i tècnica dels treballs; i també, si s'escau, d'excel·lència professional, preceptius per a l'obtenció dels títols administratius habilitants o en altres procediments, tramitacions administratives o processos de contractació. La delegació es formalitza per mitjà de convenis de delegació que n'han d'establir les condicions i llur abast.»

Finalment, el darrer eix consisteix a negociar un període transitori suficient perquè els col·legis i consells de col·legis de l'àmbit català puguin adaptar les seues estructures i normativa al nou marc legal. El nostre compromís és negociar uns règims transitoris llargs, que permetin als col·legis professionals adaptar les seues estructures, normes i funcionament d'una manera asossegada, en benefici dels usuaris i consumidors dels serveis professionals, i també dels professionals afectats per les qüestions competència de l'Estat, com són el règim de col·legiació, l'exercici d'activitats professionals, les professions d'advocat, procurador i farmacèutic, i les atribucions professionals de l'enginyeria.

Així, senyora diputada, rebem aquesta interpellació lògicament amb molt bons ulls. Com a departament compartim aquesta preocupació, i volem defensar el nostre model col·legiat perquè entenem que és el que millor s'ajusta a la nostra realitat. Continuarem, malgrat tot, que és el que pertoca en aquest moment, dialogant amb el Govern de l'Estat. Estic segur que podrem arribar a un acord. Si no fos així, espero que les forces polítiques catalanes, conjuntament amb els col·legis professionals de Catalunya donarem la resposta que es necessita.

Jo voldria dir que la resposta s'iniciarà des del mateix Departament de Justícia, i anirem nosaltres a buscar els diversos grups parlamentaris per tal de donar-la. Malgrat tot, esperem que el diàleg que hem començat amb el Ministeri d'Economia i amb el Ministeri de Justícia doni els seus fruits.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputades; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. S'ha renunciat al torn de rèplica.

Interpellació

al Govern sobre la política cultural
(tram. 300-00049/10)

Per tant, passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la política cultural. Està presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per a la seva exposició té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Comencem aquesta interpellació saludant a tots els diputats i al conseller i dient-li que ens agradaria poder parlar de temes que segur que ens vindria més de gust poder de parlar, temes de fons del que està passant en el sector cultural, sobre nous models de finançament, sobre canvis de consums culturals i d'àmbits, sobre canvis de valors en el sector cultural, no?, com es passa del valor de la possessió al valor d'ús, també, en matèria cultural, i del que això implica en el sectors i a la política cultural; però, malauradament, en lloc de parlar de temes de fons i de cap a on dirigir la política cultural ens temem que hem de parlar de situacions més d'emergència, perquè d'emergència és la situació en la qual es troba el sector cultural, com molt bé ens deia el mateix informe, o ajustava el mateix informe del Conca, tot just ara fa uns mesos quan era presentat aquí en el Parlament.

Una situació d'emergència que viu el sector cultural, en què l'impacte de la crisi segurament hi és per dobles efectes o per dobles vies. La reducció de les partides públiques, que ha estat dràstica i dramàtica en els sectors culturals, en els ja pressupostos migrats de cultura, a casa nostra i en general, l'austeritat ha fet molt de mal i està tenint una incidència greu en els pressupostos culturals, i, per tant, en les empreses i en el món associatiu, però també la reducció dels consums culturals. Per tant, la pèrdua de capacitat adquisitiva de la població, ja sigui perquè la gent perd la feina o perquè perd capacitat adquisitiva, perd salari, és també o té també un impacte en el sector cultural. I s'hi afegeix, a més a més, amb dramatisme, la decisió de l'Estat d'augmentar l'IVA cultural i passar-lo d'un 8 a un 21 per cent, que ha estat, com ens diu també tot el sector, un cop molt dur. L'impacte en sales, en teatres, en tot el que és consum cultural és realment greu, però probablement tan greu és l'impacte econòmic com la mentalitat que hi ha al darrere d'aquest canvi en l'IVA cultural, i és pensar que tot el que és cultura és espectacle, que tot és sobrer, que tot és luxe i que, per tant, se'l pot tractar més com una mercaderia que no pas com un dret, i allunyar l'accés a la producció cultural.

A més a més, aquestes decisions i aquesta situació arriba a Catalunya en un moment en què els estralls de la reducció pressupostària i dels impagaments del seu departament, conseller, han deixat el sector i les entitats en una situació realment precària. Coneixem, coneixen tancaments d'empreses, d'associacions, acomiadaments i precarietat en els treballadors de la cultura, tant o més que en altres sectors, i sovint agreujat per aquells

que intenten aprofitar-se'n ara dient que aquest era un sector massa subvencionat, primera falsedat, o un sector que és extern al cor de les polítiques de benestar, una altra falsedat, una i altra, que pretenem combatre i que és necessari combatre en aquest moment.

Des del 2007, el 30 per cent dels treballadors del sector cultural han perdut la seva feina, i és un degoteig constant, tant de treballadors d'empreses privades com públiques –100 treballadors del Liceu, tots els del Teatre Fortuny; l'altre dia a la comissió hi fèiem referència–, creadors, tècnics, gestors culturals, perfils de tota mena en aquest sector, i moltes vegades des de la invisibilitat d'un sector que sembla aliè a la crisi o que s'hi fa poca atenció. La darrera EPA demostrava que el sector cultural és, al costat del sector de l'educació, i com pocs altres, el que perd més gent activa, amb 14.200 persones ocupades menys a casa nostra. O xifres com el tancament de la meitat de les empreses de les productores audiovisuals a casa nostra, demostren la situació en què vivim.

És una situació greu, és una situació d'emergència, en què, és evident, la crisi fa estralls, però n'hi fa també les seves decisions i polítiques del seu departament; les reduccions del pressupost, que hem denunciat activament i passivament en aquest Parlament, i a dins i a fora, que ens fan recordar que amb una certa miopia nacional anem considerant imprescindibles les polítiques culturals però hi anem destinant pressupostos ridículs, i ara ja amb unes retallades que els fan gairebé inexistents. L'altre dia li preguntàvem: «Conseller, hem tocat fons ja en la reducció dels pressupostos culturals? Podem parlar encara de política cultural, quan en alguns equipaments s'ha reduït més del 50 per cent de les aportacions i quan avui el 60 per cent del pressupost públic en cultura el fan els ajuntaments, que són precisament qui no té competència?»

Però, a més a més de la reducció pressupostària, han arribat els impagaments; probablement impagaments i incompliments dels acords de govern, que és el que fa més insostenible la situació que viu el sector. Probablement en temes com la xarxa nacional de centres d'arts visuals és on veiem més gravetat. Fa gairebé un any, una mica més d'un any, vostè presentava una xarxa nacional de nou equipaments d'arts visuals que havien de ser la nineta dels ulls de la creació contemporània i en arts visuals. No en queda res, de la xarxa nacional, perquè no és xarxa, perquè tenim equipaments tancats, altres sense direcció, altres amb incertesa sobre el seu futur, i perquè ara estan a l'albir del que decideixin els ajuntaments i la seva capacitat o voluntat de pagar-los. A Tarragona, a Mataró, a Girona, a tot el territori estem amb aquesta xarxa desmantellada.

Vivim un fet inèdit, que és el tancament de sales públiques. I també li vàrem dir: «Cedeixi els equipaments que estan buits. No és sostenible, té un cost social incalculable que tinguem una Sala Tallers en el Teatre Nacional tancada i creadors que no saben on crear. Si hi ha gent amb projectes, hi ha d'haver sales on puguin utilitzar aquests projectes.»

Per tant, el que ens «frapa» d'aquesta situació ja no és només la incapacitat de donar resposta a aquestes

situacions, sinó que alguna de les respostes que dona són fins i tot respostes més greus. A algunes de les organitzacions, de les entitats o de les empreses que tenen deutes amb la Generalitat en aquests moments se'ls suggereix la possibilitat d'accedir, si el deute és de més de trenta mil euros sobre projectes ja realitzats, ja executats i ja gastats, se'ls suggereix accedir a crèdits de l'ICF a un 7 per cent d'interès; subvencions que no estan abonades, subvencions que ja estan gastades i a les quals aquestes entitats han d'accedir a un 7 per cent pel 80 per cent del seu import. Els sona, la perversió d'un sistema així? Doncs, això és el que pateixen avui empreses, indústries i entitats culturals del nostre país.

I la realitat és que això conviu amb un model o amb unes despeses que a nosaltres ens semblen del tot qüestionables, conseller, amb una celebració de l'Any Espriu que dedica el 10 per cent del seu pressupost al sou d'un comissari, que, si em permet que li ho digui, té un «minijob», perquè no és ni una dedicació completa la que dedica el comissari de l'Any Espriu; conviu amb un model d'atraure l'Hermitage a casa nostra quan en paral·lel la xarxa de museus locals té finançament zero i se la deixa desabastida, amb una sensació que el model d'equipaments museístics acaba sent només un reclam turístic, i és cert que tenen una atracció i un valor cultural en si mateixos, però són alguna cosa més que un reclam per a turistes en el nostre país.

El mateix, la situació d'inanició que viuen la xarxa de biblioteques públiques o altres equipaments. I, si mirem el món local, probablement el millor resum me'l feia l'altre dia un regidor de Cultura que em deia que, si el Departament de Cultura de la Generalitat desaparegués, en el que més ho notarien és que haurien de deixar de posar el *logo*, perquè certament la incapacitat d'interlocució i el nivell d'incompliments en aquests moments del departament és tan gran, que no notarien l'impacte.

Li demanem, conseller, que allò que han anomenat «la simplificació administrativa» ho sigui de veritat i no pas la manca de participació i diàleg. I li demanem sobretot –i després en la rèplica hi farem més èmfasi– que en allò a què ens té tan acostumats, que és a vendre fum, aquesta vegada anem per una altra banda. Vostè ha presentat un acord nacional en plena campanya electoral; va haver de sortir tothom, des d'ajuntaments fins a grups parlamentaris, a desmentir-lo. Va parlar que amb urgència l'entrarien al Parlament, i el mes de juny, res de res. Vostè ha presentat un pla de xoc de la cultura, que és inexistent. Vostè ha presentat un pla d'emergència amb els ens locals, que és inexistent. I continuem tenint impagaments i sales buides. Aquest és el veritable pla de xoc que esperem del seu departament.

I la darrera de les presentacions, si m'ho permet, en clau... (*Pausa.*) No, no perdo els papers, perdo un anell.

La darrera de les presentacions en clau de fum que ens ha fet, conseller, la de l'esplanada dels museus; un gran anunci, una nova roda de premsa, un nou projecte, que, de nou, acabarà sent això, una roda de premsa, com han estat altres anuncis i projectes, perquè al

darrere no hi ha ni calendari, ni compromís, ni pressupost, ni capacitat d'execució.

Tenim una mica la sensació, conseller, que el seu departament vetlla per presentar-nos unes tapes d'enquadernació ben lluides, però que a la que obres el llibre no hi trobem res de res. I, per tant, el que li propossem és un canvi en el que ha estat la gestió i la política cultural fins ara del seu departament, en l'actitud de diàleg i de predisposició a complir els acords establerts pel mateix departament, i que si anuncia un pla de xoc, tal com li direm després, sigui un pla de xoc real, amb mesures concretes i urgents, amb concertació amb els ens locals i el sector, per garantir la sostenibilitat del sistema cultural i no només dels equipaments culturals, i apostant no només per la indústria, perquè no estem apellant o interpellant el conseller d'indústria en aquests moments, sinó apellant al teixit creatiu i apellant també al sector cultural en general.

I, per tant, com que crec que se m'ha acabat el temps...

El vicepresident segon

Sí, sí, i tant...

Dolors Camats i Luis

...deixo per a la rèplica, conseller...

El vicepresident segon

Hi ha rèplica –hi ha rèplica.

Dolors Camats i Luis

...la resta de qüestions.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Cultura senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Senyor president, senyora diputada, senyores i senyors diputats... No sé, no estic massa segur que el problema sigui que tinguem unes tapes ben enquadrades i dins res de res. Tinc més aviat la impressió que en tot cas vostè potser s'ha fixat en les tapes, però no en l'interior. I mirar-se un llibre només per les tapes sol ser dolent. Ho dic perquè normalment és bo conèixer el que diu la lletra petita, perquè, si no, difícilment podem interpretar més enllà del que la tapa significa.

Li ho dic, perquè jo em fixaria en l'interior. I li asseguro que algunes de les coses que vostè ha dit les comparteixo, eh?, però li agrairia que es fixés una mica més en les coses que s'estan fent, perquè, si no, al final identifiquem el sector cultural i les polítiques culturals de la Generalitat, que tampoc no..., en fi, han canviat algunes coses, i penso que bé, però tampoc no són tan radicalment diferents de les que es feien, eh? I, per

tant, li recomano que vegi en aquestes continuïtats un signe de maduresa del sector cultural i de les polítiques culturals que es fan. I no m'ha sentit mai posar en relleu grans trencaments, perquè penso que el que necessiten les polítiques culturals són continuïtats, i és el que estem fent, això sí, afegint totes aquelles circumstàncies i novetats que es corresponen al moment en què estem vivint.

Vostè m'ha dit: «M'agradaria parlar dels temes de fons i no ho puc fer perquè vull posar en primer pla l'emergència.» Jo entraré en els temes que vostè ha plantejat, no pateixi, perquè em penso que són els que certament poden preocupar.

Vostè ha fet menció del que deia el Conca sobre l'emergència. Bé, en tot cas vostè hi era present i per tant se'n recordarà, ben segur, té bona memòria, de la intervenció que jo vaig fer aquí mateix, posant en relleu –i em penso que la paraula «emergència» la vaig posar jo sobre la taula–, dient: «El sector cultural està patint les conseqüències d'aquesta crisi d'una manera notable.» D'una manera notable, perquè els pressupostos culturals són petits i han minvat, eh? Però també és important, i crec que vostè em donarà la raó en això, que tinguem clar que els pressupostos culturals en el nostre país sempre han sigut lamentablement petits. I li recordo que eren petits en aquests dos anys en què jo estic de conseller i eren petits en els set anys anteriors, eh? I li ho dic perquè en aquells set anys també hi vaig tenir alguna petita contribució que em fa recordar amb molta precisió quin era el pressupost i em fa pensar amb molta precisió quin va ser el pressupost posterior, uns pressupostos, diguem-ne, que es corresponien amb un govern en què vostès encara i també hi eren.

Per tant, lamentablement, i això ho he dit moltes vegades dins i fora del Parlament, els pressupostos culturals del nostre país eren, han estat extraordinàriament petits, eh?, i no han aconseguit mai els partits polítics del nostre país fer possible –i hi ha passat gairebé tot-hom pel Govern de Catalunya– que això pugui a uns estàndards que siguin correctes. Ho hem resolt d'una altra manera, i si tinguéssim temps, ho discutiríem o en parlariem; ho hem resolt amb una alguna altra variant molt pròpia del nostre país, cooperant molts, moltes entitats i altres, però en tot cas no és propi d'aquest Govern la reducció..., mantenir-se en unes quotes de pressupost petit, lamentablement no és propi exclusivament d'aquest govern.

És veritat que sobre la xifra petita la crisi ha impactat i està fent mal. I això jo mateix ho vaig reconèixer en la sessió aquesta que li esmentava, perquè la realitat és la que és. Si a això a més a més hi afegim que el Govern de l'Estat, no pas el nostre, perquè no tenim la potestat de fer-ho, desplega les mesures més extraordinàries que es poden desplegar per dificultar la vida al sector cultural, com per exemple passar l'IVA del 8 al 21, si a més a més l'altra eina que podríem desplegar, que és bàsicament l'eina de la Llei del mecenatge, no es desplega, i si a més a més l'altra eina que hauríem de tenir plenament activada, que és el compliment real de la propietat intel·lectual i evitar la pirateria, evitar aquest mal extraordinari que s'està fent al sector cultural, si

tot això tinguéssim la possibilitat de tenir-ho desplegat, la crisi es notaria menys.

El que tenim ara per ara són unes polítiques que només poden incidir a través de l'àmbit de les subvencions i a través d'alguns equipaments públics, i per això, en aquest moment, consum aturat i cap de les eines que hauríem de tenir, tenim dificultats, més de les que hauríem de demostrar en un país on la cultura té molta capacitat, des del punt de vista de la societat civil, de tirar endavant.

És cert; ha dit una cosa que me l'ha sentit dir a mi mateix, i jo a vostè, vull dir, que l'hem compartida moltes vegades: és fals que el sector cultural català sigui un sector massa subvencionat. Ho he dit –està escrit– en aquest Parlament. És un dels sectors menys subvencionats del nostre país, i ho ha estat històricament. I, per tant, té raó; és a dir, comparteixo la tesi que fa. Però suposo que em reconeixerà que això no és propi..., aquesta circumstància no l'ha inventada aquest Govern, aquesta circumstància és així pràcticament des que tenim autonomia, i no ha canviat en cap de les circumstàncies. Li puc assumir moltes responsabilitats, però no la dels trenta anys que portem d'autonomia.

Ha donat una xifra, que en tot cas és terrible –no crec que sigui exactament la que vostè ha mencionat–, que és la del 30 per cent de la gent que ha perdut la feina. En termes relatius, un dels sectors que més bé... –i és bo dir-ho, perquè em penso que mostra que és un sector en què cal seguir invertint diner públic–, el sector justament de la cultura és un dels que en termes relatius menys llocs de treball ha perdut aquests últims anys.

Fins aquí les consideracions del que vostè ha dit, sobre els temes pressupostaris. Ha dit: «Cal fer..., cal prendre iniciatives de xoc.» Les estem prenent cada dia –cada dia. O sigui, ens estem veient cada dia amb tots els sectors amb dificultats, pràcticament no hi ha un sector amb el qual no estem desplegant iniciatives, de curt, de mig i de llarg termini, pràcticament no n'hi ha cap. I pràcticament no hi ha cap àmbit del conjunt dels sectors que considerem culturals que no tingui un pla de sortida vinculat al pla estratègic, ara m'hi referiré, no n'hi ha cap, de sector, que no tingui un pla endavant.

Li mencionaré algunes de les coses que vostè ha dit sobre els diferents projectes amb dificultats. Sobre la Xarxa d'Arts Visuals, una cosa que no comparteixo i una cosa que vostè ha dit, que té raó. U, que no ho comparteixo. Miri, la Xarxa d'Arts Visual té un problema de pecat original, es va definir malament, i ens ha costat molt de temps tornar-la a posar en ordre. Quan s'havia de fer bé, que era el moment en què hi havia recursos, no es va fer. Aleshores, a partir d'aquí tot han estat problemes i dificultats en un moment en què no hem tingut diners.

Ara, vostè diu una cosa que té raó, en aquestes dificultats n'hi hem afegit una d'important, els diners que arriben als àmbits aquests, en els centres d'arts visuals, arriben normalment a través dels ajuntaments. I és cert que les subvencions del Govern de Catalunya respecte a aquestes entitats, les entitats municipals, tenen retards que dificulten la vida de la Xarxa d'Arts Visu-

als. Per tant, davant d'això què li puc dir? Doncs, que no tinc més comentari que el de «certament, aquests centres estan passant dificultats importants».

Sobre els crèdits que ha mencionat..., no és cert el que ha mencionat. Això ja està resolt, el tema dels crèdits a través de l'ICF estan, no només resolts, sinó que ja fa bastantes setmanes... –per això li dic que cal mirar la lletra petita, el que hi ha dintre el llibre–, ja fa bastantes setmanes que vam acordar amb el sector que, justament, els costos que tenien aquests crèdits demanats quedarien integrats en les subvencions d'enguany. Això ho sap tot el sector, perquè ens hem reunit amb tots ells, amb tots els àmbits, hem pres decisions amb ells, amb tots els àmbits, i coneixen perfectament quina és la dinàmica respecte a aquest assumpte. El que ha dit no és..., literalment no és veritat, no existeix.

Sobre el tema de l'Any Espriu, miri, vostè m'ha fet..., em sembla que és vostè, em van fer una pregunta per escrit, no pateixi, que tindrà tota la informació, la tindrà amb detall. Ara no m'hi puc allargar, però cregui'm que ha estat tot perfectament fet i justificat. Cregui'm, que és una de les iniciatives culturals amb més ressonància, amb més capacitat de penetració en el teixit cultural del nostre país i en el teixit social del nostre país. I li ho donaré per escrit, perquè en tingui plena certesa i plena convicció.

No em mescli l'Hermitage i la xarxa local. L'Hermitage no ens costa res, l'Hermitage és una iniciativa que no té res a veure amb la despesa –res a veure amb la despesa, absolutament res a veure amb la despesa. No creïn en aquesta equació: «Hermitage igual a negar diners a la Xarxa d'Entitats Locals», perquè no és cert, no hi ha cap correspondència. Simplement, amb això espanten la gent. No hi ha cap correspondència, senyora Camats, cap ni una, zero; no insisteixin en això: l'Hermitage és una iniciativa privada que, si ve, serà benvinguda, però no costa ni un euro al diner públic –ni un euro. Per tant, és una insistència que no està fonamentada absolutament en res.

Xarxa de Biblioteques? Doncs, miri, en els últims tres mesos he participat en la inauguració de cinc. Tenim 360 centres bibliotecaris, i funcionen francament bé. És una de les grans institucions del nostre país: 23 milions d'usuaris, 3 milions i mig de carnets, i un nombre d'activitats extraordinari, amb una gent que fa molt bé la seva feina. No sé per què hem de posar en dubte aquest equipament, que funciona bé, en el nostre país. Tothom està fent bé la seva feina, els ajuntaments i les diputacions, i també, en aquest cas, la Generalitat de Catalunya.

Bé. Tindré ocasió en la rèplica següent d'acabar-li de comentar algunes de les coses que vostè ha expressat. Allà on vostè expressa fum, jo expresso una feina molt profunda de renovació i aprofundiment del nostre sector, i, alhora, d'aprofitament d'aquesta crisi, per posar les bases d'una renovació profunda d'algunes de les rutines i tics que el sector podia haver adquirit. Està en aquests moments, en procés, justament, de reconstrucció, a partir de la realitat que estem vivint.

En tot cas, li respondré d'aquí a uns minuts, i suposo que vostè em farà una rèplica.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Efectivament, per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, president. Ja li he dit jo que els pressupostos en cultura sempre són magres. Però, sap quina és la gran discontinuïtat entre el seu Govern d'ara i el seu Govern d'abans? Que en el seu Govern d'abans no hi havia retallades culturals, el pressupost de Cultura creixia i es pagava al dia. Aquesta és la gran discontinuïtat d'un govern i l'altre –aquesta és la gran discontinuïtat. I em sembla que amb això no em podrà dir que no tinc raó. Aquest Govern no paga, i això provoca una crisi enorme en el sector, que ha executat projectes i que ha de demanar crèdits, amb les condicions que vostè diu, però crèdits per pagar allò que ha demanat una subvenció, se li ha adjudicat, ha executat i no se li ha pagat.

Miri, té tota la raó, no s'ha de comprar un llibre per les tapes, però és que jo obro i allà no hi ha res, i no ho dic només jo. Jo ja miro la lletra petita, conseller, però és que el problema és que només hi veig fum, per molt que vostè s'entesti a dir que els projectes tenen continuïtat. Vostè fa rodes de premsa, anuncia plans de xoc... Jo ja li admeto que té poc marge, però és vostè qui surt, dia rere dia, a presentar-nos plans innovadors, projectes innovadors que salvaran no se sap quin sector, i després queden en no-res. I és el mateix sector qui li ho retreu, perquè mai com ara hi ha hagut un sector tan convuls, ple de plataformes, manifestos, marees, i gent que el ve a veure, o alguns que no el vénen a veure, o que no els vol veure, que li expliquen el que, d'alguna manera, jo ara li estic dient. Ja li admeto que té marges estrets, ja li ho deia.

I, escolti'm, amb l'Any Espriu estic convençuda que tindrem la informació, no només perquè li ho hagi preguntat, perquè ens respondrà, sinó perquè l'altre dia a la comissió vàrem aprovar per unanimitat que ens vinguessin a donar explicacions. Només li demano, perquè com que, amb la benevolència d'aquesta diputada, jo no vaig expressar que fos el comissari qui vingués a donar aquestes explicacions, estic convençuda que vostè farà perquè sigui ell mateix en persona qui vingui a explicar-ho i no pas algú altre qui ens ho expliqui. Per tant, li demano això.

I té raó amb la Xarxa de Biblioteques, el problema d'aquesta meravellosa Xarxa de Biblioteques, de més de 360 punts, és que la meitat d'ells tenen pressupost zero per a noves adquisicions, i, l'altra meitat, el poc pressupost que tenen per a noves adquisicions és a través de la Diputació de Barcelona. Per tant, si és que el que reclamo és, precisament, que allò que tenim –que allò que tenim– no ho deixem perdre.

El gran problema del que vostè ens explica, conseller, és que ve a dir-nos que allò que li passa al sector és per responsabilitat del Govern central i perquè aquí no tenim marges, que vostè intentarà, o intenta fer-li les polítiques per posar-hi totes les situacions i totes les so-

lucions, i la realitat és que en el dia a dia l'únic que veu el sector són incompliments, impagaments i cap capacitat de resposta. I el que el meu grup parlamentari li proposarà, i li ho proposem, amb tota la modèstia, però també amb tota la contundència, coneixent el que està passant, són mesures concretes perquè, més enllà dels discursos, afrontem l'emergència que avui viu el sector. Coneixent la realitat que tenim? I tant, però sabent també que en la seva política hi ha marges, i que vostè no ha volgut fer-los servir.

I deixi'm, finalment, que acabi amb una referència també que vostè feia sobre el valor que donem a les polítiques culturals i al sector cultural. Massa sovint ens trobem amb el fet que quan vostè ens dóna respostes sobre algun dels sectors, el que acabem fent és mercantilitzar aquell sector, responen en base al seu valor de mercat, al seu valor de mercaderia cultural. I el que li reclamem i li deia és que, com que no interpelem només un conseller que es refereix a la indústria, un conseller d'indústria, el que faci referència també en les seves mesures és en allò que la cultura té de territori, de ciutadania, de poble, en allò que fa referència també al que els ciutadans i ciutadanes aporten i tenen dret en el sector cultural, que és a produir i a crear, però alhora també a gaudir de l'accés a la cultura. Això és el que li proposarem, i això és el que esperem que puguem debatre en el proper Ple.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura

Bé. Gràcies, senyora diputada. Començaré pel final; diu: «Li proposem que desplegui mesures concretes, no vol fer servir els marges...» Això, exactament, com ho he d'interpretar? És a dir, per quina raó no volem fer servir els marges? Per quina raó tot el que estem fent no ha d'estar orientat al benefici del sector cultural? Perquè tenim mala voluntat? Perquè som mala gent? Perquè..., què? Quina és la raó? A veure si sóc capaç d'interpretar-ho.

Miri, jo crec que el que està passant amb això..., de la indústria, només en parla vostè. Vostè, cada cop que parla amb mi, parla de la indústria cultural. Jo no he dit res, no m'hi he referit, no he tret ni un número, només he contestat els que vostè ha posat sobre la taula. Vostè parla permanentment..., vostè amb mi ha creat una petita història, això que en diuen *storytelling*, no?, una narrativa. La narrativa és: «Cada cop que parlo amb el conseller he de parlar d'indústria perquè és mercantilitzador.» Aquesta és la narració que vostè s'ha muntat.

Escolti, parli amb qui vulgui de la mercantilització de la cultura, però no amb mi. Ho dic perquè, bàsicament, fem una altra cosa nosaltres tot el dia. Sí que és veritat que ens preocupen, i tant, les empreses culturals del nostre país, i també preocupaven l'anterior Govern, i preocupaven l'anterior, com és natural, pe-

rò res més que això, ens preocupen perquè al darrere d'això hi han 12.850 empreses. I vostè es contradiu: «12.850 empreses que podríem catalogar de creatives, a Catalunya.» Vostè es contradiu. Abans ens ha dit que es perdien llocs de treball, com una gran preocupació. Doncs, si té preocupació per això, preocupi's també per les empreses culturals, cosa que fem nosaltres. Per la creativitat, els creadors i les empreses culturals? Evidentment. Pels grans equipaments culturals? Evidentment. Pel nostre patrimoni? Evidentment. Pel nostre patrimoni etnològic, és a dir, per la nostra cultura popular i el món associatiu? Evidentment. Per la nostra llengua? Evidentment. D'aquestes són les coses de les quals ens hem de preocupar, totes formen part de l'engranatge del sistema cultural català, i de totes ens en preocupem.

Per tant, en termes generals, en fi, ja entenc que..., m'ho diu cada vegada això de mercantilitzar, però, doni'm alguna vegada alguna dada, quelcom que em faci pensar: «Potser sí, m'he equivocat, ens hem equivocat, hem posat l'accent...» Tota la resta... –tota la resta–, no.

Les rodes de premsa que vostè diu..., bé, escolti, nosaltres el que intentem és explicar les coses que fem, perquè, és evident, parlem amb molta gent, cregui'm, i vostè ho sap, molta gent. Alguns veuen tot bé el que fas, d'altres no, d'altres vénen amb la voluntat de trobar una esperança, a d'altres intentes, justament, posar-los sobre la taula iniciatives que puguin donar força al sector.

Explicar-nos és una de les condicions principals perquè el sector vegi, i el conjunt de la gent interpreti bé, on som i cap a on hem d'anar plegats. És fonamental –és fonamental. El més senzill, ara com ara, seria amagar el cap sota l'ala, i no ho fem mai això, no ho fem perquè pensem que és dolent pel sector. El sector s'ha de visibilitzar. Els problemes s'han de veure. La gent ha d'entendre exactament quines són les oportunitats per sortir de tot plegat. I això necessita explicar-se. I si això implica modificar i canviar coses, ho hem de fer. I si implica trencar rutines, ho hem de fer. Perquè del contrari l'única cosa que estem fent és seguir mantenint el sector cultural al marge de la realitat que representa, de la importància que té en termes simbòlics, de la importància que té en termes creatius, de la importància que té en termes de progrés econòmic i de la importància que té en termes de cohesió social. Per tant, no podem estar al marge d'això, i això vol dir explicar i fer –explicar i fer–, i, a més a més, mirar d'anar materialitzant, per pacte, a través d'acords nacionals, de plans estratègics, totes les coses que tenim al cap, que no són del departament, són del conjunt del sector. I aquí és on nosaltres estem ara. I, per tant, parlarem i seguirem parlant totes les vegades que convingui.

El pla de mesures imprescindibles..., miri, l'hauríem presentat fa aproximadament un mes, però hi ha una cosa més important que presentar el nostre pla, que és fer-lo amb altres administracions, conjuntament, i aconseguir, per primera vegada, relligar les iniciatives del departament amb les iniciatives de les diputacions. I per això estem treballant un pla amb aquestes entitats, perquè és fonamental relligar coses que, pel que sigui, tampoc els últims set anys ningú es va interessar a relligar, la iniciativa del Departament de Cultura amb determinats àmbits territorials, amb la iniciativa de les diputacions, i, fins i tot, amb la iniciativa dels mateixos ajuntaments. I és per això que hi estem, perquè és l'única manera de presentar un pla que sigui de mig termini eficient, atès que la major part dels ajuntaments tenen problemes seriosos, justament, de consum, i atès que hem de posar el consum cultural com un dels elements a recuperar fonamentals, perquè hi ha hagut, com a conseqüència de l'IVA, sobretot, una disminució notabilíssima del consum cultural bàsicament en el conjunt dels pobles i ciutats de Catalunya.

Bé. Amb totes aquestes coses és amb el que estem, i..., en fi, jo li agraeixo el que vostè em diu de mesures concretes, perquè no tinc cap inconvenient..., no el tinc, no n'he tingut mai, cada vegada que vostè ho demana ens veiem, cada vegada que vostès volen en parlem, parlem amb tots els sectors de la cultura cada dia, justament, perquè és l'única manera d'afinar, en un moment de circumstàncies tan difícils, aquelles coses que són imprescindibles de fer. Les últimes dues, tres, quatre, cinc setmanes, hem tingut reunions extraordinàries per discutir en termes d'emergència amb el sector del teatre, sector del circ, sector de la dansa, sector de l'audiovisual..., i em sembla que em deixo sector del teatre familiar, i està pendent el sector de la música. Totes aquestes són reunions fetes amb caràcter d'emergència en les últimes setmanes. I reunions no vol dir cobrir l'expedient, vol dir tres, quatre hores de feina per veure com podem polir amb els diners que nosaltres tenim la realitat a la qual ens enfrontem.

Li agraeixo la predisposició, i, en tot cas, com sempre, ja ho sap, a la seva disposició.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Se suspèn la sessió. La reprendrem demà al matí a les nou, amb el tretzè punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i un minut.